

10

Elfaria

อาเรสรู้สึกเหนื่อยล้าถึงขีดสุด ริมฝีปากแห้งผาก ลำคอร้อนผ่าว จนเหมือนจะหลอมละลายได้ทุกเวลา เขารีบเลื่อนมือซ้ายขึ้นมาเพื่อจะดื่มน้ำ ในวอเตอรจริง ทว่ามันกลับไม่ยอมขยับแม้แต่น้อย พอลองขยับมือขวาหรือ ร่างกายส่วนอื่นก็มีอาการเช่นเดียวกับมือซ้าย

ชายหนุ่มตกใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น จึงรีบมองเรนเน่ที่ถูกเขาสวมกอดอยู่ ดวงตาดวงงามสีแดงดุจทับทิมของเธอมิได้กะพริบแม้แต่น้อย ร่างของเธอ แข็งที่อร่ามกับรูปปั้น เขาจึงพอลาดตาได้ว่าสถานที่แห่งนี้คงจะมีระบบระงับ การเคลื่อนไหวของร่างกายติดตั้งไว้

อาเรสได้แต่มองไปยังเบื้องหน้าที่เป็นผนังท่อสีขาวขนาดใหญ่ ร่าง ของเขากำลังถูกดึงขึ้นไปเรื่อยๆ ด้วยความเร็วสูง จนกระทั่งถึงจุดจุดหนึ่งที่มี เส้นรอบผนังเป็นสีดำ แล้วร่างของเขากับแวมไพร์สาวก็ถูกหมุนครึ่งรอบให้ ปลายเท้าของทั้งสองพุ่งนำร่างไปในบัดดล

จนกระทั่งเคลื่อนไปถึงสุดปลายทางที่แสงสว่างตรงผนังท่อเริ่มเบาบาง สองเท้าของเขาก็เลื่อนผ่านไปยังบางสิ่งที่ทำให้ความรู้สึกเย็นสบาย ความรู้สึกเหล่านั้นไล่ขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงระดับสายตามองเห็น เขาจึงพบว่ามันเป็นโพรงสี่เหลี่ยมขนาดเท่ากับตอนเข้ามา

ตุบ!!! สองเท้าสัมผัสลงบนบางสิ่งที่มีผิวขรุขระ ตามด้วยก้นที่กระทบกับของแข็งบางอย่าง

ตาขวาของอาเรสที่เปิดค้างไว้มองไปยังเบื้องบน เห็นต้นไม้ที่กำลังเรืองแสงสีเขียว ความสูงของมันน่าจะเกินกว่าห้าสิบเมตร กิ่งก้านสาขาแตกกระจายออกไปโดยรอบ ซึ่งน่าจะมีรัศมีไปถึงสามสิบเมตร เพียงชั่วพริบตาแสงสว่างตามยอดไม้ทั้งหมดก็ไหลผ่านลำต้นลงมาจนถึงราก แล้วสลายหายไป

อาเรสมองตามภาพนั้นมาตลอด แล้วก็พบว่าตนกำลังนั่งอยู่บนรากขนาดใหญ่ของต้นไม้ ส่วนเรนเนยังคงสายตีสรีระไปมา เป็นอาการเหมือนทุกครั้งที่ต้องผ่านการเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง

ไตรภพซึ่งอยู่เบื้องหน้าผุดลุกขึ้นยืน ถัดไปเป็นแผ่นหลังของลีโอน่า เธอใช้มือขวาประคองเซล์ฟี ส่วนมือซ้ายอุ้มเบลนาเทีย เด็กสาวแวมไพร์หันหน้ามาทางนี้ และกำลังใช้สองแขนคล้องคอของอาจารย์สาวไว้ ด้านขวาของเซล์ฟีมีเหมยฮัวซึ่งกำลังเข้าไปช่วยประคองสาวนักชิ่ง ส่วนด้านขวาของสาวใช้เป็นพ่อบ้านที่ใช้สองมือกุมด้ามดาบบัดเลอร์ดคลีย์มอร์สี่ฟ้าเอาไว้แน่น ไหล่สองข้างมีชื่อกับบ็อนนอนหมอบหางงูจุกกัน

แวมไพร์สาวที่กอดอาเรสอยู่ทางขวาใช้แขนซ้ายช่วยประคองให้เขาลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า ชายหนุ่มจึงพบว่ารอบตัวเขามีลูกน้องของเซฟีนำอยู่ร้อยกว่าคน พวกเขาเฝ้าตั้งแนวป้องกันจากเหล่าอัศวินเอลฟ์หญิงซึ่งมือขวากระชับดาบเรเบียร์สี่เหลี่ยม โกร่งดาบเป็นลวดลายเถาวัลย์

เหล่าอัศวินเอลฟ์หญิงส่วนใหญ่สูงประมาณ 170 เซนติเมตร สวมชุดเกราะเข้ารูปสี่เหลี่ยมขลิบทอง ซึ่งตัดกับผมสีขาแต่เข้ากับขนัยน์ตาสีเขียวมรกต หูเรียวยาวเหมือนดาร์กเอลฟ์ที่เขาเคยเจอ เพียงแต่สีผิวของพวกเขาเป็นสีขาว

บริสุทธิ์ดูจางไม่ถูกอันเลอค่า ไหล่ซ้ายมีผ้าคลุมสั้นสีทองปักลายดาบเรเปียร์
ไขว้กับคันธนูสีเงิน ได้สัญลักษณ์มีตัวอักษรภาษาเอลดิซเขียนไว้ว่า

หน่วยพฤกษาศักดิ์สิทธิ์

รอบนอกเป็นพุ่มไม้สีเขียวขจีสูงเกินกว่าสามสิบเมตร มันถูกจัดเรียง
เอาไว้รอบล้อมพื้นที่แถบนี้เป็นกำแพงวงแหวนเหมือนเขตอุทยานของหมู่บ้าน
เรนเดียร์ สายลมพัดพากลิ่นหอมดอกมะลิของพวกมันมาสู่มุมของ
ชายหนุ่ม ทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่าตนยังคงอยู่ในสถานที่ที่เพิ่งจากมา

“พวกเจ้าเป็นใคร” อิศตรีด้านหน้าสุดทวาดด้วยภาษาเอลดิซ ข้างหลัง
เธอมีคนในผ้าคลุมสีเขียว สูงประมาณ 172 เซนติเมตร บนผู้ต่อบักลายมงกุฏ
สีทอง

อาเรสกวาดตามองเที่ยวหนึ่ง จึงพบว่าอัศวินเอลฟ์หญิงมีทั้งหมด
หนึ่งร้อยนาง คาวาอิมิท่าที่ลุกลึลูลน “ในพวกนั้นมีศัตรูอยู่ ต้องระวังไว้”

“ข้าไตรภพแห่งกลุ่มเทพโลหะ วันนี้จะมาเก็บดอกเบ็ญ จงเรียกราชา
ออกมาด่วน” เสียงจริงจังของไตรภพดังขึ้นด้วยภาษาเอลดิซ จากนั้นเขาชู
สองมือว่างเปล่าขึ้นพร้อมกับตะโกนลั่น “หากวันนี้มันไม่ส่งแบล็กพรอเย็คต์
ขึ้นจากหนึ่งร้อยขึ้นมาขัดดอก ข้าจะจับลูกสาวคนโตของมันไปทำเมีย”

“เฮ้ย! ดอกมันเยอะขนาดนั้นเลยหรอ!” เสียงดุดันของบุรุษดังขึ้น
ด้วยภาษาเอลดิซ

อาเรสมองไปยังช่องว่างของพุ่มไม้ เขาเห็นเอลฟ์หนุ่มคนหนึ่งกำลัง
เดินตรงไปยังอิสตรีในผ้าคลุมสีเขียวที่มีมงกุฏสีทองอยู่บนผู้ต เอลฟ์ชายตอนนี้
มีผมสีชาวยาวประบ่า นัยน์ตาสีเขียวมรกต ใบหน้าคมเข้มไร้หนวดเครา ส่วน
สูงประมาณ 186 เซนติเมตร สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีทองไว้ข้างใน คลุมทับ
ด้วยเสื้อคลุมแขนกุดสีเขียวซึ่งยาวถึงข้อเท้า กางเกงขายาวสีทอง รองเท้า
หนังสีทอง บนศีรษะมีมงกุฏทองคำถูกออกแบบเป็นลวดลายเถาวัลย์

“ไตรภพ ถึงข้าจะได้เป็นราชาเพราะเจ้าสนับสนุน ก็ไม่ว่าจะมาข่มขู่
กันแบบนี้ในถิ่นของข้าได้” เสียงไม่พอใจของราชาเอลฟาเรีย เอลฟ์ชาย
ตนนั้นเดินไปหยุดยืนด้านซ้ายของอิสตรีสวมผู้ต่อบักลายมงกุฏสีทอง “ลูกสาว

ข้าคือหัวใจของข้า”

“ข้าให้เจ้าเลือกแค่สองทาง หนึ่งจ่ายดอกมาเป็นลูกสาว” เสียงเย็นชาของเทพโลหะ เขาวางมือซ้ายลงข้างลำตัว ส่วนมือขวาชี้ไปเบื้องหน้าพร้อม กับกระเป๋เกรตสมิธิที่ปรากฏขึ้นจับปล้น “อีกหนึ่งให้ข้าใช้กำลังแย่งลูกสาวจากมือของเจ้า เอ! ไหนๆ ข้าก็เบื่อหน้าหนุ่มๆ ของเจ้าเต็มทนแล้ว เปลี่ยนราชาเอลฟาเรียด้วยเลยแล้วกัน มีคนอยากได้ตำแหน่งดีๆ แบบนี้อีกหลายคน”

“ทำไมเจ้าถึงต้องมาข่มขู่ข้าต่อหน้าลูกสาวของข้าถึงเพียงนี้ วันนี้ข้ามาตัวเปล่าๆ เพื่อส่งลูกสาวเองนะ” เสียงน้อยใจของราชาเอลฟาเรีย เขาเคลื่อนไหวเข้าไปสวมกอดบุตรสาวจากด้านหลัง แล้วเอ่ยต่อด้วยเสียงแหบแห้ง “อีกฝ่ายเป็นถึงไตรภพ พ่อคงไม่อาจช่วยลูกได้”

“รีบมาซะ ก่อนที่ข้าจะเปลี่ยนใจ” เสียงตะคอกของไตรภพ กระเป๋เกรตสมิธิในมือขวาแปรเปลี่ยนเป็นไม้คทาสีดำ ยาวประมาณสองเมตร ปลายคทาถูกกระแทกลงบนพื้นเสียงดังตึง! “หรืออยากให้ข้าคิดดอกเพิ่มเป็นลูกสาวคนรองและคนเล็ก”

อารเสทนมูตามตลอดอยากจะทำปากห้าม ทว่าแค่หายใจได้โดยที่เขา ยังไม่สลบก็นับว่าเป็นปาฏิหาริย์มากแล้ว เมื่อหันไปมองเรนเนก็เห็นเธอมีสีหน้างุนงง แต่ในมือขวาของเธอกำลังโดนลิงก์ไว้ เขาจึงรีบใช้ตามทันควัน พอหน้าจอตัดต่อสื่อสารเลื่อนเปิดขึ้น เรนเนก็ติดต่อเข้ามา

‘ไตรภพพูดอะไรหรอ’ แวมไพร์สาวถาม ชายหนุ่มรีบเล่าเรื่องราวให้ฟังด้วยความไม่พอใจ พอเขาพูดจบ เรนเนก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ‘อ้อ ที่แท้พวกเขาส่งรหัสลับกัน’

‘เฮ้!!!’ อารเสทพูดด้วยความแปลกใจ

‘แบล็กพรอยี่สิบขึ้นจากหนึ่งร้อยขึ้น หมายถึง ในหน่วยพฤกษาคัดดี-ลิทธีอามีกับภูอยู่ยี่สิบคน’ คุณหนูแวมไพร์อธิบายอย่างตั้งอกตั้งใจ เธอเริ่มพูดทีละอย่างต่อไปเรื่อยๆ ทำให้เขาเข้าใจถึงการกระทำของทั้งสองคนที่กำลังแสดงละครชุดใหญ่กันอยู่ ‘แบบที่บอกไป ตรงทางเลือกข้อสองก็ไปว่า มีคนในคิดจะฆ่าทั้งเจ้าหญิงและราชาแห่งเอลฟาเรีย เพื่อหวังขึ้นเป็นราชา’

พอเรนเน่เสียบลง ชายหนุ่มก็หันกลับไปมองไตรภพที่กำลังเอียงคอไปมา ราชาเอลฟาเรียกหลายสองแขนสั้นเต็มออกจากร่างของบุตรสาว แล้วใช้มือขวาของตนจับมือซ้ายของเธอก่อนจะเดินผ่านเหล่าอัศวินเอลฟ์หญิงกลุ่มของเซฟีน่าและลีโอนามายืนอยู่เบื้องหน้าของเทพโลหะ

“ข้าตัดสินใจแล้ว ต่อให้ต้องล้มละลายก็จะแลกกับทรัพย์สินทั้งหมดที่มี” เสียงหนักแน่นของราชาเอลฟ์หนุ่ม เขายกมือซ้ายขึ้นแล้วตะโกนดังก้อง “หน่วยพฤษศาสตร์กดีลธิร์ จงกลับไปนำของในคลังพฤษามหาสมบัติออกมา”

“ไม่ได้ แค่เศษเงินจะมีค่าพอได้ยังไง” เสียงโกรธๆ ของไตรภพ มือซ้ายของบุรุษแสนปีนไปจับคอเสื้อของราชาเอลฟาเรีย

“นี่เจ้าheim Grimm ไปแล้วนะ” ราชาเอลฟ์หนุ่มมีสีหน้าฉุนเฉียวขณะตัวดีมือซ้ายลงมาจับมือที่กระซกคอเสื้อเซ็ทสีทองของตนจนเกิดเสียงดังหัมบ!

แว็บ!!! ทันใดนั้นหน้าจอดีดต่อสี่สารที่เขาเปิดไว้ ก็มีใบหน้าของเมอกุสและราชาเอลฟาเรียปรากฏขึ้นมา

‘ทำอ้อทำไหนถึงมีคนตั้งใจล้มล้างราชวงศ์เอลฟาเรียของแกได้เยอะขนาดนี้’ เสียงเบื่อนายของไตรภพ

‘ถ้าข้ารู้ มันจะเหลือถึงตอนนี้’ ราชาเอลฟ์หนุ่มสวนกลับด้วยเสียงไม่พอใจ แล้วหันมาหาอาเรส ‘เจ้าหนูนั่น ทั้งที่เป็นแวมไพร์ ทำไมหน้าตามันเหมือนหม้ออาเรสอย่างกับซีปคอร์นเลยละ’

‘แกเคยเจอหัวหน้ากิลด์ของข้าด้วยหรือ’ เสียงสงสัยของเทพโลหะ

‘นั่นคือหม้ออาเรสจริงๆ เหรอ ยา...อะแอม ทำไมจะไม่รู้ล่ะ’ ราชาเอลฟาเรียตอบกลับด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ก่อนที่แสงแก้มจะแดงเล็กน้อย ‘ข้าเคยแอบไปให้ตรวจอาการบางอย่าง และซื้อยาบางตัวมาใช้เล็กน้อย’

‘อย่าบอกนะว่าแกใช้ยาข้ามเจ็ดราตรีกับเขาด้วย’ เสียงอึ้งของไตรภพ ราชาเอลฟ์หนุ่มก้มหน้าลงแล้วหันไปทางซ้ายที่ขวาที่อย่างเงินอ้าย

‘เรื่องบนเตียงของข้าไม่ใช่เรื่องสำคัญ ผู้ช่วยบอกมาที่ว่าในหน่วยพฤษศาสตร์กดีลธิร์ใครเป็นพวกกบฏบ้าง’ เมื่อราชาเอลฟาเรียไม่ได้ยินคำตอบ

จากใครจึงปล่อยมือชาวออกจากบุตรสาว แล้วใช้มือข้างนั้นดันหลังเจ้าหญิงเอลฟาเรียให้เดินมายืนอยู่ด้านซ้ายมือของเราเอง จากนั้นราชาเอลฟ์หนุ่มจึงกล่าวต่อ ‘อิสตรีในหน่วยนี้เป็นลูกหลานของผู้อาวุโสในสภาเอลฟ์ หากให้ข้าฆ่าพวกนางทั้งหมดโดยไม่มีหลักฐาน ข้าคงโดนลี้มราชบัลลังก์แน่’

‘เจ้าก็เลยคิดจะส่งพวกนั้นเข้าไปในคลังพฤษยามหาสมบัติ แล้วกักขังพวกมันไว้ในนั่นสินะ’ เสียงเหนื่อยใจของเทพโลหะ เมื่อไม้คทาในมือขวาดันทรธานหายไป เมอกุสก็ยกมือขวาขึ้นกุมขมับ สายตาระยะไกลมาแล้วพูดต่ออย่างเอือๆ ‘ข้าไม่ขอมพระราชวังพฤษยามหาสมบัติให้เจ้าหรอกนะ’

‘เฮ้ย! ต่อให้ทั้งหน่วยนี้เป็นกบฏ ก็ไม่น่าจะมีความสามารถถึงขั้นทำลายพระราชวังของข้าได้ทั้งหลังหรอก’ ราชาเอลฟ์หนุ่มโต้แย้ง

ไตรภพยกร่างของอีกฝ่ายสูงขึ้น ‘กบฏมีวิหาระเบิดตัวตายของสำนักเทพเดมิออส’

‘คนของข้าร่วมมือกับพวกสำนักเทพเดมิออสนี่รึ’ ราชาเอลฟ์หนุ่มหันไปมา อาเรสมองตามจึงพบเห็นอัศวินเอลฟ์หญิงทั้งหมดล้วนยืนตรึงแนวปะทะไว้ ในมือขวาของพวกเธอยังคงกระชับดาบเรเปียร์ไว้อย่างมั่นคง ราชาเอลฟาเรียร้องตะโกน “ทั้งหมดรีบเก็บอาวุธ นี่คือนิรภพแห่งกลุ่มเทพโลหะ”

พรีบ!!! อัศวินเอลฟ์หญิงทั้งหมดเก็บดาบเรเปียร์ใส่ฝักดาบข้างเอวซ้ายโดนพลัน

ทว่ากลับมีอัศวินเอลฟ์หญิงนางหนึ่งชูสองแขนขึ้นด้านบน เธอเดินเข้ามาทางด้านซ้ายมือของแนวป้องกันกลุ่มของเซฟีน่า สองขาของอิสตรีนางนั้นเดินย่ำเท้ามาจนถึงเบื้องหน้าเจ้าหญิงเอลฟาเรีย อัศวินเอลฟ์หญิงนางนี้ น่าจะเดี๋ยกว่าเจ้าหญิงประมาณห้าเซนติเมตร นัยน์ตาสีเขียวมรกตของเธอดูสงบนิ่งเช่นเดียวกับวงหน้าอันงดงาม ผมยยาวสีชาถูกรวบเป็นเปียเส้นหนึ่งพันไว้รอบลำคอ

“เจ้าหญิง โปรดให้เราคุ้มครองพาลับยังพระราชวังพฤษยามหาสมบัติด้วยเถอะ” เสียงนึ่งเรียบของอัศวินเอลฟ์หญิงนางนั้น เธอหันมามองหน้าอาเรสที่กำลังจ้องง แล้วส่งยิ้มให้ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยภาษาบนซารัง “คน

ของก๊อดออฟเฮลล์กระจายตัวอยู่โดยรอบ ห้ามทำอะไรเสียผลึกสามเด็ดขาด”

“ท่านหัวหน้าอัศวินวีร่า เราไม่สามารถขัดขืนคำสั่งของท่านพอได้”
น้ำเสียงปลงตกจากเจ้าหญิงเอลฟาเรีย

“ถ้าเช่นนั้น ข้าขอยื่นใฝ่ระวางให้เจ้าหญิงทางขวามือของท่าน เพื่อ
มิให้เกิดคำครหาที่ท่านว่าร้ายท่านในกาลข้างหน้า” หัวหน้าอัศวินใช้ภาษา
เอลดิซพูดตอบไป แล้วแทรกกายเข้ามายืนอยู่ระหว่างอาเรสกับเจ้าหญิง
เอลฟาเรีย ก่อนจะร้องตะโกนว่า “มีร่า นีร่า และที่ร่า จงเข้ามาปกป้องเจ้าหญิง
เดี๋ยวนี้!”

“คะ ท่านหัวหน้าอัศวิน” อัศวินเอลฟ์หญิงฝาแฝดสามนางที่มีใบหน้า
งดงาม ดวงตาใสซื่อบริสุทธิ์ วิ่งมายื่นใฝ่ระวางให้เจ้าหญิงเอลฟาเรียจากทั้ง
ด้านหน้า ด้านหลัง และด้านซ้ายอย่างว่องไว

“ไม่ต้องห่วง” ลูๆ วีร่าก็โผล่ขึ้นด้วยภาษาบนซารัง เธอหันมามอง
อาเรส “หากข้าคาดเดาไม่ผิด ท่านคงหยุดแผนการชั่วของก๊อดออฟเฮลล์ได้
แต่ท่านมาสายจนเกินไป เพราะหน่วยพิทักษ์ศักดิ์สิทธิ์กว่าครึ่งเข้าร่วมกับ
พวกมันไปแล้ว”

“เจ้าเป็นใคร” ความอึดควบคุมร่างของอาเรสแล้วถาม

“บนซารังข้ามีชื่อว่าไวต์ควีน เป็นเน็ตไอดอลอันดับสาม” เสียงนั้น
หนักแน่นดุจบุรุษ

“อ้าว! ยัยต้องชอบแต่งเป็นผู้ชาย ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะยะ” พริตตี้
ควีนถามด้วยเสียงออบอูน

วีร่าหันมามองด้วยสีหน้าแปลกใจ เธอกลอกตาไปมาที่ยวหนึ่ก่อน
จะหัวเราะเบาๆ “คิกๆ พริตตี้ควีน หากคนทั่วไปมาเห็นเจ้ามาควบคุมร่าง
ผู้ชายให้พูดแบบนี้ คงคิดว่าท่านหม้ออาเรสต้องเบี่ยงเบนแน่นอน”

“แล้วไม่มีทางออกเลยหรือ” ความอึดถามอย่างจริงจัง

“คนที่ใช้ร่างรองหัวหน้าหน่วยพิทักษ์ศักดิ์สิทธิ์ตอนอยู่บนซารัง เธอ
เป็นผู้หญิงของมัน คิดว่าจะมีทางออกมั้ยะ” ไวต์ควีนสายหน้าแล้วหันกลับไป
ไปมองลูกน้องทั้งสาม จากนั้นจึงเอ่ยด้วยภาษาเอลดิซ “มีร่า นีร่า และที่ร่า

จงเตรียมพาเจ้าหญิงหนีไปทางด้านหลัง พวกเราจะใช้ลำต้นเอลฟ์ทรีเป็นแนวกำบัง”

เพียงชั่วพริบตา อัศวินเอลฟ์หญิงที่ยืนอยู่เบื้องหน้ากลุ่มก็ซุ่มมือขวาขึ้น แล้วดีดนิ้วสามครั้ง วีราก็ซุ่มมือขวาและดีดนิ้วสามครั้งด้วยเช่นเดียวกัน

ตึกๆ!!! เสียงย่ำเท้าของอัศวินเอลฟ์หญิงดังก้อง พวกเธอแบ่งออกเป็นสองกลุ่มอย่างรวดเร็ว บัดนี้กลุ่มที่เข้าร่วมกับวีร่าเดินแทรกเข้ามารวมอยู่กับกลุ่มของเซฟีน่า ส่วนที่เหลืออีกห้าสิบห้าตนล้วนยื่นกระจายตัวโอบล้อมไว้

‘ไอ้แก! ไหนว่ามีแค่สี่สิบไง’ เสียงร่อนใจของราชาเอลฟ์าเรีย

‘ข้าจะรู้เรื่องมากกว่าเจ้าของบ้านได้ยังไง’ เสียงรำคาญของไตรภพ เขาเอ่ยต่อ ‘รีบไปปิดเอลฟ์ทรีซะ’

‘จะบ้าเหรอ! ปิดครั้งหนึ่ง กว่าจะเปิดได้ใหม่ต้องรอเวลาห้าปีเลยนะ’
ราชาเอลฟ์หนุ่มตวาดดั่งลั่น

‘ระหว่างต้องรอมันเติบโตหนึ่งพันปี กับแค่รอเปิดระบบ เจ้าอยากได้อะไรมากกว่ากัน’ เสียงไม่พอใจของเทพโลหะ

ควับ!! มือซ้ายของไตรภพโยนร่างของราชาเอลฟ์หนุ่มที่มีแสงสีแดงฉาบตามเนื้อให้พุ่งขึ้นเบื้องบนอย่างฉับพลัน เกิดเสียงแหวกอากาศดังฟ้าว!

ราชาเอลฟ์าเรียลอยตัวขึ้นไปแล้วใช้สองมือวางลงบนยอดเอลฟ์ทรีอย่างฉับไว ทันใดนั้นแสงสีขาวพลันเรืองรองออกมาทั่วทั้งต้นอีกครั้ง ลูกแก้วใสขนาดเท่าฝ่ามือจำนวนมากลอยขึ้นไปรวมกันอยู่เบื้องหน้าของราชาเอลฟ์หนุ่ม แล้วก่อเกิดเป็นอักษรภาษาเอลดิชที่แปลว่า ระบบเอลฟ์ทรี เมื่อมือขวาของเขาเลื่อนไปสัมผัสเพียงชั่วพริบตา ก็เกิดเสียงดังวังกระจายไปทั่ว

ซুম!!! สายลมพัดผ่านไปวูบหนึ่ง ลำแสงบนต้นไม้หายไปจนหมดสิ้น บัดนี้กิ่งก้านและลำต้นที่เคยมีสีน้ำตาลหรือเขียวล้วนหายไป หลงเหลือเพียงสีดำเหมือนเนื้อโลหะพิเศษที่ไตรภพเคยพูดถึง ราชาเอลฟ์าเรียกระโดดลงมายืนอยู่ด้านซ้ายมือของเทพโลหะ คาวาอิริบคุมร่างของเขาให้หันไปมองยังหัวหน้าอัศวิน

“ไวต์ควีน หากหลอนอยู่ที่นี่มานาน ทำไมไม่ใช้แอสซาซิน เสจ และ

สแทรกทิจิสซันสูงของเธอ ลอบจัดการพวกมันล่ะ” พริตตี้คืนถามด้วยภาษาบนซาร์จ

“ข้าเพิ่งเข้ามาเมื่อสามเดือนก่อน เรื่องราวทุกอย่างจึงถูกจัดระเบียบโดยคนของพวกมัน ที่ข้าพอทำได้ก็แค่เฝ้ามองว่าใครเป็นผู้เล่นกับตัวละครประกอบฉาก” เสียงเหนื่อยใจของวีร่า เธอร้องตะโกนก้อง “ก็อดออฟเฮลล์ถูกกำจัดแล้ว ผู้เล่นคนไหนยังอยากใช้ชีวิตบนทาร์ซ จงหันมาร่วมกับฝั่งของข้า”

แม้จะเป็นการตะโกนที่จุกจุก ทว่ากลับไม่มีใครเดินมาจากฝั่งนั้น แม้แต่คนเดียว สิ่งที่เปลี่ยนแปลงคงมีเพียงบรรยากาศตึงเครียดที่เพิ่มขึ้นจนอาเธอร์รับรู้ได้ว่าพื้นที่แถบนี้กำลังจะเกิดเรื่องร้าย เขาหันมองไปรอบข้าง พบว่าอัศวินเอลฟ์หญิงที่กำลังล้อมกรอบได้หียบบางสิ่งขึ้นมาไว้ในมือขวา

“เพื่อท่านก็อดออฟ...” อีสตรีทั้งห้าสืบท่านางตะโกนก้อง มือขวาของพวกเธอต่างยึดของสิ่งนั้นลงไปในปากของตนอย่างว่องไว ร่างของพวกเธอได้แปรเปลี่ยนเป็นสัตว์ประหลาดลูกตาทันทันวัน พร้อมกับตัวเลขอักษรภาษาเดมดิซที่กำลังนับถอยหลังจากสาม

แก๊ง!!! ทั้งสี่เอกราและฝึกดาบล้วนหล่นลงสู่พื้น บัดนี้กลุ่มของเขาถูกล้อมด้วยสัตว์ประหลาดลูกตาถึงห้าสิบห้าตน

“หนีโดยใช้ลำต้นของเอลฟ์ทรีเป็นแนวกำบัง” เสียงตะโกนภาษาแวมดิซของลีโอน่า จากนั้นเธอก็ตะโกนประโยคเดิมอีกครั้งด้วยภาษาเอลดิซ

เจ้าหญิงเอลฟาเรียกถูกสองในสามอัศวินเอลฟ์หญิงผ่าแผ่นดินใช้เวลาล่องเหยียบอากาศแบกออกไป วีร่าใช้แขนขวาแบกร่างของเขา ส่วนเรนเน่ถูกอัศวินเอลฟ์หญิงผ่าแผ่นดินที่เหลือช่วยประคอง อาจารย์สาวและเหมยฮั่วพุงเซลฟ์ตามมาด้านหลังติดๆ ถัดไปเป็นพอบ้านซึ่งวิ่งนำไตรภพและราชาเอลฟ์หนุ่ม ส่วนอัศวินเอลฟ์หญิงกับกลุ่มของเซฟีนาวังรังทำย

อาเธอร์ไม่มีแม้แต่แรงจะขยับร่างกาย เขาได้แต่เหม่อมองไปเบื้องหน้า มันเป็นวงแหวนพุ่มไม้หลายร้อยชั้นที่น่าจะกินพื้นที่เกือบสี่ร้อยเมตร สุดเขตวงแหวนเป็นแม่น้ำสายหนึ่งล้อมพื้นที่แห่งนี้เป็นวงกลม

ห่างออกไปทางด้านขวามือหรือทิศตะวันตก มีเมืองขนาดใหญ่ซึ่งสร้างอยู่ตามไหล่เขา ทำให้เกิดการไล่ระดับเป็นขั้นๆ อย่างสวยงาม บนยอดสุดมีพระราชวังสีขาวแสนสวยงาม

ทางด้านซ้ายมือห่างไกลออกไป มีอาคารสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่แปดหลังเรียงกันเป็นรูปกระจกแปดเหลี่ยม แต่ละหลังน่าจะสูงประมาณยี่สิบเมตร อาคารฝั่งซ้ายสี่หลังเป็นสีขาว ส่วนอีกฝั่งเป็นสีดำ ตรงกลางมีตึกทรงกระบอกสองหลังตั้งขนานกัน ทั้งสองตึกสูงเกินหนึ่งร้อยเมตร ตึกทรงกระบอกในเขตอาคารสีขาวจะเป็นสีดำ ส่วนตึกที่เหลือเป็นสีขาว ทำให้เขาคิดถึงกระจกแปดเหลี่ยมที่มีสัญลักษณ์หยินหยางอยู่ตรงกลาง

ขณะที่เคลื่อนไหวมาได้เพียงเลี้ยววินาที แแรงระเบิดจากด้านหลังก็พุ่งตามมา ทำเอาพุ่มไม้เบื้องล่างสิ้นไหวเพราะแรงอัดอากาศ บางส่วนถึงกับล้มครืนไปทั้งแถบ แผ่นดินสั่นสะเทือนและเกิดการฉีกออกหลายสิบแห่ง ความอึดซึ่งควบคุมร่างของอาเรสอยู่ หันกลับไปมองด้านหลัง เห็นแสงสีขาวเจิดจ้ากำลังไล่ตามกลุ่มข้างหลังมาติดๆ

หากมีเมล็ดต้นของเอลฟ์ที่รีช่วยกันแรงระเบิดจากสัตว์ประหลาดลูกตาส่วนใหญ่ไว้ให้ พวกเขาคงโดนคลื่นแสงสีขาวกลืนเข้าไปเรียบร้อยแล้ว ทว่าสัตว์ประหลาดลูกตาส่วนที่เหลือซึ่งมิได้ถูกแนวลำต้นบดบัง แแรงระเบิดของมันยังคงไล่ติดตามมาอย่างรวดเร็ว

ครืน!!! แรงสั่นสะเทือนตามพื้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

แม่น้ำเบื้องหน้าเกิดระลอกคลื่นโยนตัวขึ้นลง ผุงนกและสัตว์ป่าที่อยู่ห่างออกไปต่างแตกกระเจิงอย่างบ้าคลั่ง กลุ่มของเซฟี่น่าซึ่งวิ่งรั้งท้ายเป็นส่วนใหญ่ บางคนถูกกลืนเข้าไปในแรงระเบิด ทว่าอัศวินเอลฟ์หญิงที่มีแสงสีแดงเรืองรองตามชุดเกราะก็พุ่งเข้าไปช่วยพาพวกเขาเหล่านั้นออกมาได้

ซুম!!! แรงลมพัดพาใบไม้และกิ่งไม้กระจายออกไปโดยรอบ ชายหนุ่มมองเห็นเพียงลำต้นของเอลฟ์ที่รีที่ยังไม่หักพัง เหมือนกับว่ามันสามารถทนต่อแรงระเบิดมหาศาลขนาดนั้นได้สบายๆ

ขณะที่ไวต์ควีนพาเขาเคลื่อนที่มาได้ประมาณสามร้อยเมตร รัศมีระเบิด

ก็หยุดลงอยู่แค่จุดนั้น ไตรภพกับราชาเอลฟาเรียเหยียบอากาศแข็งทุกคนมาจนถึงด้านขวาของอาเรส ราชาเอลฟ์หนุ่มเลื่อนมือขวาไปจับมือซ้ายของเทพโลหะ หน้าจอติดต่อสื่อสารพลันปรากฏใบหน้าของทั้งสองคนขึ้น

‘ท่านหัวหน้ากิลด์ เอลฟ์ที่ปิดระบบไปแล้ว ไม่ฟังเพราะแรงระเบิดแค่นั้นหรอก’ เสียงเฉยชาของเทพโลหะ

‘แต่ก็ต้องรออีกห้าปีถึงจะออกไปยังทาร์ชภายนอกได้’ เสียงหนักใจของราชาเอลฟ์หนุ่ม สองผู้อาวุโสเคลื่อนกายผ่านไปยังกลุ่มของเจ้าหญิงเอลฟาเรีย

“แล้วหล่อนทำอีกทำไมถึงได้ร่างผู้ชายมาใช้ล่ะ” ไวต์ควีนถามด้วยเสียงแปลกใจ แล้วคาดเดาต่อ “หรือว่าจะเป็นผลจากพวกไวต์พรอหรือแบล็กพรอ”

“ฉันได้เผ่าซาโคว์ เลยเข้าสิงร่างของปรมาจารย์น้อย” ลีน่าวานั้นวีราก็หันมามองด้วยแวตาด่าตีนตกใจ สองเท้าของเธอซึ่งมีคลื่นไสหมุนวนสองชั้นพลันหายไปวูบหนึ่ง ทำเอาทั้งเขาและเธอเกือบร่วงลงไป คาวาอียัมน้อยยิ้มใหญ่ขณะถามกลับ “คิกๆ ได้ข่าวว่าแอบปลื้มเขาคอนนี่อยู่ไม่ใช่หรือ”

“อย่ามัวแต่แซวฉันสิ ยัยไอ้ดอลอยากดัง นี่คงไม่ได้กะหลอกปรมาจารย์น้อยไปทำเรื่องเสียๆ หายๆ กับเธออยู่หรอกนะ” เสียงดุของไวต์ควีน

“อิจฉาเหรอ คิกๆ” เสียงหัวเราะสนุกสนานของพริตตี้ควีน

“จะบ้าเหรอ! อย่ามัวแต่เล่นสิ ยังมีพวกในสภาเอลฟ์ที่ต้องไปกำจัดอีกเยอะ” เสียงร้อนใจของวีร่า

เธอเริ่มลดระดับความสูงลงทีละนิดจนสองเท้าเหยียบอยู่บนพื้นซึ่งเต็มไปด้วยหญ้าสูงเกือบหนึ่งฟุต เบื้องหน้าเป็นป่าขนาดใหญ่ ทั้งกิ่งไม้และใบไม้ล้วนถูกแรงลมจากระเบิดด้านหลังของเขาพัดจนสิ้นไหวไปมา เกิดเสียงดังเพียงอยู่เนืองๆ เจ้าหญิงเอลฟาเรียได้รับการปกป้องจากสองอัศวินเอลฟ์หญิง ส่วนไตรภพและราชาเอลฟ์หนุ่มยังคงจับมือกันเหมือนพูดคุยอะไรบางอย่างผ่านสโตนลิงก์

วีร่าพาร่างของอาเรสหันไปมองด้านหลัง จึงเห็นกลุ่มคนที่ตามมา

กำลังร้อนลงเบื้องหน้าของทั้งสอง แม่น้ำที่มีความกว้างเกือบสามสิบลเมตร ก็ถึงกับเกิดคลื่นโยกตัวไปมาจากแรงระเบิดที่ยังไม่สิ้นสุด แสงสีชาวยาวสว่างเจิดจ้ากระจายออกไปโดยรอบ

ทางด้านขวามือห่างออกไปไกล มีคนหลายพันใช้เทวาล่องกระโดดขึ้นมา ส่วนทางซ้ายมือตรงพระราชวังสีขาว มีอัศวินเอลฟ์ชายสวมชุดเกราะเข้ารูปสี่เหลี่ยมขลิบทองนับพันนาย กำลังเหยียบอากาศพุ่งตรงมาทางนี้ พวกเขาสวมเสื้อคลุมแขนกุดสีแดงทับเสื้อเกราะ ชายเสื้อยาวจรดข้อเท้า แต่ละนายล้วนมีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ

เรนเนที่เพิ่งมาถึงก็วิ่งเข้ามาหาเขา เธอเคลื่อนไหวเข้ามาอยู่ทางขวา เพื่อช่วยพยุงเหมือนก่อนหน้านี้อ ส่วนลีโอน่าซึ่งตามมาทีหลังเดินมายืนอยู่เบื้องหน้าของเขา ศีรษะของเซล์ฟีที่อยู่ในมือขวาของเขาส่ายเอนไปมา เบลนาเทีย ก็มีอาการเช่นเดียวกัน

“พริตตี้ควีน ไร้ร่างๆ พวกเราค่อยมากุญเล่นกันนะ” เสียงหนักแน่นของวีร่า เธอเดินถอยหลังกลับไปหาราชชาเอลฟาเรียแล้วเอ่ยด้วยภาษาเอลดิซ “ท่านราชา ข้ามีเรื่องแจ้งถึงเหล่ากบฏที่ข้าแอบตามสืบลับๆ มาตลอดสามเดือน พวกนั้นมีรายชื่อตามนี้ คนแรก...”

จู่ๆ หูของอารสก็ไม่ได้ยินเสียง ตาขวาซึ่งมองเห็นโดมแสงสีขาวจากการระเบิดก็พบว่าเลื่อนจมนมองไม่เห็นสิ่งใดอีกต่อไป มีเพียงหน้าจอล็อกเอาต์ที่เปิดขึ้นภายในเวลาแค่สิบวินาทีหลังตาขวาปิดลง หากเป็นปกติเขางงรู้สึกรำคาญอยู่บ้าง ทว่าในตอนนั้นเขาไม่มีแม้แต่แรงจะคิดเรื่องพวกนั้น นอกจากปล่อยให้ความวุ่นมหาศาลชัดสติของเขาให้หลุดลอยไป

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ร่างกายของผู้เล่นอยู่ในภาวะขาดน้ำ ขาดสารอาหาร และขาดการนอนหลับพักผ่อนให้เพียงพอมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ระบบจะขอสู่มอาการเจ็บป่วย...ผู้เล่นได้รับอาการใช้หัวใจใหญ่เป็นเวลา 1 เดือน

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผลจากสนับขนหยินหยางจะทำให้

อาการไข้หวัดใหญ่หายภายใน 3 นาที

ลีโอนามองไปยังอาเรสที่เพิ่งสลบไปไม่กี่สัปดาห์ที่ สองแขนของเธอยังมีลูกสาวทั้งสองอยู่ จึงไม่สามารถเข้าไปดูแลบุรุษที่กุมหัวใจของเธอเอาไว้ได้ ทว่าเพียงแค่ชั่วพริบตาที่เธอกำลังลึกลงว่าตนควรทำอะไร รอบร่างของบุรุษเบื้องหน้าก็ปรากฏลูกบอลรูปหยินหยางขึ้นมาปกคลุม

ผัวะ!!! ลูกสาวคนโตโดนลูกบอลดังกล่าวผลักร่างให้กระเด็นออกไปเกือบสามเมตร

“ลูกได้รับบาดเจ็บหรือไม่” อาจารย์สาวถามด้วยความห่วงใย

“ไม่ค่ะ” เรนเน่สายหน้าไปมา แวมไพร์สาวรีบลุกขึ้นแล้วเดินไปใช้สองมือสัมผัสลูกบอลขาวดำเบื้องหน้า “หนูเคยเห็นเขาเป็นแบบนี้มาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนั้นพวกเราอยู่ในกิลด์ยูนิเวิร์ส”

“แม่คะ ให้นำหนูไปหาเขาที” ลูกสาวคนรองซึ่งยืนยังแทบไม่ไหว แต่สายตากลับเหม่อมองไปภายในลูกบอลหยินหยางเบื้องหน้า อาจารย์สาวเข้าใจความรู้สึกของผู้หญิงด้วยกันดี จึงหันไปมองเหมยฮั่วแล้วผงกศีรษะสาวใช้พวงเธอเข้าไปใกล้ พอไปถึง...เซลฟี่ก็ใช้สองมือจับลูกบอลดังกล่าว “ฉันต้องเก่งขึ้นกว่านี้ เพื่อจะได้แบ่งเบาภาระให้คุณในอนาคต”

เซลฟี่ทรุดลงกับพื้นอย่างกะทันหัน แต่ยั้งนับว่าโชคดีที่สาวใช้ช่วยพยุงเธอทันเวลาที่ เหมยฮั่ววางร่างของสาวนักซึ่งลงบนพื้นอย่างนุ่มนวลปล่อยให้ลูกสาวคนรองจ้องมองลูกบอลหยินหยาง ส่วนเรนเน่ก็เดินเข้ามาหาลีโอน่า

“แม่คะ พวกที่กำลังมานั้นไม่ใช่ศัตรูใช่ไหม” ลูกสาวคนโตถามด้วยเสียงเคร่งเครียด

ลีโอนามองไปทางขวามือ กลุ่มอัศวินเอลฟ์ชายนับพันที่น่าจะมาถึงในอีกห้านาทีข้างหน้า บัดนี้ในมือซ้ายของพวกเขาถือคันธนูสีขาวบริสุทธิ์ ส่วนมือขวาถือลูกธนูถึงสิบดอก

“หนูว่ามันแปลกพิกล ทำไมคนพวกนั้นถืออาวุธไว้ทั้งที่ตรงนี้มีทั้งเจ้าหญิงและราชา” คุณหนูแวมไพร์เอ่ยสิ่งที่ตนคิดออกมาจนหมดสิ้น

ลีโอน่าก้มลงมองร่างแวมไพร์ตัวน้อยในมือซ้าย เธอยื่นส่งลูกสาวคนเล็กสุดไปให้เรนเน่ จากนั้นหันไปมองเมอกุส แล้วถามด้วยภาษาเอลดิซ “พวกที่กำลังมา ใช้พรรคพวกจริงหรือ”

ไตรภพและราชาเอลฟ์หนุ่มเดินมาพร้อมเพรียงกัน พอเข้ามาถึงระยะหน้าจอตัดต่อสื่อสารของสตোনลิงก์ ใบหน้าของทั้งสองก็ปรากฏขึ้น อาจารย์สาวจึงรีบถามอีกครั้ง ‘พวกนั้นใช้พรรคพวกหรือไม่’

‘ข้าขอเริ่มอธิบายก่อน’ ราชาเอลฟ์าเรียตอบด้วยเสียงหนักแน่น แล้วเริ่มอธิบาย ‘กองกำลังเคลื่อนที่ไวในเอลฟ์าเรียแบ่งออกเป็นสามกองใหญ่ ได้แก่ กององค์กรพิทักษ์ไพร พวกนี้มีหน้าที่คอยดูแลสัตว์ป่าอันตรายไม่ให้ข้ามถิ่น’

‘กองร้อยชนะ พวกนี้มีหน้าที่ปกป้องชาวเอลฟ์จากพวกโจรร้ายที่หลบซ่อนตัวในป่า’ เสียงของเทพโลหะดังขึ้นทางซ้าย เมอกุสก็หันไปพักหนึ่ง ก่อนจะกล่าวต่อ ‘และสุดท้ายที่กำลังพุ่งตรงมาทางนี้คือ กองร้อยสังหาร จัดว่าเป็นกองกำลังที่เคลื่อนที่ไวสุด และมีอำนาจในการทำลายสูงสุด’

‘แต่กองสุดท้ายนี้จะไม่มีความเคลื่อนที่เองเด็ดขาด หากไม่ได้รับคำสั่งจากข้า’ เสียงยินดีของราชาเอลฟ์หนุ่ม เขยักมือซ้ายขึ้นสูงก่อนจะกล่าวต่อ ‘ดังนั้นข้าขอตอบว่า พวกมันต้องเข้าร่วมกับกฎแล้วอย่างแน่นอน’

‘ถ้าเช่นนั้น นี่คงเป็นทัพที่ดาร์กเอลฟ์จะเอาไว้อันตรายท่านราชา’ อาจารย์สาวหันไปฟังพินิจศตกรูมใหม่ที่กำลังพุ่งมาทางนี้

‘นั่นสิ ท่าทางคนส่วนใหญ่จะรักเจ้าน้อยลงนะ’ เสียงล้อเลียนของไตรภพ

‘จากรายชื่อกฎที่หัวหน้าอัศวินวีร่ามอบให้ คงต้องใช้เวลาเป็นวันกว่าจะจัดการพวกในสภาเอลฟ์เสร็จ’ เสียงเหนื่อยใจของราชาเอลฟ์หนุ่ม

ลีโอน่ามองไปยังกลุ่มของเซพีน่าด้านซ้ายมือ บุรุษร่างสูงกว่าสามเมตรที่แบกเจ้าหญิงไว้บนไหล่ขวาเดินตรงมาอย่างฉับไว เมื่อเดินมาถึงก็ยื่นส่งเจ้าหญิงเมื่องซีเดียรี่ให้แก่เรนเน่ แวมไพร์สาวรีบส่งเบลนาเทียให้เหมยฮัวที่เดินเข้ามารับ ก่อนจะยื่นสองแขนไปรับเซพีน่าเข้ามาสวมกอดไว้

“พวกนั้นเป็นศัตรูใช่ไหม” เสียงทุ้มเข้มจากบุรุษร่างยักษ์ดังขึ้นด้วยภาษาแวมดิซ เมื่ออาจารย์สาวผงกศีรษะขึ้นลง อีกฝ่ายจึงเดินกลับไปหาพรรคพวกร้อยกว่าคนที่รอดตายมาได้จนถึงตอนนี้ พวกเขาแต่ละคนถึงแม้จะดูเหนื่อยอ่อน แต่พอบุรุษผู้นั้นพูดภาษาที่เธอฟังไม่รู้เรื่องอยู่พักหนึ่ง คนที่นั่งอยู่ล้อมลุกขึ้นอย่างว่องไวพร้อมกับชูมือขวาขึ้น

“ลูกส่งเธอมา แล้วนำยาฟื้นฟูพลังแบบหายากที่เหลือทั้งหมดไปให้พวกเขาใช้ซะ” อาจารย์สาวยื่นสองมือไปรับร่างของเซฟีน่าจากลูกสาวคนโต เรนเนริบเดินไปทันที เธอหันไปทางขวามือ จ้องมองหน่วยพฤกษศาสตร์ดีลิตี้ครู้หนึ่ง แล้วเอ่ยถาม “ท่านราชา ข้างส่งการพวกนางได้หรือไม่”

“ไม่จำเป็น” ราชาเอลฟาเรียส่ายหน้าไปมา ก่อนจะเอ่ยต่อ “หัวหน้าอัศวินวีร่าสามารถส่งการพวกเธอได้ดูจะเห็นอนาคตที่กำลังจะเกิดขึ้น”

วีร่าเดินมาหยุดยืนอยู่ด้านซ้ายมือของราชาเอลฟ์หนุ่ม ใบหน้าของเธอดูจริงจังเพิ่มขึ้น “ท่านราชา พวกเราไม่มีทางชนะเลย”

“ฮ่าๆ เห็นไหม ลูกน้องคนนี่ของข้า...” ลูๆ เสียงหัวเราะก็หยุดลง ดวงตาของราชาเอลฟ์หนุ่มแทบถลนออกจากเบ้า “อะไรนะ!”

“หากสมาชิกในหน่วยพฤกษศาสตร์ดีลิตี้อยู่ครบทุกนางยังพอมีโอกาสชนะอยู่บ้าง” หัวหน้าอัศวินหันมองไปรอบๆ แล้วยกมือขวาขึ้น อัศวินเอลฟ์หญิงเคลื่อนที่มายืนอยู่ข้างเธออย่างเป็นระเบียบ “ทว่าปัจจุบันพวกเราเหมือนกันแค่สี่สิบห้าคน คงไม่อาจต้านทัพนับพันได้”

“ถ้าเช่นนั้นคงต้องหนี” ลีโอน่าเอ่ยขึ้น

“ทำไม่ได้” วีร่าตอบทันควัน อาจารย์สาวเกิดความสงสัยต่อคำตอบของอีกฝ่าย ทว่าอิสตรีนางนั้นก็กลับพูดขึ้นเหมือนอ่านใจเธอได้ “หากพวกเราหนีเข้าป่าด้านหลังหรือไปยังวิทยาลัยเตรียมอัศวินทางทิศตะวันออก พวกมันก็จะตามล่า”

ขณะที่ศัตรูอยู่ห่างไปไม่ถึงสองนาทีกูบบอลหยินหยางก็เล็ดลงที่ละนิดเหมือนมันกำลังถูกดูดเข้าไปเรื่อยๆ ใบหน้าเหนื่อยอ่อนของอาเรสกลับมาแจ่มใส ตาขวาของเขาเปิดขึ้น ลูกสาวคนรองที่นั่งอยู่ก็กระโดดเข้าไป

กอดจนเขาล้มลงกับพื้นเสียงดังตบ!

ชายหนุ่มตื่นขึ้นมากพร้อมกับความรู้สึกงุนงง เมื่อเห็นเซลฟีน้ำตาคลอ เบ้า ก็ทำให้เขาต้องเอียงคอไปทางขวาเล็กน้อย สายตาจับจ้องไปยังไตรภพ กับราชาเอลฟาเรียที่กำลังหันหลังคุยกับลีโอน่าอยู่ พอหันไปมองทางซ้ายมือ ก็เห็นอัศวินเอลฟ์กำลังถือคันธนูชี้ขวาวไว้ในมือซ้าย

‘พวกนั้นต้องเป็นกองทัพที่เตรียมไว้ไปถล่มเมืองปีเดียร์แน่นอน’ เสียงกระตือรือร้นของควาวอิ ซาโดร์สาวยิ้มแย้มก่อนจะพูดต่อ ‘ไปด้วยกันเถอะ ฉันอยากคุยเล่นกับไวต์ควีนอีกหลายอย่างเลย’

“มาสบ้า ทำไมชอบฝันตัวเองเป็นประจำ” เสียงห่วงใยปนสะอื้นของเซลฟี อีสตรีผสมสีชานางนี้มักห่วงใยเขาอยู่เป็นนิจ ความรู้สึกกอบอุ้นที่เธอมอบให้ ทำเอาเขี้ยวของเขายากลี้มรสชาติโลหิตของเธออีกครั้ง หญิงสาวเหมือนจะเข้าใจจึงเอียงคอไปทางขวา “รีบตีมีสิ จะได้แข็งแรงไวๆ”

ชายหนุ่มก้มหน้าลงไปตรงชอกคอด้านซ้ายของเธอ กลิ่นเหงื่อของอีสตรีนางนี้ช่างหอมหวานไม่แพ้โลหิตของเธอ เสียงแ่งอนของเซลฟีดังขึ้น “อย่าดมสิ ฉันยังไม่ได้อาบน้ำเลยนะ”

“กลิ่นกายของเซลฟีหอมเสมอ” ลีน่าวาจา เขาก็กัดชอกคอของอีสตรีอันเป็นที่รัก รสโลหิตของเธอกระตุ้นพลังงานของเขามากขึ้นทีละนิด สองแขนของชายหนุ่มสวมกอดร่างบางไว้แน่น คราวนี้เขาพาเธอไปนั่งกินผลอาเพร์สกับพีเกอร์อนใต้ต้นอาเพร์ส ทว่าใบหน้าของอีสตรีผสมสีชากลับดูหวาดผวาเมื่อพีเกอร์อนส่งผลอาเพร์สมาให้ ส่วนควาวอิกลับกระโดดขึ้นไป ใช้สองมือหยิบผลไม้สีแดงกินอย่างสนุกสนาน

ชายหนุ่มถอนปากออกจากชอกคอของเซลฟี สองแขนของเขาคลายออกจากแผ่นหลังของเธอ กลิ่นหอมของโลหิตจากลำคอทำให้เขาอยากจะเข้าไปดูดดื่มต่ออีกสักพัก แต่ตอนนี้มิใช่เวลาทำเรื่องแบบนั้น อาเรสจึงมองไปยังค่าพลังชีวิตและพลังพิเศษที่ฟื้นฟูกลับมาจนเต็ม เขาแบ่งครึ่งหนึ่งใส่เข้าไปในสต็อกซาโดร์ แล้วหันกลับมามองอีสตรีผสมสีชาที่เอียงคอไปมาเล็กน้อย ดวงตาของเธอบ่งบอกว่ากำลังสงสัยอยู่

“รอสักพักนะ เดี๋ยวผมกลับมา” อาเรสพูดลุกขึ้นแล้วยื่นส่งร่างของ เซลที่ไปให้เหมยฮัวซึ่งใช้มือซ้ายอุ้มเบลนาเทียไว้อยู่ สาวใช้ยื่นมือขวามาจับ ร่างสาวนักซึ่งอย่างนุ่มนวล ทว่ามือขวาของเซลที่กลับไม่ยอมปล่อยจากแขน ซ้ายของเขา ชายหนุ่มจึงส่งยิ้มละไม “ไว้กลับมาแล้วผมขอูดเลือดอีกนะ”

อิสตรีผมสีชาผงกศิระะเล็กน้อย เบลนาเทียกระโดดออกจากอ้อมแขน ของสาวใช้ไปนั่งลงบนคอของอาเรสอย่างแม่นยำ มือขวาของเธอกำสโตนลิ่งกั ที่ส่องแสงสว่างเรืองรอง ชายหนุ่มรีบใช้มันทันที

“หนูพักก่อนพอแล้ว หนูจะเป็นดวงตาให้พ่อเอง” ลูกสาวตัวน้อย ดูคึกคักกว่าปกติ เธอเอ่ยต่อ “พ่อรีบพาหนูออกไปจากแถวนี้ที กลิ่นของ พวกเอลฟ์ทำให้หนูแทบอยากไล่ดูดเลือดพวกเธอทั้งหมดเลย”

เมื่อชายหนุ่มล่องสูดดมก็พบว่า หญิงสาวผู้นี้มีกลิ่นหอม เหมือนกับเซลที่มีใช้น้อย บางคนออกจะมากกว่าด้วยซ้ำ ทว่าใบหน้าของ อิสตรีผมสีชากลับทาบับไว้ ทำให้เขาสามารถยับยั้งซึ่งใจตนเองได้ สองเท้า ที่มีคลื่นไสหุนวนสองชั้นพาร่างลอยขึ้นไปหาเหล่าศัตรูที่อยู่ห่างไปเพียง สามสิบลินาที

“เดี๋ยวก่อน ท่านปรมาจารย์น้อย” วีร่าเคลื่อนร่างมาอย่างรวดเร็ว เธอพูดด้วยภาษาบนซารัง สีหน้าเคร่งเครียด “พวกนั้นไม่ใช่ใครบัพทั่วไป ที่จะ...”

“ยัยตอง! พุดไป เจ้านี้ก็ไม่ฟังหรอก” คาวาอิคควบคุมร่างของเขาให้ พุดด้วยเสียงดุดๆ

“ไปแบบนี้ก็มีแต่ตายเปล่า” เสียงไม่พอใจของไวต์คีน

“ไว้เธออยู่กับเจ้าหมอนี่สักวันก็จะชินไปเอง รีบไปเถอะพ่อนักรัก” เสียงหยอกล้อของพริตตี้คีน

เมื่อชายหนุ่มกลับมาควบคุมร่างได้อีกครั้งก็รีบพุ่งไปหาศัตรูที่อยู่ห่าง ประมาณหนึ่งกิโลเมตร มือซ้ายเรียกดาบเขี้ยวทมิฬออกมาถือไว้ มือขวา เลื่อนไปจับด้ามดาบอย่างฉับไว จากนั้นชักออกจากฝักเสียงดังเคร้ง! หลังจากเก็บฝักดาบเขี้ยวทมิฬเข้าไปในไวด์ริงแล้ว ก็เรียกดาบเซนเบลดรีโว

ออกมาถือไว้ในมือซ้าย เมื่อหมุนดาบให้ฝักดาบกระทบหลังมือขวา ฝักดาบก็ซึ่มหายไปใบบดาบ เขาเร่งอัดพลังกระสุนติดตาม ทำให้ใบบดาบขาววอลฉาบด้วยประกายสีแดงฉาน

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังพิเศษของผู้เล่นลดลง 10,000 หัวใจของ กระสุนติดตามมีพลัง 9,500 หัวใจของ หากปล่อยออกจากมือ พลังจะสลายไปภายใน 1 วินาที

ขณะที่อาเรสอยู่ห่างจากศัตรูไม่ถึงห้าสิบลเมตร พวกมันทั้งหมดต่างหายไประยะห่างตาของเขา เบลนาเทียใช้พลังแห่งดวงตาดำจักรพรรดิแวมไพร์โดยพลัน ทว่ารัศมีปกคลุมในตอนนั้นเหลือเพียงแค่สิบห้าเมตร

‘ขอโทษด้วยนะคะพ่อ หนูมีแรงเหลือแค่นี้’ เสียงสลดของลูกสาว

‘แค่นี้ก็มากพอแล้ว’ ชายหนุ่มตอบด้วยเสียงอ่อนโยน

อาเรสรีบใช้ความเร็วสูงสุดเท่าที่เทวาล่องของเขาจะทำได้ในตอนนี้ แค่อีกเดือนที่มาได้หนึ่งวินาที ในระยะเนตรใจของเขาพลันเห็นลูกธนูฉาบแสงสีทองหลายร้อยดอกกำลังพุ่งเข้ามาดุจแหฟ้าตาข่ายดิน ทว่าชายหนุ่มมิได้ถอยหลัง ยังคงพุ่งไปข้างหน้า หลบหลีกตามช่องว่างที่มีอยู่น้อยนิดอย่างคล่องแคล่ว แต่ลูกธนูเหล่านั้นกลับติวังโค้งติดตามเขากลับมา

ชายหนุ่มมิได้หันเกรงกับจำนวนศัตรูมหาศาลเบื้องหน้า ถึงเขาจะเพ็งมองเห็นเพียงแค่สามคน แต่ดาบเขี้ยวทมิฬในมือขวานั้นมิต้องใช้พลังใดๆ ก็สะบัดศีรษะของพวกมันได้ราวกับพื้นอากาศธาตุ ขณะที่เขาสวนผ่านไปจึงฟาดฟันในชั่วพริบตา

ฉะ!! ร่างของอัศวินเอลฟ์ชายสามนายที่หัวหลุดจากบ่าปรากฏขึ้น ทำเอาศัตรูรอบด้านบางส่วนเกิดความหวาดผวา

ในสายตาของเขา คนพวกนี้ต่างยืนอยู่อย่างเป็นระเบียบ เหมือนไม่กล้าเคลื่อนไหว เพราะกลัวจะโจมตีถูกพวกเดียวกัน ทำให้อาณาภาพของกองทัพลดทอนลงไปกว่า 80 เปอร์เซ็นต์

ทว่าอาเรสไม่มีเวลาบอกพวกมันว่าควรสู้กับตนอย่างไร นิ้วชี้ซ้ายของเขากดลงบนไกดาบเกิดเสียงดังกริก! เพียงแค่ปลายดาบหลุดออก แสงสีแดง

ที่ล้อมอยู่รอบพวกมันก็พุ่งทะลวงร่างของศัตรูคนแล้วคนเล่าอย่างง่ายดาย ยิ่งผลานกับทักษะพิเศษสามเท่าในดาบเซนเบลดรีโว รัศมีสังหารจึงเพิ่มไปถึงหกสิบเมตร

แม้รัศมีการมองเห็นจะมีเพียงแค่นิ้วหัวแม่มือรอบตัว แต่แถวของศัตรูที่เรียงกันอย่างเป็นระเบียบ เหมือนแถวหน้ากระดานหลายสิบชั้น กลับทำให้สมองของเขาจินตนาการออกว่า พวกนั้นอยู่ตรงไหน เคลื่อนที่อย่างไร รวากับตาเห็น

ผ่านไปแค่หนึ่งนาที ซากศพจำนวนมหาศาลนอนเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้นเบื้องล่างจนเกิดแองโกลิตหลายสิบจุด ทว่ายังมีอีกหลายสิบร่างที่วิ่งกราวตามกันลงไปอยู่เบื้องล่าง เพราะบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งที่ร้ายรำดาบเซนเบลดรีโว ในมือซ้ายและดาบเขี้ยวทมิฬในมือขวา เขาสร้างฝนโลหิตขโมยผืนดินเอลฟาเรียด้วยสายตาเรียบนิ่ง

ราชาเอลฟ์หนุ่มยืนมองอยู่พักใหญ่ จากนั้นจึงหันไปทางสหายนินิตด้านขวามือ “ช่วยบอกข้าที่ว่า เหล่าอัศวินเอลฟ์ของข้าฝีมือตกหรือหมอลาเรสเก่งเกินไป”

“ก่อนที่จะถาม ข้าแปลกใจมากกว่าว่า เจ้ารับพวกมันเข้ามาบรรจได้ยังไง” ไตรภพตอบอย่างเบ่ๆ ก่อนจะทิ้งร่างนั่งลงบนพื้น แล้วพูดต่อด้วยสีหน้าเอือมระอา “หน่วยที่ขึ้นชื่อว่าเป็นสุดยอดมือสังหาร แต่ฝีมือกลับอ่อนกว่าทหารยามรักษาเมืองหลวงของทวีปเรดมูนเสียอีก”

“พวกนั้นล้วนจบจากวิทยาลัยเตรียมอัศวินด้วยคะแนนที่ปกคลาสิกกันทุกคน” เสียงภูมิใจของราชาเอลฟ์หนุ่ม

“อ้อ! โกงข้อสอบแน่นอน” เทพโลหะเอ่ยขึ้นอย่างเข้าใจ

“สอบภาคปฏิบัติจะไปโกงยังไงพะ!” เสียงเดือดดาลของราชาเอลฟ์ ไตรภพไม่ตอบกลับมา หากแต่ใช้เท้าขวาชี้ไปยังเบื้องหน้า ราชาเอลฟ์หนุ่มมองตามไป เห็นกองร้อยสังหารที่กำลังจะถูกสังหารจนหมดสิ้นด้วยฝีมือของหมอลาเรสผู้มีชื่อเสียงด้านยารบารุงกำลัง ทำเอารราชาเอลฟาเรียต้องเอ่ยปากขอร้อง “ห้าปีนี่เจ้าว่างไหม ช่วยไปเป็นอธิการบดีของวิทยาลัยหนอยสิ

ข้าจะจ่ายให้เป็นกิ่งไม้เก่าๆ ของเอลฟ์ที่รี้ดักสามต้น”

“น้อยไป” ไตรภพเอ่ยอย่างเบื่อบ้าง

“ห้าต้นขาดตัว” ราชาเอลฟ์หนุ่มพุดด้วยเสียงหนักแน่น

“เฮ้อ! ไปจ้างมาลูชาสองตัวนั้นแทนแล้วกัน” เทพโลหะเอนหลังพลาจ ซึ่งมีมือขวาไปยังทูชา ซึ่งมีชื่อกับบ็องเกาะอยู่บนไหล่ “เห็นอย่างนั้น แต่ตัวที่มันเขียนตัวอักษรภาษาทาร์ดิซและแวมดิซได้ ส่วนตัวน้องก็ใช้ลิบสายพลังขึ้นพื้นฐานแห่งทาร์ซก็ได้คงยิ่งกว่าไอ้โง่ที่กำลังตายตรงนั้นอีก”

“ไม่ไปแล้ว ถ้าทำได้จริง ข้าให้เจ้าหนึ่งร้อยต้นเลย” ราชาเอลฟ์เอ่ยยอตัวลงไปใช้สองมือจับคอเสื้อของเทพโลหะ กระซอกขึ้นมาพร้อมกับตวาด “แต่ถ้าหากมันทำไม่ได้ เจ้าต้องอยู่ทำงานที่นี้เป็นเวลาหนึ่งพันปีแทน...”

“เฮ้อ มาเขียนคำว่า ราชาเอลฟ์เสียงี่ง่า ด้วยภาษาแวมดิซทีสิ” เสียงเบื่อบ้าง ของไตรภพดังขึ้นด้วยภาษาแวมดิซ มาลูชาตัวหนึ่งที่เกาะอยู่บนไหล่ซ้ายถึงกับสะดุ้งจนตกจากไหล่หล่นลงพื้น มันร้องเสียงดังแล้วรีบวิ่งมาอยู่เบื้องหน้าเขา หางงูของมันสะบัดไปมาบนพื้น เกิดตัวอักษรเป็นคำว่า ราชาเอลฟ์เร็วสุดเหลือ

“เห็นไหม มาลูชาที่ไหนมันจะเขียนตัวอักษรถูก...” ราชาเอลฟ์หนุ่มต้องกลืนคำพุดตนกลับลงไปในลำคอ ดวงตาแทบจะถลนออกจากเบ้า เขาตะโกน “แกสร้างไว้ดพรอหรือแบล็กพรอ เปลี่ยนมนุษย์เป็นมาลูชาซะใหม่”

“ข้าไม่ใช่ก๊อคดอพอวอร์นะเพีย! จะได้เสกสรรทุกอย่างได้แบบนี้” ไตรภพยิ้มแฉ่งขณะแบมือขวามาเบื้องหน้า “อย่าลืมาจ่ายด้วยนะ ฮ่าๆๆ”

“ยังเหลือตัวน้องที่...” ยังมีทันสิ้นวจา มาลูชาอีกตัวหนึ่งก็แยกเป็นสามร่างแล้วเดินเหยียบอากาศมาอยู่ข้างตัวพี่ชายของมัน ราชาเอลฟ์หนุ่มถึงกับเลื่อนมือขวาและซ้ายออกจากคอเสื้อของไตรภพ ปากเริ่มส่งเสียงหัวเราะ “ฮ่าๆๆ ข้าคงฝันไปแน่ๆ ตั้งแต่มีกฎเยอะขนาดนี้โดยข้าไม่รู้ตัว มันก็ยอมเป็นความฝันอยู่แล้ว เอาละ ข้ากลับบ้านดีกว่า”

สองมือของไตรภพเลื่อนมาบีบคอของเขา “ฉันลองให้ข้าฆ่าแกล่นๆ ในฝันดูดีไหม”

ราชาเอลฟาเรียได้แต่ทอดสายตามองไปยังบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งกำลังต่อต้านทัพพันพันเพียงลำพัง ถึงจะมีใครอยากเข้าไปช่วยเหลือ ทว่าอาวุธสุดยาวของอีกฝ่ายกลับทำให้ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ เพราะกลัวจะกลายเป็นตัวถ่วงแข่งถ่วงขาของหมออาเรส

เมื่อชายหนุ่มผู้มาเกือบสามนาทีก็น้อมรู้สึกเหนื่อยหอบอยู่บ้าง ทว่าบัดนี้มีศัตรูเหลืออีกเพียงแค่ห้าสิบสามคน แต่ละคนเลิกใช้ไร้จิต จากท่าทางพวกเขาคงรู้แล้วว่าตนเสียเปรียบเพราะสิ่งใด

“จงเข้าร่วมกับพวกเราซะ” เสียงจากเอลฟ์ชายหน้าบากเบื่องหน้าตั้งขึ้นด้วยภาษาบนซารัง ตัวของมันสูงเกือบสองเมตร มือขวาของมันถือดาบใหญ่สีขาว ความยาวกว่าห้าเมตร “หากยอมเข้าร่วมกับก็อดออฟเฮลล์ ข้าจะไว้ชีวิตของเจ้า”

“ก็อดออฟเฮลล์ตายไปแล้ว” อาเรสตอบตามความจริง

“เฮ้อ! เด็กหนอเด็ก ไม่รู้เลยว่าอะไรคือความจริง อะไรคือภาพมายา” เสียงขบขันดังมาจากเอลฟ์ชายหน้าบาก

“ต่อให้เขายังไม่ตาย ผมก็แค่จะฆ่าเขาอีกครั้งเท่านั้น” ชายหนุ่มตอบทันควัน ตาขวาเริ่มมองไปโดยรอบกับเหล่าศัตรูจอมเจ้าเล่ห์ที่ใช้คำพูดประวิงเวลาเพื่อกระจายตัวล้อมเป็นวงกลม อาเรสเอ่ยถามครั้งสุดท้าย “หากรู้ตัวว่าแพ้ ก็จงลี้กเอาต์ออกไปซะ”

“ฮ่าๆ ใครกันแน่ที่จะแพ้” เสียงหัวเราะของมันดังขึ้น

ในเวลาเดียวกันนั้น ปลายดาบเซนเบลตรีโวของอาเรสก็พุ่งออกไปใส่ร่างของศัตรูที่กระจายตัวล้อมเขาอยู่ ในหูของเขาได้ยินเพียงเสียงฉับและซ่าจากเนื้อที่ถูกทิ่มแทงกับโลหิตที่ฉืดพุ่งออกมามิขาดสาย เหลือเพียงศัตรูหน้าบากเบื่องหน้าที่ยกดาบเล่มนั้นขึ้นมาตั้งรับได้หลายสิบครั้ง

“เก่งนี่นา ฆ่าพวกกระจอกนั้นได้จนหมดสิ้น” เสียงเย้ยหยันจากเอลฟ์ชายเบื่องหน้า มันเอ่ยต่ออย่างเมื่อๆ “จริงๆ ข้ากะจะเก็บไว้ใช้กับเจ้าราชา”

จู่ๆ ดาบในมือขวาของมันก็เปล่งแสงสีด้าออกมา มีตัวอักษรภาษาเดมดิซเขียนไว้ว่า *เนโครแมนเซอร์* อาเรสมือขวาก็รีบควมคุมให้ปลายดาบ

เซนเบลตรีโวจมตีเข้าไป ทว่าเคียวสิดำจำนวนมหาศาลกลับปรากฏขึ้นมา ล้อมรอบร่างของศัตรู ทำให้พลังโจมตีของเขาไม่สามารถทะลุวงผ่านเข้าไปได้ เมื่อแสงสีแดงของดาบเซลเบลตรีโวมดลง ชายหนุ่มก็ปล่อยนิ้วออกจาก ไททันที่

ซ่า!!! โลกहितที่ไหลนองอยู่บนพื้นถูกดูดเข้าไปหลอมรวมกับเคียวเหล็กนั้น เกิดกลุ่มก้อนสีแดงขนาดใหญ่ ส่งกลิ่นเหม็นเน่ารุนแรงไชยออกไปรอบด้าน ท้องฟ้าที่เคยสว่างไสวกลับมีเมฆสีดำทะมึนเข้ามาบดบัง สายลมที่เคยสงบนิ่ง บัดนี้กลับทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนเหมือนกับกำลังจะเกิดพายุ โดยมีศูนย์กลางเป็นกลุ่มก้อนโลกहित

สองเท้าของอาเรสพารา่งทะยานถอยหลัง สายต่ายังคงจับจ้องไปยังร่างของศัตรูหน้าบาทที่กำลังมีแขนและขางอกออกจากกลุ่มก้อนสีแดง ลีโอน่ากระโดดขึ้นไปยืนเหยียบอากาศอยู่ด้านหลังซ้ายมือของเขา

“นั่นมันแบล็กพรอสายสิ่งสถิตนี่นา” เสียงตกใจของอาจารย์สาว

“ผมเห็นมันเขียนไว้ว่า เนโครแมนเซอร์” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น

“ถ้าเช่นนั้นคงเป็น ผู้ใช้ความตาย หากพิธีกรรมเริ่มแล้ว ศัตรูจะได้รับพรแห่งความตาย” ใบหน้าของอาจารย์สาวเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด เมื่อเธอเห็นเขาทำสีหน้าสงสัย ลีโอน่าก็หยิบมีดสั้นสีชมพูเล่มหนึ่งขึ้นมาในมือซ้าย เธอขว้างมันไปใส่กลุ่มก้อนสีแดง เพียงชั่วพริบตาก็มีเคียวสิดำขึ้นมาตวัดกันไว้ “นั่นแหละ พรแห่งความตายที่ปกป้องมันอยู่”

“แล้วพวกเรามา มันไม่ได้เลยเหรอ” เสียงของอาเรสเต็มไปด้วยความแปลกใจ

“วิธีฆ่ามันมีสามวิธี หนึ่งคือฆ่าเหล่าผู้หวนคืนที่มันเรียกมาจนหมด” อาจารย์สาวชี้มือขวาลงไปเบื้องล่าง แล้วจึงเอ่ยต่อ “วิธีที่สองคือหาทางทำให้มันเล็กลง เพราะหากมันยุติเมื่อไหร่ก็ต้องตายทันที ส่วนวิธีสุดท้ายคือรอให้มันใช้จนครบเจ็ดวัน มันจะตายเอง”

“แบบนี้มันก็ฆ่าเราได้ฝ่ายเดียวเลยสิ” ชายหนุ่มรู้สึกตึงเครียด

“มันถือว่าเป็นคนของอีกฝั่งหนึ่งแล้ว จะไม่มีทางแตะต้องหรือโจมตี

ถูกพวกเราได้อีกตลอดกาล” เสียงจริงจังของลีโอน่า ดวงตาสีแดงทอแววมกมกริบ “ที่เราต้องกลัวคือผู้หวนคืนเท่านั้น”

อาเรสก็ลงไปมอง เห็นโครงกระดูกสีขาวจำนวนมาก กำลังเคลื่อนออกจากร่างของศพที่นอนเกลื่อนอยู่บนพื้น แต่ละโครงกระดูกเคลื่อนแถวอย่างเป็นระเบียบ ทำเอาแรงกดดันจากกองทัพเพิ่มขึ้นจากเมื่อครู่เป็นสิบเท่าตัว

“ลูกศิษย์ตามอาจารย์มา พวกเราต้องลดแต้มสะสมความตายของมันเป็นให้มากที่สุด” ลีโอน่ารีบทะยานร่วงลงไปก่อน ทว่าเคียวสีดำกลับขึ้นมาขวางไว้ เธอต้องถอยร่นกลับมายืนด้านซ้ายมือของเขา

“อะไรคือแต้มสะสมความตาย” ชายหนุ่มรีบถาม

“การจะอัญเชิญผู้หวนคืน ต้องใช้โครงกระดูกสีขาวในการแลกเปลี่ยน” อีสตรีผสมหางม้าชี้มือขวาลงไปเบื้องล่าง อาเรสจับข้อโครงกระดูกสีขาว อาจารย์สาวกล่าวต่อ “ปัจจุบันพวกมันยังไม่ได้ผ่านพิธีกลายเป็นแต้มสะสม ถ้าเราทำลายพวกมันไม่ได้ในตอนนี้จะก็ งานหนักแน่ๆ”

ครั้น!!! กลุ่มก้อนโลหิตเบื้องบนก่อตัวกลายเป็นมนุษย์โลหิตที่มีความสูงสิบเมตร ในมือขวาของมันถือเคียวขนาดใหญ่ที่มีหยดโลหิตไหลรินลงสู่เบื้องล่าง ทุกหยาดหยดแต่งแต้มเหล่าโครงกระดูกสีขาวให้กลายเป็นสีแดง แค่ลิบวินาทีผ่านไป ก็เกิดกองทัพโครงกระดูกสีขาว เดินเรียงแถวมาอย่างเป็นระเบียบ

พวกมันที่ยืนอยู่เบื้องหน้าได้ยกมือขึ้นและไล่ไปที่ด้านข้างเหมือนต้องการนับว่ามีกี่ตน หากพินิจให้ดีมันก็ดูน่ารักแบบแปลกๆ ทว่าพอมันนับไปถึงตัวที่หนึ่งร้อย มือของพวกมันก็จับกันล้อมเป็นวงกลม มีเสียงหัวเราะดังขึ้นมาก่อนที่พวกมันจะวิ่งทวนเข็มนาฬิกา

วิ่ง!!! โครงกระดูกสีแดงเหล่านั้นหลอมรวมกลายเป็นอัศวินร่างสูงเกือบสี่เมตรในชุดเกราะดำปิดทั่วร่าง ทั้งแขนซ้ายและขวามีโล่ทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่เท่าตัวของมัน

“เกรแฮม เดอ แบล็กไนต์ เดอะซีลด์มาสเตอร์” เสียงตื่นตกใจของ

อาจารย์สาว เธอหันไปมองรอบตัวก่อนจะเอ่ยต่อ “นี่มันกะเรียกสิบลีเซลท์ ทมิฬออกมหาหรือกรี”

“พวกเขาเป็นใคร” ชายหนุ่มถามอย่างใสซื่อ

“ไม่เคยได้ยินนิทานเรื่องนี้จริงหรือ” ลีโอน่าถามกลับด้วยความประหลาดใจ ชายหนุ่มจึงผงกศีรษะ อาจารย์สาวเผยรอยยิ้มหวาน “ท่าทางตลอดห้าปีนี่ นอกจากเรื่องความรักแล้ว อาจารย์คงต้องสอนอะไรหลายๆ อย่างให้ลูกศิษย์ด้วยสินะ”

ขณะที่อาเรสกำลังหน้าร้อนผ่าวเพราะคิดถึงสิ่งที่ลีโอน่าเคยสอน อิสตรีดมทางมาก็เอ่ยเสียงเคร่งขรึม “สิบลีเซลท์ทมิฬคือกลุ่มอัศวินที่ทำให้ไท่ฟ้าอุสได้รับบาดเจ็บสาหัส แม้แต่จักรพรรดิเวมไพร์ยังต้องครั่นคร้าม”

“ถ้าเขาเก่งขนาดนั้น ผมขอลองไปสู้กับเขาก่อนได้ไหม” ชายหนุ่มขอร้องด้วยความรู้สึกตื่นเต้น

“ไม่! อย่าเพิ่ง!” เสียงตะโกนของอาจารย์สาวดังมาจากด้านหลัง

อาเรสไม่สนใจคำเตือนของเธอ ตาซ้ายซึ่งปิดไว้ตลอดมองดูค่าพลังชีวิตที่พื้นฟูกลับมาจนเต็ม ส่วนพลังพิเศษยังคงขาดอีกประมาณ 7,000 หัวใจทอง เขาร่อนร่างลงไปยังนอนอยู่บนพื้น ขวางกั้นแกรแฮมที่กำลังพุ่งไปหาพวกเซลท์ทางด้านหลัง

“จงกลับไปสู่สุคติเถอะผู้หวนคืน” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงหนักแน่น

ดาบเขี้ยวทมิฬในมือขวาถูกสับเปลี่ยนกับดาบเซนเบลตรีไวในมือซ้าย ชายหนุ่มรีบเก็บดาบสีดำลงไปในช่องเก็บอาวุธของไวตริง ส่วนดาบที่เหลืออยู่ถูกแปรเปลี่ยนเป็นเคลย์มอร์รีไว มือซ้ายเลื่อนไปจับฝักดาบเพื่อชักออกก่อนให้เกิดเกราะแขนซ้ายสีขาวอีกครั้ง

เดอะซีลด์มาสเตอร์ในชุดเกราะดำ มีเพียงดวงตาสีแดงกำส่องแสงเรืองรองออกมา แขนทั้งสองข้างของมันตั้งขนานกับพื้น ส่งผลให้ขอบโล่ยักษ์ทั้งสองใบประกบกัน เกิดเป็นรูปสามเหลี่ยมขนาดใหญ่ขึ้นเบื้องหน้า แสงสีแดงฉานฉาบจนอาเรสถึงกับรู้สึกกดดัน มันกำลังพุ่งฝ่าทุกสรรพสิ่งตรงมาหาเขา

ทว่าสองเท้าของอาเรสมิได้เคลื่อนไหวไปซ้ายหรือขวา มือทั้งสองข้างจับด้ามดาบไว้มั่นคง ขณะที่ศัตรูอยู่ห่างเพียงแคศึบเมตร ชายหนุ่มก็ทำให้หัวร่างของเขาปรากฏแสงสีทองอร่าม มันเคลื่อนไปจนถึงใบดาบเคลย์มอร์รีไว

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังพิเศษของผู้เล่นลดลง 15,000 หัวใจทอง ประจุเทพมีพลัง 14,000 หัวใจทอง สามารถใช้โจมตีหรือป้องกันได้ 10 ครั้ง ทุกครั้งมีระเบิดลูกไฟ 3 ครั้ง ระเบิดลูกไฟหนึ่งครั้งมีพลัง 1,000 หัวใจทอง

เมื่อเข้าสู่ระยะโจมตีของเกรแฮม โล่ของมันซึ่งพุ่งนำร่างมาดุจลูกธนูยักษ์ก็เปล่งแสงสีแดงเข้ม เสียงย่ำเท้าของมันดังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ หากเป็นยามปกติชายหนุ่มคงต้องหลบหลีกเพื่อดูสถานการณ์ แต่ถ้าทำแบบนั้นเพลงดาบวิถีนกบที่เขากำลังใช้ออกไป คงไม่อาจสำแดงอาณาภาพที่แท้จริงได้

อาเรสใช้สองแขนเหวี่ยงดาบเคลย์มอร์รีไวที่ผนวกกับทักษะพิเศษสามเท่าจากซ้ายไปขวาอย่างรวดเร็ว ใบดาบสีขาวบริสุทธิ์มีแสงสีทองอร่ามฉาบไว้ แล้วเคลื่อนเข้าปะทะกับโล่สีดำที่มีแสงสีแดงฉานของศัตรูเบื้องหน้า เกิดเสียงดังตูม!

ตูม!!! แแรงกระแทกนั้นก่อให้เกิดสายลมกระจายออกไปรอบด้าน

ฝ่าคลุมรีไวของเขาโบกสะบัดไปด้านหลังเสียงดังพริบพริบ! ทว่าอาการหนักที่สุดคงไม่พ้นสองมือซึ่งแทบไร้ความรู้สึก แต่อาเรสมิได้หวั่นเกรงต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะเกรแฮมซึ่งวิ่งมาตลอดตั้งแต่เริ่มต้น บัดนี้กลับหยุดอยู่กับที่เพียงเพราะปะทะกับเขาแค่ครั้งเดียว

พอเห็นแสงสีแดงฉานบนโล่สีดำของอีกฝ่ายหมดลง ดาบเคลย์มอร์รีไวในมือของอาเรสก็ถูกฟาดฟันออกไป ทั้งจากขวาไปซ้ายและซ้ายไปขวาอย่างต่อเนื่อง เพียงฟาดฟันไปห้าครั้ง ขอบโล่สีดำของฝ่ายตรงข้ามก็แยกออกจากกัน เผยให้เห็นร่างของผู้หวนคืน อาเรสฉวยโอกาสนี้เสือกแทงดาบลอดผ่านระหว่างขอบโล่ทั้งสองใส่ศีรษะของอีกฝ่ายทันที

ตูม!!! หมวกเกราะสีดำของมันระเบิดดังลั่น ร่างของเกรแฮมค่อยๆ แตกสลายเป็นละอองแสงสีดำ จนไม่เหลือสิ่งใด

“แปลกๆ” อาเรสกำลังหอบหายใจขณะไต่ยีนเสียงประหลาดดั่งขึ้น เบื้องหน้า ชายหนุ่มรีบมองไปยังต้นเสียง พบอัศวินเอลฟ์ในชุดเกราะดำ สีนายซึ่งมีส่วนสูงใกล้เคียงกับเดอะซีลด์มาสเตอร์ พวกเขากำลังวิ่งตรงมา ทางนี้ด้วยท่าทางดุเดือด

อัศวินเอลฟ์ในชุดเกราะดำด้านซ้ายมือสุดถือกระบี่สีดำยาวกว่าสิบ เมตรไว้ในมือขวา ตอนถัดมามีแขนสิบคู่ ในมือของมันทั้งหมดสวมสนับมือ สีดำซึ่งมีหนามแหลมยาวประมาณหนึ่งเมตร ตอนต่อมาเป็นอัศวินหญิงถือ หอกสีดำยาวแปดเมตรไว้ในมือขวา ส่วนมือซ้ายถือแล้สีดำ สุดท้ายต้นด้าน ขวามือสุดมีแขนสิบคู่ มือฝั่งซ้ายถือคันธนูสีดำขนาดแตกต่างกัน ส่วนมือฝั่ง ขวาถือลูกธนูสีดำความยาวแตกต่างกัน ที่ยาวสุดน่าจะประมาณหนึ่งเมตร

จู่ๆ ลีโอนาก็เคลื่อนไหวมายืนทางซ้ายของเขา เธอกล่าวด้วยเสียงจริงจัง “ด้านซ้ายสุดคือ เดอะซอร์ดมาสเตอร์ ให้อาจารย์ลุยเอง”

“แต่มันแข็งแกร่งไม่ใช่เธออาจารย์” อาเรสเอ่ยด้วยความเป็นห่วง

“คิกๆ ห่วงอาจารย์หรือห่วงอกของอาจารย์” เสียงหยอกล้อของ อาจารย์ราวทำให้ใบหน้าของชายหนุ่มร้อนผ่าว เธอขยิบตาซ้ายพร้อมกับ กล่าวต่อ “หากเป็นเมื่อก่อน แสนปีก่อน อาจารย์คงไม่กล้าทำสู้ ทว่าใน หนึ่งสี่ของเมอกุสเขียนจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามไว้หมดแล้ว”

“อืม...ฉันข้าขอขวาสุดแล้วกัน เพราะมันคือ เดอะโบว์มาสเตอร์ ซึ่งมี ยอดฆ่าสูงมากที่สุดในกลุ่มสิบเอลฟ์ทมิฬ” เสียงเบื้อๆ ของไตรภพ ผู้ผ่าน กาลเวลานับแสนปีเดินมาขึ้นข้างขวาของอาเรส “แต่จากการวิเคราะห์ของ เมอกุส ข้าชนะมันแน่นอน ฮ่าๆ”

“เฮ้อ! ข้าขอสู้กับ เดอะกังฟุมาสเตอร์ ก็แล้วกัน” ราชาเอลฟ์หนุ่มเดิน มายืนอยู่ด้านหน้าทางซ้ายมือ แล้วหันกลับมา “ท่านหม้ออาเรส เก็บมืออันมี ค่าคู่นั้นไว้รักษาชีวิตเหล่าคนป่วยเถอะ”

“ในฐานะหัวหน้าอัศวิน ข้าขอสู้กับ เดอะแลนซ์มาสเตอร์ เอง” เสียง หัวหาลูของวีร่าดั่งขึ้น เธอเคลื่อนไหวมาอยู่ด้านหน้าทางขวามือ

ทั้งสี่ผู้มาใหม่มองหน้ากันพักหนึ่ง แล้วพวกเขาก็แยกย้ายกันพุ่งไปหา

ศัตรูที่กำลังบุกเข้ามาทันที ชายหนุ่มมีโอกาสดักผ่อนจึงหย่อนก้นลงบนพื้น หนี้อาสูรที่ร่ายเวทย์มนต์และถูกเหยียบย่ำมากมาย ดาบเคลย์มอร์ริไวในมือขวาถูกวางไว้ข้างตัว อาเรสทอดสายตาดูขึ้นไปจับจ้องศัตรูที่ยังอยู่เบื้องบน เพียงล่ำพัง มนุษย์โลหิตตนนั้นเคยมีความสูงเกือบสิบเมตร บัดนี้กลับลดลงเหลือเพียงแค่เก้าเมตร ส่วนลูกสาวได้ทิ้งคางลงบนกึ่งกลางศีรษะของเธอ

ชายหนุ่มยกมือขวาขึ้นไปลูบศีรษะของแวมไพร์ตัวน้อย เธอส่งเสียงหัวเราะคิกคักเบาๆ จากนั้นเขาก็เลื่อนสายตาลงไปมองลีโอน่า อาจารย์สาวใช้กระบี่ควีนโรสในมือซ้ายที่มีแสงสีชมพู เข้าปะทะกับกระบี่ยาวสิบเมตรของเดอะซอร์ดมาสเตอร์อย่างคล่องแคล่ว เพียงชั่วพริบตากระบี่ยาวสีดำของเธอก็แตกกระจายเป็นร่อยๆ ซึ้น ฟุ้งไปกว้างของมันจนแตกสลายไปในบัดดล

ถัดมาเป็นราชาเอลฟาเรีย ท่ามกลางพายุหมัดสังหารที่มีแสงสีทองของเดอะกังฟูมาสเตอร์ ราชาเอลฟ์หนุ่มใช้เพียงปลายนิ้วชี้ซึ่งผนึกแสงสีทองเข้าด้านรับ บुरุษหนุ่มผู้นั้นแค้หลบหลีกเพียงเล็กน้อยจนพอเข้าไปถึงระยะโจมตี ราชาเอลฟ์หนุ่มพนมมือขึ้นแล้วเสือกแทงเข้ากลางอกของอีกฝ่าย แล้ววาดออกไปสองข้าง ทำให้อัศวินดำเบื้องหน้าถูกผ่าออกเป็นสองส่วนอย่างง่ายดาย

ส่วนวีร่ากำลังสู้กับเดอะแลนซ์มาสเตอร์อยู่ เธอเพียงหลบหลีกเล็กน้อยไม่กี่ครั้ง ก็เหมือนอ่านเส้นทางการโจมตีทั้งหมดของศัตรูออก สองเท้าเคลื่อนไปมาแล้วเหยียบลงบนแล้สีดำของอีกฝ่าย จากนั้นฟุ้งร่างเข้าไปชี้เท้าขวาเตะศีรษะของมันจนกระเด็นหลุดออกจากร่าง

สุดท้ายเป็นเทพโลหะ เพียงเขายกมือขวาขึ้นเบื้องหน้าก็เกิดกำแพงสีเงินที่ดูถูกรูธนูสีดำทั้งหมดของเดอะโบว์มาสเตอร์เข้ามาบัก ส่วนมือซ้ายของบรูซแสดงปีกขึ้นมาปิดปากหาวหวอดๆ พอสองเท้าก้าวเดินไปจนถึงศัตรูที่ใช้ธนูสิบคัน มือขวาของไตรภพที่แบไว้ก็หุบลง ส่งผลให้เหล่าลูกธนูทั้งหมดที่เคยบักอยู่ในกำแพงสีเงินถูกส่งคืนกลับไปบักกว้างของอัศวินตนนั้น

เมื่อทั้งสี่ได้รับชัยชนะแล้วก็กลับมายืนอยู่เบื้องหน้าอาเรส ชายหนุ่มคิดว่าดาบประจำตระกูลด้วยมือขวาแล้วลุกขึ้นยืน ไตรภพที่ยืนอยู่ด้านขวาสุด

เอ่ยขึ้น “เฮ้อ! พวกผู้หวนคืนฝีมืออ่อนกว่าตอนยังมีชีวิตอยู่เยอะเลยแฮะ”

“อยากแพ้หรือไง” เสียงไม่พอใจของราชาเอลฟ์หนุ่ม

“ท่านราชา ข้าขอกลับไปคุ้มครองเจ้าหญิงก่อน” ลีโนวาจา วีราก็กระโดดข้ามศีรษะของเขาไปทันที

หมับ!!! แขนซ้ายของชายหนุ่มถูกคล้องโดยอาจารย์สาว

“เดอะซอร์ดมาสเตอร์มีจุดอ่อนคือกระบี่ที่ยาวเกินไป เดอะกังฟูมาสเตอร์นั้นยิ่งเข้าระยะใกล้ แขนทั้งสิบจะเป็นภาระของมันเอง” เสียงดูจอาจารย์ของลีโอนาดังขึ้น เธอเอียงคอลงมาขบไหล่ซ้ายของเขา “ส่วนเดอะโบว์มาสเตอร์ซึ่งเน้นยิงธนูรบกวนสมาธิ ถ้าเจอพวกผู้รังสรรค์ที่สร้างวิชากำแพงเงินได้ก็จบสิ้น”

“สุดท้ายคือเดอะแลนซ์มาสเตอร์ จุดอ่อนที่ข้าเขียนไว้คือ จงทำให้แล้พันกับหอก” เสียงหนักแน่นของเทพโลหะ

“ฮ่าๆๆ หัวหน้าอัศวินของข้า ไม่เห็นต้องทำตามคู่มือก็สามารถเอาชนะได้” เสียงขบขันของราชาเอลฟ์หนุ่ม

“เจ้าต้องขอบคุณนางต่างหาก” ไตรภพยื่นมือขวาไปตบหลังของราชาเอลฟ์หนุ่มเสียงดังตึบ! ก่อนจะโพล่งต่อ “หากไม่มีนางอยู่ ข้าคงต้องเปลี่ยนราชาเอลฟ์าเรียอีกรอบ เพราะมีอย่างไหน คัดแต่พวกห่วยแตกมาอยู่ในตำแหน่งสำคัญของกองทัพ”

ราชาเอลฟ์าเรียหางคิ้วซ้ายกระตุกขณะหันหน้าไปถลึงตาใส่เทพโลหะ เมอกุสไม่หลบสายตา แถมยังแยกเขี้ยวใส่อย่างไม่กลัวเกรง จึงทำให้เกิดบรรยากาศกดดันในบัดดล

ทว่าอาเรสกลับสนใจแต่มนุษย์โลहितที่ความสูงเหลือเพียงแค่ห้าเมตร จึงเอ่ยปากถาม “อาจารย์ ทำไมศัตรูบนนั้นตัวเล็กลงเรื่อยๆ ละ”

“เพราะผู้หวนคืนที่มันเรียกมาถูกพวกเราทำลาย” ลีโอนาเอนศีรษะกลับไปตั้งตรง แล้วหันมามองหน้าเขาอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะกล่าวอย่างจริงจัง “ความสูงของมันหนึ่งเมตรเท่ากับหนึ่งร้อยแต้มสะสมความตาย”

“งั้น...ศัตรูก็เหลือแค่ห้าร้อยแต้มสะสมความตายใช่ไหม” ชายหนุ่ม

ถาม

“ใช่” อาจารย์สาวตอบ สีหน้าเบิกบานของเธอพลันแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด ทำให้เธอเรสหันไปมองเบื้องหน้าเช่นเดียวกับพวกไตรภพ บัดนี้โครงกระดูกสีขาวทั้งหมดเดินต่อแถวล้อมเป็นวงใหญ่ พวกมันส่งเสียงหัวร่อดังกังวานไปทั่ว ลีโอน่าถามขึ้น “เทพโลหะ พอรู้มั๊ยว่ามันจะเรียกโครมา”

“ในประวัติศาสตร์ที่ว่าหนึ่งแสนปีของเผ่าพันธุ์เอลฟ์ บุคคลที่แกร่งเป็นห้าเท่าของพวกเมื่อครู่...” ไตรภพมีสีหน้าเคร่งขรึมขณะกลืนน้ำลายเสียงดัง แล้วหันมาส่งยิ้มแห้งๆ “ข้าขอแกล้งไม่รู้ได้ไหม”

ราชาเอลฟาเรียที่ยืนอยู่ด้านหน้าซ้ายมือหันกลับมา “มีเพียงเทพนักรบเอลเลนอร์เท่านั้น”

“ถ้าเป็นรายนั้น ข้าขอเผ่น!” ลีโนวจา ฝ่าเท้าของเทพโลหะก็มีคลื่นไส้มหุนวนสองชั้น

หมับ!!! มือซ้ายของราชาเอลฟ์หนุ่มเลื่อนไปจับลำคอของนุระแสนปีไว้แน่น

“เฮ้ย! หนีเข้าป่าก่อน ปล่อยให้มันฆ่าล้างเมืองเจ้าสักเจ็ดวัน พวกเราก็ชนะแล้ว” เสียงจริงใจของเมอกุส เขาชูสองมือขึ้นสูง “นี่คงเป็นความเมตตาของเผ่าเทพ ที่ประทานพรให้ข้าคิดทางแก้นี้ได้เร็วทันใจ”

“ต้องอยู่สู้สิพี่! นี่สิถึงจะเป็นหน้าที่ของผู้เข้มแข็ง” เสียงดุดันของราชาเอลฟาเรีย

“จะเอาอะไรไปสู้” เสียงปลงตกของไตรภพ เทพโลหะหันกลับไปมองเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับมากล่าวอย่างเคร่งเครียด “ต่อให้อีกฝ่ายเหลือค่าพลังสมดุลเพียงครั้งเดียว แต่แค่วิชาของเอลเลนอร์ก็แข็งแกร่งเกินกว่าที่พวกเราคนธรรมดาจะต้านไหว”

อาเรสมองไปยังโครงกระดูกสีขาวทั้งหมดที่กำลังหลอมรวมกลายเป็นไซส์สีแดงฉานดุจโลหิต ตรงกลางของไซ์โบะนั้นมีหนูสีเขี้ยวคันหนึ่งผุดออกมาตามด้วยมือซ้ายของอิสตรีนางหนึ่งซึ่งมีผิวสีขาวดุจหิมะ พอมือของเธอจับหนูคันนั้นก็บังเกิดสายลมรุนแรง พัดกระหน่ำจนไซส์สีแดงแตกสลายหายไป แล้ว

เผยให้เห็นอิสตรีชาวเอลฟ์ผู้มีใบหน้าสะสวย ดวงตาหงส์คู่งามกำลังทอประกายระยิบระยับ นัยน์ตาสีเขียวมรกตสองประกายเจิดจ้า เรือนผมสีชาถูกเกล้าขึ้นบนศีรษะ เพราะอ่อนสีเขียวขับเน้นรูปร่างอันงดงามของนาง ทั้งส่วนเว้าที่เร้าร้อนและส่วนโค้งที่ย้วยวน เธอสูงประมาณ 178 เซนติเมตร มือซ้ายถือคันธนูสีขาว หลังมือขวามีตัวอักษรสีฟ้า

อาเรสรีบทบทวนถึงรูปปั้นเทพนักรบ... *อัศวินเอลฟ์หญิงในเกราะอ่อนมือซ้ายถือคันธนู หลังมือขวามีอักษรภาษาเอลฟ์เป็นคำว่า ลม ชื่อของเธอคือ สตริกต์ดีลิตี เอเลนอร์*

‘พ่อ ศัตรูคราวนี้อันตรายเกินไป’ เบลนาเทียพูดด้วยเสียงร้อนใจขณะชี้คอของเธออยู่

อาเรสหันไปมองอาจารย์สาวที่มีสีหน้าซีดเขียวมาพักใหญ่แล้ว เธอคล้องแขนซ้ายของเธออยู่และทิ้งน้ำหนักตัวมาทางเขาหลายครั้ง บ่งบอกว่าร่างกายของเธอถึงขีดสุดแล้ว ชายหนุ่มจึงปักปลายดาบเคลย์มอร์รีไว้มือขวาลงกับพื้น แล้วเลื่อนมือข้างนั้นขึ้นมาจับตัวของเบลนาเทียส่งไปให้เบื้องหน้าเธอ

“มีอะไรหรือ” ลีโอน่าถามด้วยเสียงสงสัย

“พาลูกไปหลบอยู่กับพวกเซลฟ์ที” เสียงจริงจังของชายหนุ่ม

“ไม่ ข้าจะอยู่ช่วยสู้” อาจารย์สาวตอบกลับมาด้วยท่าทางไม่พอใจ อาเรสมองหน้าของเธอพร้อมกับส่งยิ้มให้ แต่กลับยังทำให้ลีโอน่าหงุดหงิดเพิ่มขึ้น “อย่าทำหน้าแบบนั้นนะ ครั้งนี้ให้ข้าอยู่ด้วยเถอะ”

“ไว้คินนี่คือยลงโทษผมแล้วกัน” อาเรสพูดอย่างเอียงอาย

หัวใจของอาจารย์สาวเต้นตึกตักเมื่อเห็นสีหน้าและท่าทางของลูกศิษย์หนุ่ม เธอนึกย้อนไปถึงช่วงเวลาที่ถูกสองมือชุกชนของเขานวดเฟ้นตามร่างกาย ศีรษะซึ่งกำลังวิงเวียนเพราะความเหนื่อยล้ายิ่งทำให้เธอรู้สึกอยากสลบอยู่ในอ้อมกอดของเขา

“ฝากเบลด้วยนะอาจารย์” เสียงอบอุ่นของบุรุษหนุ่มดังขึ้นขณะยื่นส่งเด็กสาวแวมไพร์มาให้ สองมือของเธอผละออกจากแขนซ้ายของเขา แล้วยื่น

ไปรับลูกสาวมาสวมกอดไว้แน่น มือขวาของเขาเอื้อมไปจับดาบเคลย์มอร์ริวอส์ขาว ก่อนจะหันกลับมาส่งยิ้มเปี่ยมความมั่นใจให้เธอ “เดี๋ยวผมกลับมา”

“คะ” ปากเปลือยรับโดยไม่รู้ตัว แล้วสองเท้าก็ใช้เทวาล่องพาร่างเคลื่อนถอยหลังกลับไปยืนอยู่กับพวกลูกสาว เธอมองไปยังตัวเมืองบนภูเขาและวิทยาลัยเตรียมอัศวินที่อยู่อีกฟากหนึ่ง กลับพบเห็นความแปลกประหลาดที่ไม่มีใครออกมายังสถานที่แถวนี้ ‘ถ้าเช่นนั้น ฉันจะจัดการเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ให้เอง’

ชายหนุ่มหันไปมองลิโอน่าที่บัดนี้ยืนอยู่กลางวงล้อมของพรรคพวก เธอหันซ้ายขวาและสั่งการไม่กี่คำ คนส่วนใหญ่ทั้งหมดก็เดินหลบเข้าไปในป่าใกล้เคียง อาจารย์สาว เซลฟี และเรนเน่หันมามอง เขาได้แต่ผงกศีรษะให้ครั้งหนึ่ง แล้วหันกลับไปจ้องศัตรูที่ยังไม่เคลื่อนไหว

“เฮ้อ! นี่ข้าต้องตายตั้งแต่ยังหนุ่มเลยหรือนี่” เสียงบ่นไม่พอใจของบุรุษแสนปีติงขึ้นขณะเคลื่อนกายมายืนอยู่ด้านขวา

“ถ้าอย่างแกเรียกว่าหนุ่ม ทุกชีวิตบนทาร์ซคงเป็นทารก” เสียงจิกกัดของราชาเอลฟาเรียกดังขึ้นขณะเดินมาหยุดยืนด้านซ้ายมือ อาเรสมองไปยังศัตรูที่ยังคงยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหวแม้แต่หน่อย ราชาเอลฟ์หนุ่มถามขึ้น “ทำไมมันไม่บุกซะที”

“ผู้หวนคืนมีสองประเภท อย่างที่พวกเราสู้ไปในตอนแรกคือ พวกไม่จำกัดเวลาในการใช้งาน” ไตรภพกล่าวอย่างวิเคราะห์ หลังจากหันซ้ายและขวาอยู่สักพักจึงกล่าวต่อ “ส่วนที่เบื่องหน้า คงเป็นประเภทจำกัดเวลาใช้งาน”

“ถ้าสู้แบบยื้อจนหมดเวลา พวกเราก็จะชนะซะใหม่” ราชาเอลฟ์หนุ่มถามอย่างจริงจัง

“เหอะ! กล้าใช้คำว่ายื้อกับเทพนักรบเอลเดนอร์ ท่าทางสมองของเจ้าจะเพี้ยนไปเยอะนะ” เสียงเย้ยหยันของเทพโลหะทำเอาใบหน้าของราชาเอลฟาเรียดถึงกับยับย่น

อาเรสครุ่นคิดมาตลอด แล้วเขาก็ถูกดึงดูดเข้าไปในหลอ่ล้นคัมภีร์อีก

รอบ ครั้งนี้ลิฟต์เหาะเลื่อนลงไปอย่างรวดเร็ว ตำราสี่ขาวหลายสิบเล่มลอยตามลงมาเมื่อเขาผ่านแต่ละชั้น ทว่าพอลงมาถึงชั้นก่อนล่างสุด ตำราสี่ขาวเล่มหนึ่งก็พุ่งออกจากชั้นวางหนังสือ กระแทกใส่ตำราทุกเล่มที่ติดตามมาให้ลอยกลับขึ้นไป

ตำราเล่มล่างสุดลอยมาอยู่เบื้องหน้าเขา ชายหนุ่มเลื่อนมือซ้ายไปจับไว้แน่น มีอักษรสีทองเขียนไว้ตรงหน้าปกด้านขวามือ *ค่ายกลสามสหาย* หากเขาจำไม่ผิด สิ่งนี้คือค่ายกลพื้นฐานก่อนจะถูกดัดแปลงไปเป็นค่ายกลสะเซีฟมือขวาของชายหนุ่มเปิดตำราพลิกหน้ากระดาษ

ว๊ิง!!! แสงสีทองสาดออกจากตำราเล่มนั้น เผยให้เห็นภาพไตรภพยืนอยู่หน้าสุดของแถวตอนลึก สองมือของเขากำลังเสกกำแพงสีเงินขึ้นบดบังลูกธนูจำนวนมากจากศัตรูเบื้องหน้า ตรงกลางเป็นราชาเอลฟาเรียซึ่งมีหน้าที่ยิงธนูโต้ตอบศัตรูไปเรื่อยๆ

พอว๊ิงเข้าถึงจุดปะทะ เทพโลหะจะส่งลูกธนูทั้งหมดที่เก็บไว้ยิงใส่ศัตรูในเวลาเดียวกันนั้นราชาเอลฟาหนุ่มก็จะว๊ิงเหยียบอากาศขึ้นไปยิงธนูลงมา จากเบื้องบน ส่วนเขาซึ่งอยู่ด้านหลังสุดจะรอคอยโอกาสเดียวเพื่อฟาดดาบคาตานะริโวที่รวบรวมพลังพิเศษทั้งหมดออกไป

ภาพทั้งหมดแตกสลายหายไป เขากลับมายืนอยู่กลางพรรคพวกทั้งสองคน ชายหนุ่มรีบเปิดปากอธิบายในสิ่งที่คิด ทำให้ทั้งสองหันมามองด้วยแวตตามุ่งมั่น

“หากวิธีนี้ใช้ได้ผลจริง พวกเราก็ยังพอมีโอกาสชนะอยู่บ้าง” เสียงวิเคราะห์ของไตรภพ

“หวังว่าโล่ของพวกเราจะรับลูกธนูได้ทุกดอก” ราชาเอลฟาเรียมีสีหน้าเลือนลอยหลังจากกล่าวจบ

อาเรสมองแถบค่าพลังชีวิตและพลังพิเศษของเทพโลหะที่พื้นฟูกลับมาจากนเต็มได้พักหนึ่งแล้ว ไบดาบเคลย์มอร์ริโวในมือขวาถูกเลื่อนไปอยู่ในมือซ้าย เพียงคิดเปลี่ยนมันเป็นดาบคาตานะริโว เกราะบนไหล่ซ้ายก็สลายไป มือซ้ายของเขาพลันจับอยู่บนฝักดาบสี่ขาวบริสุทธิ์

“พร้อมบุกกันหรือยัง” สีหน้าของไตรภพดูสงบนิ่ง สองมือของเขากางออกไปด้านข้าง ก่อเกิดกำแพงสีเงินที่มีความกว้างและยาวเกือบหนึ่งเมตร ขึ้นมาทั้งสองข้าง

“พร้อมสิ” เสียงขานรับของราชาเอลฟ์หนุ่ม มือซ้ายของเขาปรากฏคันธนูสีทอง ส่วนมือขวามีลูกธนูสีเขียว

อาเรสเลื่อนดาบคาตานะรีโว้ไปทางเอวซ้าย ส่วนมือขวาเคลื่อนไปจับด้ามดาบไว้แน่น “ไปกันเลยไหม”

“ไป” เสียงตอบรับของทั้งสองคนที่ยืนอยู่ด้านข้าง ไตรภพเคลื่อนมาวิ่งนำหน้า ตามด้วยราชาเอลฟ์สาว ส่วนคนสุดท้ายคือเขาก็กำลังก้าวย่างตามไปในลักษณะเตรียมใช้เพลงดาบสายฟ้าคำรน

ชายหนุ่มมองไปยังเบื้องหน้า เอลเลนอร์อยู่ห่างจากพวกเขาไม่ถึงหนึ่งร้อยเมตร สภาพรอบข้างเป็นพื้นที่โล่งกว้าง มีเพียงต้นหญ้าขึ้นกระจายอยู่โดยรอบ เบื้องหลังของผู้หวนคืนมีเพียงกองภูเขาซากศพไร้โครงกระดูก ทุกครั้งที่สายลมพัดมาจากด้านนั้น จะนำกลิ่นเหม็นฉุนตามมาด้วย

บนท้องนภา นอกจากมนุषย์โลหิตที่เปลือยความสูงเพียงห้าเมตรแล้ว ก็มีเพียงเมฆดำทะมึนปกคลุมพื้นที่แถบนี้อยู่ ส่วนเมืองซึ่งอยู่ห่างไกลเริ่มมีควันไฟพวยพุ่งขึ้นมาหลายสิบสาย ทำเอาชายหนุ่มรู้สึกเป็นกังวล

“เกิดอะไรขึ้นกับเมืองของข้า” เสียงไม่พอใจของราชาเอลฟ์สาว

“ก็บอกแล้วไงว่าเมืองแกมีกบฏ แต่ไม่ต้องห่วงหรอก เด็กพวกนั้นกำลังไปจัดการให้แล้ว” กำแพงสีเงินตรงมือซ้ายของเทพโลหะแปรเปลี่ยนเป็นลูกศรชี้ไปยังมุมหนึ่ง เมื่ออาเรสมองตามไปก็เห็นพวกสีโอนากำลังวิ่งลัดเลาะไปตามชายป่า มุ่งตรงสู่ตัวเมือง เสียงขี้เล่นของเมอกุสดังขึ้น “ข้าอยากเปลี่ยนงานกับพวกเธอจัง ฮ่าๆ”

“ไตรภพรีบเถอะ ผมอยากจะไปช่วยสีโอนาคือ” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยเสียงจริงจัง

“ได้เลยท่านหัวหน้ากิลด์” ไตรภพตอบด้วยเสียงสนุกสนาน ลูกศรในมือซ้ายของเทพโลหะเปลี่ยนกลับเป็นกำแพง แล้วสองเท้าของเขาก็วิ่งนำไป

จนผ้าคลุมสีดำปลายขาดวินโบบกสะบัดเสียงดังพริ้วพริ้ว!

ขณะที่ระยะห่างเหลือเพียงแค่สามสิบเมตร นुरुชแสนปิกกลับหยุดลงกะทันหัน สองเท้าของเทพโลหะอยู่ในท่าควบอาชา กำแพงสีเงินที่วางไว้ด้านข้างถูกเคลื่อนมาประกบกันกลายเป็นสองชั้น

เพียงชั่วพริบตาที่เกิดเสียงระเบิดดังตูม! ร่างของไตรภพถอยกรูดกลับมาชนราชาเอลฟาเรียด้านหลัง ชายหนุ่มรีบเลื่อนมือขวาออกจากด้ามดาบไปช่วยดันหลังของราชาเอลฟ์หนุ่ม ทว่าสองเท้าของเขาถึงกับก้าวถอยหลังเพราะแรงปะทะมหาศาลที่ถูกส่งมา

พริ้ว!!! พื้นเบื้องหน้าจากเอลเลนอร์มาจนถึงจุดที่ทั้งสามยืนอยู่เกิดไฟลุกไหม้ บนผืนดินปรากฏร่องดินใหญ่ขนาดเท่าลำตัวของเขา ไบหน้าและร่างกายคล้ายถูกสายลมกระโชกพัดผ่านจนผ้าคลุมแทบจะฉีกขาด

“เกิดอะไรขึ้น ไม่เห็นอีกฝ่ายเคลื่อนไหวเลย หรือว่าเป็นจันทร์แฝดแบบผสมไว้จิต” เสียงตกตะลึงของราชาเอลฟาเรีย

“จู้จ” ไตรภพหันหน้ากลับมาพูดติดตลก “อย่าทำเป็นแสบปิดคอร์นตี้นตุ้มลิ นี่เป็นแค่ทำยังงูปกติของเอลเลนอร์ เพียงแค่เจ้ามองไม่ทันเท่านั้นเอง”

“หา!!! นี่แค่ทำปกติรี แล้วทำไมตายจะขนาดไหน” ราชาเอลฟ์หนุ่มกลืนน้ำลายอีกใหญ่

“เพราะข้าความรู้เยอะ เลยบอกว่าให้หนีตั้งแต่แรกไง” เสียงของมหาจอมปราชญ์เมอลิเนี่ยน เขาขยิบตาซ้ายแล้วพูดต่ออย่างขบขัน “สนใจหนึ่รียัง ขอบอกก่อนนะว่า ถ้านี่เป็นร่างแท้จริงของเทพนักรบเอลเลนอร์ ลูกธนูเมื่อครู่จะทำให้พวกเรากลายเป็นลูกชิ้นปิ้งไปแล้ว”

“ไม่ได้! หากเราหนี พวกลีโอน่าและประชาชนของชาวเอลฟาเรียจะต้องเดือดร้อน” เสียงหนักแน่นหลุดออกจากปากของอาเรส เขาเลื่อนมือขวากลับไปจับด้ามดาบแน่น แล้วเอ่ยโดยไม่ลังเล “ถ้าแค่หนึ่งดอก ให้ผมวิ่งล่อเอง”

“หัวหน้ากิลด์ ปกตินางจะยิงธนูที่ละสิบดอกนะ เมื่อกี้คงแค่อุ้น

เครื่อง” เสียงเหนื่อยใจของบุรุษแสนปีทำให้เขากับราชาเอลฟาเรียถึงกับสะอึก ไตรภพเอ่ยต่อ “แต่โชคคืออยู่อย่างหนึ่ง คือนางอยู่ในร่างของผู้หวนคืน จึงน่าจะยิ่งธนูได้อย่างมากที่สุดครั้งละสามดอกเท่านั้น”

“ในเมื่อเจ้ารู้มากมายขนาดนี้ ทำไมไม่บอกตั้งแต่แรก” เสียงเย็นซาของราชาเอลฟาเรีย

“เพราะข้าคาดเดาความสามารถของนางในร่างผู้หวนคืนต่ำเกินไป” เทพโลหะเอ่ยขณะมีสีหน้าสำนึกผิด

“ถ้าเช่นนั้น พอมีวิธีจัดการนางหรือไม่” ราชาเอลฟ์หนุ่มถาม

“จากที่ข้าเคยได้ยินมา มีเพียงสองคนที่ชนะนางได้ หนึ่งคือเทพนักรบอาราชิ ซึ่งใช้ปราคารถัคคีซึ่งให้นางหมดอากาศหายใจ” ไตรภพเล่าอย่างเฉยชา ก่อนจะถาม “พวกเจ้ามีใครทำได้ไหม”

อาราทกับราชาเอลฟาเรียส่ายหน้าพร้อมกัน เทพโลหะจึงพูดขึ้น “ฉันคงเหลือวิธีสุดท้าย แต่พวกเจ้าอาจไม่ชอบใจสักเท่าไรหรอก”

“บอกมาเถอะ เพื่อชีวิตของประชาชน ต่อให้ต้องลดเกียรติข้าก็ยอม” ราชาเอลฟ์หนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงอุทิศตน

“ไม่ยากหรอก แค่พวกเราขุดดินลงไปแล้วลอบโจมตีจากเบื้องล่าง” เสียงคึกคักจากไตรภพ ดวงตาของเขากำลังทอแววามาก ก่อนจะพูดต่ออย่างครั้นเครง “ข้าจะจับนางลงมา ส่วนพวกเจ้าก็จับแขนและขาไว้ให้ข้าสำเร็จโทษนางเอง”

ผู้ฟังทั้งสองอ้าปากค้างกับวิธีปราบที่ดูเถื่อนดิบเสียยิ่งกว่าศัตรู เทพโลหะเอ่ยต่อ “พวกเจ้าไม่รู้หรือว่า บุรุษที่ปราบพยศเลเดนอร์สำเร็จจนได้นางเป็นภรรยาอะ ก็ใช้วิธีนี้แหละ”

“จะบ้าหรือ! นีมันศพนะเพ้ย! แกยังมีอารมณ์อีกได้ยังไง” ราชาเอลฟาเรียตะคอกใส่อีกฝ่าย

“แหม...หากเจ้าอยากเป็นคนแรกก็บอกสิ ข้าให้ก่อนก็ได้ ไปรียัง” เสียงหีนกระหายของไตรภพดังขึ้น ทำเอาอาราทสั่นเสอไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเอาจริงหรือแค่พูดเล่น แล้วจู่ๆ เมอกุสก็เอ่ยด้วยเสียงเครียด “พอข้าดึงลงมา

แล้ว พวกเจ้าต้องฆ่าให้ตายในครั้งเดียวนะ”

ราชาเอลฟ์หนุ่มเอ่ยถาม “สรุปสำเร็จโทษนี้ต้องโจมตีให้หนักที่สุดใช่ไหม”

“มีอะไรใส่ไปให้หมด” เสียงเข้มของไตรภพ เทพโลหะเริ่มเดินถอยหลังทำให้พวกเขาต้องถอยตาม “จงจำไว้ ข้าสามารถฉีกพลังของนางได้แค่สามวินาทีเท่านั้น หลังจากนั้น หลังจากนั้น ถ้านางยังมีชีวิตอยู่ พวกเราจะตายกันหมดทันที”

“ข้าไม่เคยได้ยินว่าเอลเลนอร์มีท่าจู่โจมระยะประชิดด้วย” เสียงสงสัยของราชาเอลฟ์หนุ่ม

“หมื่นศรดับทศทิศ เป็นวิชาผสมสามสายพลังเข้าด้วยกัน ได้แก่ จันทรแผด ผู้รังสรรค์ และประจุเทพ” เมอกุสหันกลับมา “วิชาดังกล่าวจะทำให้ทิวร่างของนางปล่อยลูกธนูพุ่งออกมาทุกทิศทุกทาง”

“ได้ ข้ารับรองด้วยเกียรติของกษัตริย์เลยว่าจะต้องฆ่านางให้ได้ภายในหนึ่งวินาที” เสียงของราชาเอลฟ์เพิ่มเติมไปด้วยความห้าวหาญ

จู่ๆ กำแพงสีเงินเบื้องหน้าของเทพโลหะก็แปรเปลี่ยนเป็นส่ววนขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางเกือบสามเมตร ปลายแหลมของมันถูกไตรภพกดลงไปยังผืนดินเบื้องล่าง ทำให้เกิดหลุมขนาดใหญ่ในชั่วพริบตา สองเท้าของผู้ชุดเจาะกระโดดลงไปทันที ราชาเอลฟ์หนุ่มกระโดดตามลงไปบัดดล

ขณะที่อาเรสกำลังจะตามลงไป เขาก็เห็นร่างของเอลเลนอร์ค่อยๆ หันหลังให้อย่างเข้มช้า ทิศทางที่เธอกำลังมองไปคือขบวนของพวกลีโอน่า เมื่อภาพใบหน้าของพรรคพวกทั้งหลายผุดขึ้นมา ความลึกลับน้อยนิดในสมองของเขาจึงสลายหายไปหมดสิ้น

สองเท้าที่มีกลิ่นไอสับหมูนวนสองชั้นพาร่างทะยานไปหาศัตรูโดยพลัน เมื่อเหลือระยะห่างเพียงสิบเมตร มือขวาของชายหนุ่มก็เลื่อนออกจากด้ามดาบ เปลี่ยนเป็นเรียกมีดสั้นสี่ทองจากมัลติริงออกมาสิบเล่ม เขาใส่พลังกระสุนติดตามลงไปก่อนจะขว้างไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ฟิ้ว!!! มีดสั้นทั้งสิบหมูนวนไปมาจนเกิดท้อแสงสีแดงพุ่งเข้าหาศัตรู

พอพวกมันเคลื่อนไปจนอยู่ห่างเอเลนอร์เพียงหนึ่งเมตร โลโก้ฟ้าขนาดใหญ่ก็ปรากฏขึ้นล้อมรอบร่างของอีกฝ่าย ทำให้มีดสั้นทั้งหมดแตกสลายหายไป

ในความรู้สึกของอาเรส โล่พวกนั้นเกิดจากสัญญาอารักษ์ที่เขาเคยเห็นมาก่อนหน้านี้ ถึงจะไม่อาจปลิดชีพศัตรูได้เพราะการโจมตีเมื่อครู่ แต่แค่ล่อให้อีกฝ่ายหันกลับมาองได้ เขาก็พึงพอใจแล้ว เพียงแค่คิดถึงพลังประจุมเทพ ทั่วร่างของชายหนุ่มก็มีแสงสีทองฉาบขึ้นในเสี้ยววินาที

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังพิเศษของผู้เล่นลดลง 15,000 หัวใจของ ประเทศพม่าพลัง 15,000 หัวใจของ สามารถใช้โจมตีหรือป้องกันได้ 15 ครั้ง ทุกครั้งมีระเบิดลูกโซ่ 5 ครั้ง ระเบิดลูกโซ่หนึ่งครั้งมีพลัง 1,000 หัวใจของ

“ย้าย!!!” เสียงร้องคำรามดังออกจากปากของเขา สายตาจับจ้องไปยังศัตรูเบื้องหน้า เสียงหัวใจเต้นระรัวเพราะความตึงเครียด มือขวาเลื่อนกลับมาจับด้ามดาบไว้แน่น

“ช่วยสามก๊าวด่วน!” เสียงตะโกนของคาวาอิดังขึ้น ทำให้ชายหนุ่มหลบไปทางซ้ายทันควัน

พริต!!! จุดที่เขาเคยยืนอยู่เมื่อครู่เกิดเพลิงสามสายลูกใหม่ มันลากยาวจากเอเลนอร์ไปด้านหลังของเขาก็ก๊อบหนึ่งร้อยเมตร บนผืนดินมีร่องใหญ่ขนาดเท่าลำตัวของเขาสามร่อง ประเทศพลตกลงไปถึงห้าครั้งเพียงเพราะแรงกระแทกจากสายลมที่พัดตามมา ผ้าคลุมรีโว่ส่วนขวาของชายหนุ่มขาดวิน มีสภาพไม่ต่างกับเศษผ้าขี้ริ้ว

‘คาวาอิมองเห็นเธอ’ อาเรสถามอย่างจริงจัง สองเท้าของเขายังคงพุ่งพาร่างเคลื่อนตรงเข้าไปหาศัตรูร้ายเบื้องหน้า

‘ไม่ แต่ฉันรู้สึกได้เพราะพรสวรรค์แอสซาซินชั้นสูงที่ฉันมี’ พริตตีควินตอบกลับมา จู่ๆ ดวงตาของเธอก็ทอแววตกใจ เธอตะโกนดังลั่น ‘ช่วยห้าก๊าวด่วน!’

ชายหนุ่มฉีกตัวหลบตามที่คาวาอิดังอย่างคล่องแคล่ว ครั้งนี้เกิดเพลิง

ลูกใหม่ห้าสายและร่องขนาดใหญ่ถึงห้าร่อง แต่อาเรสมิได้หัวน้แกรง มือชวากุมด้ามดาบไว้แน่นเพื่อเตรียมพาดฟันออกไปเมื่อระยะห่างเหลือสองเมตรด้วยความช่วยเหลือของซาโดว์สาวทำให้เขาหลบหลีกท่าจู่โจมของเอลเนอร์ได้ราวกับตาเห็น พอเข้าถึงระยะพาดฟัน มือชวาของเขาก็ชักดาบคาตานะรีโวออกจากฝักอย่างว่องไว

เปรี๊ยะ!!! โล่สีฟ้าที่ปกคลุมร่างของอีกฝ่ายพลันเกิดรอยร้าวเล็กๆ

‘กระโดดขึ้นไปให้สูงที่สุด’ เสียงตะโกนของคาวาอิ สายตาของชายหนุ่มพลันเห็นทั่วร่างของเอลเนอร์ บัดนี้มีหัวลูกธนูสีเขียวงอกออกมาทำให้ร่างของอีกฝ่ายเหมือนเม่นไม่มีผิด สองเท้าของเขากระโดดขึ้นเบื้องบนด้วยความเร็วสูง

ฟิ้ว!!! สายลมขัดชายผ้าคลุมรีโวให้ลูกลงเบื้องล่าง ตาชวาของเขายังคงจับจ้องศัตรูร้ายไว้เช่นเดิม หัวลูกธนูที่ยื่นยาวออกจากร่างของเอลเนอร์พุ่งกระจายออกไปโดยรอบ

‘ฉันจะคุมร่างกายส่วนใหญ่ของนายให้เอง’ พริตตี้ควีนเข้าควบคุมร่างกายของเขาทั้งหมด ยกเว้นเพียงแขนทั้งสองข้าง เธอเคลื่อนเท้าชวาที่มีคลื่นไสหมุนวนหนึ่งชั้นเหยียบลงบนหัวลูกธนูเหล่านั้นเพื่อชิงร่างไปมา เพียงชั่วอึดใจก็อยู่ห่างจากเอลเนอร์เพียงสองเมตร ใบหน้าของคาวาอิดูซีดเขียวดวงตาของเธอดูเลือนลอย มือชวายื่นมาข้างหน้า ‘พรสวรรค์พวกนี้หากใช้มากเกินไป จะเป็นภาระต่อจิตใจและร่างกาย ขอพักก่อนละ ฝักที่เหลือด้วยนะ’

วินาทีนั้นชายหนุ่มรู้สึกเหมือนว่าตนได้ยื่นมือชวาไปแตะกับอีกฝ่ายเพื่อผลัดงานกัน ฝักดาบคาตานะรีโวถูกเก็บลงไปในโนไวดริง มือช่ายพลันเลื่อนมาจับด้ามดาบไว้แน่น ก่อนจะพาดฟันลงไปด้วยเพลงดาบสายฟ้าคำรน แต่มิใช่ท่าชักดาบตามปกติ เพราะมันเป็นขั้นที่สองซึ่งถูกเรียกว่า *อัสนี่ถล่มปฐพี*

เปรี๊ยะ!!! ใบดาบสีชวากำลังแหวกผ่านโล่สีฟ้าของศัตรู ประเทศพของเขากำลังจะหมดลง เพราะแรงปะทะจากลูกธนูที่พุ่งกลับมา ชายหนุ่มจึงรีบใช้มันอีกรอบ ทว่าครั้งนี้มิใช่เกิดจากพลังพิเศษแต่เป็นพลังชีวิต

“ย้าย!!!” เสียงร้องตะโกนดังออกจากปากของอาเรส

เอ๊ะ!!! โล่สีฟ้าที่ล้อมร่างของเอลเลนอร์ไว้แตกออก ในจังหวะนั้นก็มีมือซ้ายซึ่งสวมถุงมือหนังสีดำแบบไม่หุ้มข้อไหล่ขึ้นมาจากดินข้างเท้าขวาของอิสตรีผมสีขา ทันทีที่มีมือข้างนั้นจับขาของเธอ โข่สีเงินเส้นหนึ่งก็เลื้อยผ่านขึ้นมารัดร่างของอิสตรีนางนี้

“หัวหน้ากิลด์ รีบจัดการเธอในตอนนี่เลย” เสียงตะโกนของไตรภพดังขึ้นมาจากท่อโลหะกลวงที่เพิงโผล่พื้นดิน

ต่อให้เทพโลหะไม่บอก ไบตาบคาตานะรีโวก็กำลังถูกมือของชายหนุ่มเคลื่อนลงไปสู่กึ่งกลางศีรษะของหญิงสาวผมสีขา เพียงไบตาบอยู่ห่างหนึ่งฟุต อิสตรีเบื้องล่างก็เงยหน้าขึ้นมาเล็กน้อย ปากของเธอพ่นเข็มหลายสิบเล่มออกมา

อาเรสมั่นใจว่าประจู่เทพที่เคลือบบนร่างของตนยอมทนรับการโจมตีนี้ไหว ทว่าประจู่เทพของเขาในตอนนี่ใช้โจมตีหรือป้องกันได้อีกเพียงแค่นี้ครั้ง เมื่อชายหนุ่มตัดสินใจเสร็จสิ้น ก็รวบรวมประกายแสงสีทองทั่วร่างให้ไปอยู่ที่ตาบคาตานะรีโว ส่วนร่างกายของตนเขาใช้กระสุนติดตามเคลือบไว้ทันที

จู่ๆ แสงสีแดงที่เคลือบอยู่บนร่างของเขาก็เคลื่อนไปรวมกับแสงสีทองบนไบตาบสีขาว ก่อเกิดเป็นไบตาบสีดำทมิฬ ฟุ้งออกจากตาบคาตานะรีโวลงไปในชั่วอึดใจ เข็มทุกเล่มที่มันเคลื่อนผ่านถูกกลืนกิน ทว่าการโจมตียังไม่จบลงแค่นั้น ไบตาบสีทองผ่ากลางร่างของเอลเลนอร์จนถึงพื้นดิน แล้วพุ่งตรงเป็นแนวยาวไปเบื้องหน้าเกือบสิบเมตร ก่อนจะระเบิดดังตูม!

ตูม!!! แรงอัดอากาศที่โถมมาจากด้านหน้าทำให้ชายหนุ่มซึ่งกำลังร่วงลงมาต้องเดินเหยียบอากาศถอยหลังไปหลายก้าว จนพอถึงก้าวที่สิบเท้าของเขาก็เหยียบลงบนพื้น อาเรสรีบเงยหน้าขึ้นมอมงมนุษย์โลหิตเบื้องบนขนาดตัวของมันกำลังหดเล็กลงเรื่อยๆ พร้อมกับเสียงกรีดร้องโหยหวนเป็นภาษาบนซาร้าง

“ไม่!! ข้าต้องไม่ลืดอกเอาได้ง่ายๆ เพราะเจ้าบ้าพวกนี้ อ้าก!!!” ลั่น

เสียงสุดท้าย มนุษย์โลหิตก็หดเหลือเพียงก้อนทรงกลมขนาดเท่ากำปั้น ก่อน
จะระเบิดแตกออกเสียงดังเปรี้ยง มีละอองสีแดงกระจายออกมาเป็นวงกว้าง
พร้อมเศษเสี้ยวของศัตรู

“เยี่ยมมากหัวหน้ากิลด์” เสียงชื่นชมของไตรภพ อาเรสก้มหน้าลง
มองพื้นด้านขวามือ ศีรษะของอีกฝ่ายโผล่พื้นดินเพียงเล็กน้อย เทพโลหะ
เงยหน้ามองท้องฟ้าพลางยิ้มแป้น “นั่นมันแบล็กพรอและไวต์พรอนี่นา ข้าขอ
นะ”

ก่อนที่ชายหนุ่มจะทันพูดอนุญาต ร่างของบุรุษแสนปีกก็พุ่งทะยานขึ้น
จากพื้นไปสู่ท้องฟ้า เมื่อเขาเลื่อนสายตามองตามอีกฝ่ายไปก็เห็นแหวนสีขาว
หนึ่งวง แหวนสีดำสองวง และเศษเสี้ยวซึ่งโดนเมอกุสเก็บไปจนหมดสิ้น

“เจ้าตายยากนี่ยังมีมือไวเหมือนเคย” เสียงของราชาเอลฟาเรียดังขึ้น
จากด้านขวา อาเรสมองไปทางต้นเสียง เห็นราชาเอลฟ์หนุ่มกำลังใช้สองมือ
ดันร่างออกจากกรูบนพื้นดิน จากนั้นก็หันมามองเขาพลางยิ้มย่องผ่องใส
“หม้ออาเรส เจ้าเก่งมาก เอาไว้ข้ากลับไปพระราชวังเมื่อไหร่จะตกรางวัลให้
อย่างงาม”

“ไม่ต้องหรรอครับ ผม...” ขณะที่ชายหนุ่มจะปฏิเสธ ร่างของเทพ
โลหะก็มายืนขวางทาง

“ฮ่าๆ ไว้เจ้ากลับไปแล้วยังมีตำแหน่งราชาเหลืออยู่ ค่อยมาปากดี
แบบนี้ก็แล้วกัน” เสียงขบขันของไตรภพดังขึ้น ก่อนจะหันมาขยิบตาขวาให้
อาเรส “หัวหน้ากิลด์ยังมีแรงพอที่จะตามเข้าไปหาพวกภรรยาของท่านไหม”

“ผมยังไหว รีบไปกันเถอะ” ลึนวาจา สองเท้าซึ่งมีคลื่นใสหมุนวน
สองชั้นก็พาร่างของชายหนุ่มพุ่งไปยังเมืองเบื้องหน้าในบัดดล โดยมีราชา
เอลฟาเรย์วิ่งอยู่ด้านขวา ส่วนเทพโลหะอยู่ด้านซ้าย

“ไอ้แก่! เจ้าคิดว่าเมืองของข้าจะโดนพวกกบฏยึดแล้ววันระนะ” เสียง
สงสัยของราชาเอลฟ์หนุ่มดังขึ้น

“พวกเราสู้กันหนักขนาดนี้ แต่กองทัพของเจ้าไม่โผล่มาห้ำมาสังก์ตัว
แล้วจะให้ข้าคิดยังไงล่ะ” ไตรภพตอบ

อาเรสเริ่มเป็นห่วงพวกลีโอน่าเพิ่มมากขึ้น เขาไม่อาจทนรอได้อีกต่อไป จึงรีบพูด “ผมขอเร่งความเร็วอีกนะ”

ฟ้าว!!! เสียงร่างกายแหวกผ่านสายลมดังเสียดหู

“แหม...ไม่ต้องเร่งขนาดนั้นก็ได้อะ ยังไงพวกเราก็กตามทันอยู่แล้ว” เทพโลหะพูดขณะวิ่งนำหน้าชายหนุ่ม จากนั้นหันมามองเขาแล้วเอ่ยต่อ “เป็นไงบ้าง หลังจากใช้วิชาคลิ่นทมึฟ ไม่มีส่วนไหนของร่างกายเจ็บหนักใช่ไหม”

เมื่อถูกทัก อาเรสก็เริ่มรู้สึกว่ทั่วร่างกายด้าน เพียงพินิจจากสีหน้าของควาอิที่ซีดเผือดมากกว่าเดิม เขาก็รู้ตัวโดยพลัน ‘ที่เราไม่รู้สึกลับปวดคงเป็นผลจากพรสวรรค์แอดเวนเจอร์สินะ’

“ขอบคุณที่เป็นห่วง แต่ผมยังสู้ไหวอยู่” ชายหนุ่มตอบอย่างแน่วแน่

ไตรภพเพ่งมองเขาแล้วเผยรอยยิ้มที่ชายหนุ่มยากจะเข้าใจ พออีกฝ่ายหันหน้ากลับไป อาเรสจึงกวาดตามองไปยังภูเขาสูงเบื้องหน้า ซึ่งอยู่ห่างอีกเพียงแค่นึงกิโลเมตร บนยอดเขาสูงสามกิโลเมตรนี้มีพระราชวังสีขาวบริสุทธิ์ตั้งตระหง่าน ทำให้ชายหนุ่มคิดถึงสนามประลองแห่งชาติบนทวีปการูด้าที่เขาจากมา

ถัดจากพระราชวังลงมาประมาณสองร้อยเมตร เป็นพื้นที่ซึ่งมีต้นไม้สีทองขนาดใหญ่หลายพันต้น มีความสูงของตั้งแต่สิบเมตรถึงหนึ่งร้อยเมตร หลังจากนั้นล้วนเป็นบ้านเรือนสีเขียวปลูกเรียงรายอย่างเป็นระเบียบจนถึงเชิงเขา

หากมองในยามปกติคงต้องคิดว่าสถานที่แห่งนี้ดูสงบร่มรื่นน่าอยู่ อาศัย ทว่าในยามนี้มีแต่ควันไฟลอยฟุ้งกระจายไปโดยรอบเพลิงกำลังลุกไหม้กระหน่ำขึ้นเรื่อยๆ ชาวเอลฟ์นับหมื่นกำลังวิ่งหนีออกจากบ้านเรือนของตน ทำให้เกิดความซุกซุนวุ่นวาย

“ว้าว! วันนี้ข้าได้เห็นเอลฟ์คอร์นแตกรังอ้อเลย” เสียงขบขันของบุรุษแสนปีติงขึ้นขณะวิ่งนำหน้า

“เฮ้ย! เผ่าพันธุ์ข้ากำลังจะเป็นจะตาย แกยังมีหน้ามาเติมคำว่ารันเล่นอีกหรือ” เสียงไม่พอใจของราชาเอลฟ์หนุ่ม

“โถ! ข้าเห็นภาพแบบนี้มาตลอดหนึ่งแสนปี ที่เห็นอยู่นี้นับว่าเบาเหมือนโดนมาลูชากัด” เทพโลหะหันมาส่งสายตาสงสาร “ไปเปิดหูเปิดตาที่ทาร์ชกายนอกบ้าง อย่ามัวแต่เป็นเอลฟ์ในเกลาครอบแบบนี้อีกเลย”

อาเรสมิได้สนใจการต่อปากต่อคำของคนทั้งสอง เขาพยายามกวาดตามองหาพวกลีโอน่าอย่างเต็มที่ จนกระทั่งไล่ไปถึงความสูงประมาณห้าร้อยเมตร จึงพบคนกลุ่มหนึ่งกำลังเข้าปะทะกับพวกศัตรูในผ้าคลุมสีดำ ทันทีที่เห็นอิสตรีในชุดเกรงสีเหลืองยืนยิงธนูบนหลังคาบ้านสูงสองชั้นหลังหนึ่ง สองเท้าของเขาก็ทะยานเหยียบอากาศขึ้นไปสามก้าว แต่พอกวาดตามองลงมาเห็นชาวเอลฟ์กำลังวิ่งสับสนอลหมาน จึงเกิดความลังเลว่าตนควรทำสิ่งใด

‘ในฐานะจอมยุทธ์ผู้ดีงาม เราต้องช่วยประชาชนส่วนรวมก่อนเสมอ’ ถึงในสมองจะคิดเช่นนั้น แต่สายตากลับจ้องมองแต่พวกเอลฟ์

“หัวหน้ากิลด์ ตรงนี้ข้ากับเจ้าอ่อนน่นจัดการเอง” เสียงจิ้งจอกของเทพโลหะดังขึ้น จากนั้นเขาหันหน้าไปมองราชาเอลฟาเรียที่อยู่ทางขวามือของอาเรส “เฮ้ย! ประชาชนแคะะ จะให้หัวหน้ากิลด์ข้าจัดการทุกเรื่องเลยไหม”

“เจ้าบ้า!” ราชาเอลฟ์หนุ่มตอบด้วยเสียงไม่พอใจ ก่อนจะวิ่งนำอาเรสไปทันที ทั้งสองคนวิ่งไปถึงเชิงเขาในชั่วอึดใจด้วยความเร็วที่มากกว่าอาเรสจะทำได้ในตอนี้

เมื่อไทรภาพเข้าไปถึงก็ใช้มือขวาและซ้ายแตะตามกองเพลิงพวกนั้นเพียงแค่นี้ก็ครั้ง ปรกายอัคคีก็หายไปจนหมดสิ้น ส่วนราชาเอลฟาเรียจะคอยยิงธนูจู่โจมเหล่าศัตรูในผ้าคลุมสีดำ ซึ่งสวมหน้ากากสีขาวที่มีสัญลักษณ์มังกรสีแดงได้อย่างแม่นยำ ถึงจะมีพวกศัตรูแฝงเป็นชาวเมือง แต่ทั้งสองคนก็สามารถจัดการได้ทันพ่วงที่

ชายหนุ่มรู้สึกอุนใจ สองเท้าจึงเหยียบอากาศขึ้นไปเบื้องบนด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่เขาทำได้ในตอนี้ มือขวาซึ่งถือดาบคาตานะรีไวไว้เปล่งแสงสีขาวนวลเนื่องจากกายทิพย์ ถึงจะมีพลังโจมตีหรือป้องกันสูงสุดแค่ 9,998 หัวใจของ ทว่าสำหรับพวกศัตรูในผ้าคลุมสีดำกลุ่มนั้นซึ่งเขาเคยสู้มา

หลายครั้ง มันก็คงมากเกินไป

อาเรสมองไปยังเซฟที่มีเบลนาเทียซีคอยู่ สองแม่ลูกยังคงช่วยกันได้อย่างลงตัว เซฟที่จะมีหน้าที่เลี้ยงดูในพวกศัตรูที่ใช้ไร้จิต ส่วนเรนเน่ยืนฟังหลังของเธอพลางสร้างโล่สีฟ้าขึ้นมาปกป้อง

ลีโอน่า ทูซา เหมยฮั่ว และกลุ่มของเซฟี่น่า ทำหน้าที่บุกทะลวงเหล่าศัตรูขึ้นไปเบื้องบนอย่างเร่งด่วน โดยมีวีร่าและหน่วยของเธอช่วยสนับสนุน ส่วนเจ้าหญิงเอลฟาเรียมีอัศวินเอลฟ์หญิงฝาแฝดสามนางคอยปกป้องอยู่ เจ้าหญิงเอลฟ์ที่อยู่รั้งท้ายขบวนหันไปร้องตะโกนบอกให้ชาวเมืองวิ่งต่อแถวลงไปอย่างเป็นระเบียบ

ชายหนุ่มมองพวกเธอมาพักใหญ่ แล้วก็พบว่าตนไม่มีความจำเป็นต่อกองทัพ สายตาจึงหันกลับไปมองรอบด้าน เพราะความรู้สึกบางอย่างบอกวาเนี่ยไม่ใช่กองกำลังทั้งหมดของก๊อดออฟเฮลล์ที่แฝงตัวอยู่ในสถานที่แห่งนี้

จู่ๆ ในศีรษะคล้ายจะเห็นภาพในเมืองนี้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง ตั้งแต่ตอนเริ่มต้นที่มีศัตรูพุ่งออกจากตัวเมือง ส่วนพวกที่อยู่ตรงวิทยาลัยเตรียมอัศวินกลับยืนนิ่งเฉยมาตลอด สมอของเขายกบอกว่าคนกลุ่มนั้นมีใช้ศัตรู เพราะหากเป็นศัตรูจริง วีร่าจะต้องทิ้งคนเฝ้าระวังหลังไว้

พวกศัตรูในผ้าคลุมสีดำภายในเมือง ถ้าไม่ทำลายบ้านเรือนก็จะเข้าโจมตีประชาชน หากดูให้ชัดเจนเหมือนพวกเขา กำลังทำเรื่องลับๆ ให้ความรู้สึกของอาเรสหลังจากต่อสู้กับพวกก๊อดออฟเฮลล์และวินเซนต์มา กำลังบ่งบอกถึงเรื่องราวที่ซ่อนอยู่ภายใต้การกระทำของพวกเขา

ภาพในสมองของชายหนุ่มถูกย้อนกลับไปที่กลับมาหลายสิบเที่ยว จนเขาเห็นจุดจุดหนึ่งของเมืองที่เกิดความผิดปกติ เอลฟ์นับร้อยในเสื้อแขนสั้นคอกกลมสีเขียว หากเป็นบุรุษจะสวมกางเกงขายาวสีเขียว ส่วนสตรีจะสวมกระโปรงสีเขียวยาวเลยเข่าเล็กน้อย ทั้งหมดต่างสวมรองเท้าสีเขียว

พวกเขาเหล่านั้นกำลังหลบหนีเข้าไปในบ้านสีเขียวเข้มหลังหนึ่งที่มีความสูงเพียงหนึ่งชั้น เบื้องหน้าไม่มีรั้วกั้นเช่นเดียวกับบ้านด้านข้าง บ้านหลังนี้น่าจะมีพื้นที่ไม่เกินสิบหกตารางเมตร ทันทีที่อาเรสเกิดความสนใจ ภาพใน

สมองทั้งหมดก็หายไป เขากลับมาเห็นสถานการณ์ปัจจุบันผ่านสายตาของตน ชายหนุ่มรีบใช้ไร้อจิตแล้วเคลื่อนกายไปยังบ้านหลังนั้น

สายตาทพบเห็นกลุ่มคนที่เริ่มทยอยมาจากทั้งฝั่งซ้ายมือและขวามือ พวกเขาล้วนเดินเข้าไปในบ้านหลังนั้นที่ไร้ซึ่งประตูใดๆ ขวางกั้น ภายในบ้านไม่มีเฟอร์นิเจอร์ ยกเว้นเพียงหลุมขนาดใหญ่ที่คนพวกนั้นกำลังกระโดดลงไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มหันไปมองพวกลีโอน่าซึ่งกำลังบุกขึ้นไปด้านบน พวกคนในผ้าคลุมสีดำกำลังใกล้จะหมดสิ้น เขาจึงหันกลับมามองหลุมเบื้องหน้าอีกครั้ง

ขณะนั้น คนในผ้าคลุมสีเขียวซึ่งสูงเกือบสองเมตรเดินตรงมาจากด้านขวามือ คนผู้นั้นยกมือขวาขึ้น เอ่ยออกมาด้วยเสียงร้อใจ “พวกคนที่ต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลรีบอพยพเร็วเข้า หน่วยสละชีพของเลือดผสมใกล้จะตายกันหมดแล้ว”

หากเป็นภาษาเอลดิช อาเรสคงจะวางใจ แต่ภาษาที่คนผู้นั้นใช้กลับเป็นของบนซารัง จึงทำให้ชายหนุ่มต้องเพิ่มความระมัดระวัง เพื่อไม่ให้พวกเขาจับการคงอยู่ของตนได้

บุรุษในผ้าคลุมสีเขียวเอ่ยอย่างเย็นชา “พอไปถึงที่นัดหมายแล้ว อย่าลืมแยกย้ายกันเข้าไปหลบอยู่ในป่าล่ะ”

“พี่ชาย ไม่ไปกับพวกเราหรือ” เสียงของเด็กชายเอลฟ์ที่สูงประมาณ 125 เซนติเมตร ตัวของเขาอ้วนจนเสื้อผ้าแทบปริ ไบหน่านองน้ำตา “ฮือๆ พี่ชาย ผมอยู่บนทาร์ชคนเดียวไม่ไหวหรอก”

“หากอยู่บนซารัง ตอนนี้น้องก็มีอายุสิบสองปีแล้วนะ” เสียงอ่อนโยนของคนในผ้าคลุมสีเขียว ทว่าเด็กชายยังคงร้องไห้ต่อไป ชายหนุ่มคนนั้นจึงได้แต่เดินไปใกล้พร้อมคุกเข่าลง แล้วยื่นสองแขนไปกอดเด็กชายตัวน้อย “ขอให้น้องอยู่ในเกมนี้ให้นานที่สุด พี่จะพยายามสะสมเงินค่ารักษาพยาบาลไว้ให้น้องเอง”

“ทำไมพี่ชายไม่ขอร้องพวกเขาล่ะ” เด็กชายร้องไห้พลางถามอย่างจริงจัง

“คนอย่างวินเซ็นต์ไม่เคยปรานีศัตรู” เสียงเหนื่อยใจของคนในผ้าคลุม สีเขียวดังขึ้น จากนั้นเขาลุกขึ้นยืนและอุ้มเด็กชายตัวน้อยขึ้นมาด้วย “พี่คงได้ อุ้มน้องเป็นครั้งสุดท้ายในเกมนี้แล้ว...”

“พี่อย่าไป หนีไปกับผมเถอะ...” สองมือของเด็กชายตัวน้อยกอดคอ ของพี่ชายไว้แน่น

‘ตรวจไดยังอยู่ในเกมลิมิเต็ดออนไลน์ หากต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาล ทางชินแคลร์จะเป็นผู้รับผิดชอบให้ทั้งหมด’ เสียงของควาวอิดังขึ้น อาเรสมองดูใบหน้าของเธอยังคงซีดเขียว เสียงอ้อนวอนของซาโดร์สวางดังขึ้นอีก ‘ปล่อยพวกเขาไปเถอะ’

ชายหนุ่มส่งยิ้มให้ ‘ควาวอิดเป็นคนดีนะ’

เธอหันหลังให้เขาอย่างกะทันหัน ‘นี่! ปริมาจารย์น้อย จะเลิกจับฉัน ชะที่ได้มัยคะ สาวๆ ในฮาเร็มของท่านก็เยอะชะจนไม่มีเวลาดูแลแล้ว อย่า เพิ่มฉันอีกคนเลย ขออ้อละ’

‘เอ่อ... ผมจับควาวอิดตั้งแต่เมื่อไหร่เธอ’ ชายหนุ่มถึงกับหน้าร้อนผ่าว

‘การชมเพศตรงข้าม ด้วยเสียงและท่าทางจริงใจแบบนั้นคือการจีบ’ เสียงดุของพริตตี้ควีน เธอโผล่ขึ้นต่อ ‘ตั้งนั้นต่อแต่นี้ไป ห้ามชมฉันอีกเด็ดขาด’

ชายหนุ่มรู้สึกสับสนกับทฤษฎีของเน็ตไอดอลสาว เขามองไปยังพี่น้อง คู่ นั้น จึงตัดสินใจสลายไร้จิตพร้อมพูดด้วยภาษาบนซารัง “พวกเราไม่ใช่คน ของวินเซ็นต์และก๊อดออฟเฮลล์...”

“รีบหนีไป พี่จะดำเนินศัตรูให้เอง” เสียงตะโกนของบุรุษในผ้าคลุม สีเขียวดังแทรกจากอาเรส บุรุษผู้นั้นวางร่างของน้องชายลง สองมือของมัน ปรากฏดาบคาตานะคู่สีดำทมิฬ ใบดาบที่ยาวประมาณเจ็ดสิบเซนติเมตรถูก เลื่อนขึ้นมาไขว้กันจนเกิดสัญลักษณ์กางเขน หากเขาดูไม่ผิดนี่จะต้องเป็น เพลงดาบกางเขนใต้ตระกูลพลัสอย่างแน่นอน “ถึงข้าจะไม่ใช้จอมยุทธ์ตัวจริง แต่เพลงดาบของข้าต้องรั้งเจ้าไว้ได้อย่างน้อยสิบนาที”

อาเรสกะพริบตาปริบๆ ควาวอิดหันกลับมาด้วยกมือขวาขึ้นกุม หน้าผาก ก่อนจะเอ่ยขึ้น ‘ปริมาจารย์น้อย เคียวฉันคุยให้เองแล้วกัน’

“เจ้าเคยทำชั่วอะไรหรือไม่” คาวาอิคุมร่างของเขาให้ถามด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“พวกข้าแค่ทำงานเป็นพ่อค้าสุจริตอยู่ที่นี้ คอยจ่ายส่วยและหาข่าวให้พวกมันเท่าที่ทำได้” เสียงเข้มจากบุรุษในผ้าคลุมสีเขี้ยว เขาเคลื่อนดาบในมือไปมา “ข้าเกมเมอร์สายดูเอลเพลเยอร์ขอทำประลองกับเจ้า หาก...”

“หุบปาก!!! และหยุดฟังคนดีๆ พุดชะบ่าง” คาวาอิตวาดตัดบท บุรุษเบื้องหน้าคุกเข่าทั้งสองข้างลงบนพื้น นั่งอยู่ในท่าพับเพียบอย่างลนลาน พริตตี้ควีนชี้ดาบในมือขวาไปยังด้านหน้า “หากจะฆ่าคนอ่อนหัดเช่นพวกเจ้า ข้าคงไม่สลายไร้จิต หดีให้สมองคิดชะบ่าง เจ้าโง่!”

“ขอโทษด้วยที่ผมลืมนึก ท่านคนดีๆ ช่วยบอกผมที่ว่าต้องการอะไร” เสียงเข้มของบุรุษในผ้าคลุมสีเขี้ยว มันรีบเก็บดาบทั้งสองเล่ม ก่อนจะหันไปมองน้องชายที่วิ่งเข้ามาอกอดแผ่นหลัง จากนั้นจึงหันกลับมา “หรือว่าท่านจะเข้ามายึดสถานที่แห่งนี้ แล้วต้องการเก็บส่วยจากพวกเราแทนก๊อดออฟเฮลล์”

“เรื่องส่วยว่ากันทีหลัง สิ่งที่ข้าต้องการในตอนนี้มีเพียงข้อมูล” มือซ้ายของอาเรสปรากฎฝึกดาบคาตานะรีโว ชาโดว์สาวเลื่อนดาบในมือขวาของเขาเก็บลงฝึกดาบก่อนจะเก็บมันเข้าไปในไวด์ริง สองมือยกขึ้นกอดอก “จงบอกจำนวนคนของก๊อดออฟเฮลล์ในสถานที่แห่งนี้มา”

“คนของก๊อดออฟเฮลล์ในสถานที่แห่งนี้ถูกแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม” บุรุษในผ้าคลุมสีเขี้ยวพูดด้วยเสียงจริงจัง มันเงยหน้าขึ้นมา ใช้สองมือขยับผ้าคลุมที่ปิดบังส่วนศีรษะออก เผยให้เห็นใบหน้าเรียบๆ ดูสตั๊ยซื่อ ดวงตาสีเขี้ยว ผมสีชายาวระบ่า ไขว่ริ้วแหลม เขาแจกแจงต่อ “ได้แก่ กลุ่มเลือดแท้ กลุ่มเลือดผสม และเลือดบริจาค”

“กลุ่มไหนอันตรายที่สุด” คาวาอิค้วนั่งเสียงเย็นชา

“กลุ่มเลือดแท้ส่วนใหญ่ยกทัพออกไปสู้กับพวกท่าน จนพวกมันตายกันหมดสิ้น” อีกฝ่ายตอบอย่างฉะฉาน พอสายศีรษะไปมาแล้วก็เอ่ยต่ออย่างเอือมระอา “ส่วนกลุ่มเลือดผสมกำลังนั่งอยู่ในสภาเอลฟ์เพื่อคัดสรรราชาเอลฟ์องค์ถัดไป”

“นั่นพวกเจ้าก็คงเป็นกลุ่มเลือดบริจาคลินะ” พริตตี้ควีนถามกลับ

“ใช่ ขอเพียงแค่พวกท่านรับเงื่อนไขสามข้อของพวกเรา ทางเราจะจัดส่งเงินให้เดือนละหนึ่งพันเหรียญทองพร้อมข้อมูลทั้งหมดที่เรามี” เสียงเครื่องขรมของอีกฝ่าย คาวาอิมิได้พูดแทรก เอลฟ์หนุ่มจึงกำมือขวาแล้วชูขึ้นเบื้องบน นิ้วชี้ของมันกางออกมา “ข้อหนึ่ง พวกเราและพวกท่านจะไม่ทำร้ายกันเอง”

“แล้วถ้าศัตรูของเราหนีไปในกลุ่มของพวกเจ้าล่ะ” เสียงเย็นชาของซาโดว์สาว

“หากมีโอกาส พวกเราจะฆ่ามันให้ แต่ต้องไม่เป็นการฝืนพลังของพวกเรา” เกมเมอร์หนุ่มมีดวงตาแวววาว อีกฝ่ายชูนิ้วกลางเพิ่ม “กฎข้อสอง ห้ามล่วงละเมิดร่างกายและจิตใจของพวกเรา เว้นแต่ทางเราจะยินยอม”

“ข้อสามคืออะไร” พริตตี้ควีนเร่งรัดอีกฝ่ายให้พูดจนจบ

“พวกเราจะไม่เข้าร่วมสงครามและไม่ทำสิ่งผิดกฎหมายของทาร์ชทุกชนิด” เอลฟ์หนุ่มตอบกลับมา

“ข้าจะไม่เก็บส่วยของพวกเจ้าเป็นเวลาห้าปี” คาวาอิมิเอ่ยด้วยเสียงสูงๆ “จงสะสมเงินและขยายกิจการให้มากที่สุดด้วยเงินพวกนั้น”

“พวกเราจะรับคุณเป็นหัวหน้าก็ต่อเมื่อ กำจัดกลุ่มเลือดแท้และเลือดผสมหมดก่อน” มือขวาของอีกฝ่ายยื่นส่งดาต้าบ็อกซ์สีเขียวมาให้ “ในนี้มีรายชื่อของพวกมันทั้งหมดอยู่”

“ข้าจะมั่นใจได้อย่างไรในนี้ไม่ใช่ข้อมูลปลอม” ซาโดว์สาวถามด้วยเสียงเรียบนิ่ง เอลฟ์หนุ่มมีสีหน้าครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งมันยกเท้าทั้งสองข้างขึ้นมากายศีระหะ คาวาอิมิจึงเอ่ยต่ออย่างเบื่อบุ “พอ ข้ามีวิธีตรวจสอบด้วยตัวเอง”

ซาโดว์สาวควบคุมร่างของอาเรสให้ยื่นมือขวาไปรับกล่องสี่เหลี่ยมสีเขียวขนาดเท่าฝ่ามือไว้ เอลฟ์คนที่ผู้ดูลุกขึ้นพร้อมกับใช้มือขวาอุ้มเอลฟ์คนน้องขึ้นไปนั่งอยู่บนไหล่ขวา

“อีกห้าปีข้างหน้า จะจ่ายส่วยให้ข้าได้เท่าไรต่อปี” พริตตี้ควีนถาม

“สองหมื่นห้าพันเหรียญทอง” เสียงหนักแน่นของเอลฟ์หนุ่ม

“ถ้าเช่นนั้น ข้าขอแค่หนึ่งหมื่นเหรียญทอง ที่เหลือจงเก็บไว้พัฒนาธุรกิจต่อไป” พริตตี้ควีนกล่าวอย่างใจเย็น เธอเริ่มอธิบายให้เขาฟัง “ปรมาจารย์น้อย อย่าหว่านฉันทงเลย แต่การเดินทางบนทาร์ชต้องใช้เงินสูงมาก”

‘แต่ผมมีเยอะแล้วนะ’ อาเรสโต้แย้ง

‘ต่อให้ไม่ชอบก็ต้องรับ เพราะมันเป็นธรรมเนียมของเกมเมอร์’ เสียงเข้มงวดของเกมเมอร์สาว เธอซึ่งอยู่ในตาข่ายของเขาตอนนี้มีมือขวาสะบัดไปมา แล้วเอ่ยด้วยเสียงดุจอาจารย์ “หากเราไม่รับเงินก้อนนี้ไว้ พวกเขาจะเริ่มหวาดระแวง จนท้ายสุดก็จะทำเรื่องโง่ๆ ฉันทงมีเตรียมมาเยอะแล้ว”

ชายหนุ่มมิอาจเข้าใจถึงวิถีชีวิตเกมเมอร์ แต่การที่เอลฟ์หนุ่มยิ้มแยมไม่คัดค้านก็เป็นตัวยืนยันว่า การกระทำของควาวอิฎกใจอีกฝ่าย พริตตี้ควีนหันหน้าของเขาไปทางขวา มองพวกลีโอน่าซึ่งปราบคนในผ้าคลุมสีดำจนเกือบหมดสิ้น

“คนกลุ่มที่โดนปราบอยู่นั้น เป็นแค่ลิ่วล้อของเลียดผสม” เกมเมอร์หนุ่มโพล่งขึ้น

“พวกนายไปหลบอยู่ในรูก่อน ไว้เรื่องราวทั้งหมดจบลงค่อยออกมา” พริตตี้ควีนเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา เธอกำของในมือขวาจนแน่น ก่อนจะเลิกควมคุมร่างกายของเธอ “ไปส่งสิ่งนี้ให้วีร่าซะ ไวต์ควีนจะบอกเองว่าต้องทำอะไรต่อ”

อาเรสมองแผ่นหลังของทั้งสองคนที่กระโดดลงไปในหลุม เขาใช้เทวาล่องพาร่างพุ่งตรงไปหาพวกลีโอน่าที่อยู่แนวหน้าสุดของการบุกทะลวง พอสองเท้าแตะลงบนพื้นด้านขวามือของลีโอน่า ก็พบว่าในมือซ้ายของเธอถือกระบี่ยักษ์สีชมพูไว้แน่น ส่วนด้านซ้ายมีวีร่ายืนอยู่ มือซ้ายของเธอถือคันธนูสีทองและกำลังยิงธนูอย่างต่อเนื่อง อาเรสยื่นซองดาต้าบ็อกซ์สีเขียวในมือขวาไปให้แก่หัวหน้าอัศวินอย่างฉับพลัน

“ควาวอิบอกผมว่าให้มอบสิ่งนี้แก่คุณ” อาเรสพูดด้วยภาษาเอลดิซ เอลฟ์สาวในชุดเกราะสีเขียวขลิบทองยื่นมือขวาที่เพ่งว่างมารับมันไป ดวงตา

ของเธอทอประกายวูบหนึ่งก่อนจะผงกศีรษะ เขาก็เอ่ยต่อ “ส่วนพวกพ่อค้า
ที่ให้ข้อมูลมา ปลอมพวกเขาไปด้วยนะ”

“ข้าไม่เคยคิดจะฆ่าให้เกินความจำเป็นอยู่แล้ว” ไรต์ควีนตอบกลับมา
ชายหนุ่มมองไปยังเบื้องหน้าซึ่งพวกคนในผ้าคลุมสีดำนับพันกำลัง
แห่มา บนใบหน้าของพวกเขาสวมหน้ากากสีขาวไร้สัญลักษณ์มงกุฏ เป็นการ
บ่งบอกว่านี่คือหน่วยราชองครักษ์ของก๊อดออฟเฮลล์

“เจ้านายของพวกแกตายไปแล้ว” อาเรสร้องตะโกนด้วยภาษาบนซาร์จ

“ฮ่าๆๆ” ศัตรูส่งเสียงหัวเราะปนดูถูกกลับมาให้

“คงเป็นแบบที่ข้าคิด” เสียงวิเคราะห์ของวีว่า เธอบีบดาต่าบ็อกซ์
สี่เหลี่ยมจนแหลกลาญแล้วกล่าว “หัวหน้าของพวกมันหลบอยู่ในสภามาเอลฟ์
มาตลอด”

อาเรสกวาดตามองไปโดยรอบ หากมีใช้บ้านเรือนที่กำลังพังทลาย ก็
เป็นการเข้าปะทะของกลุ่มคน หากมีใช้ผู้ยังมีชีวิตอยู่ ก็เป็นซากศพที่นอน
กองพะเนินอยู่บนพื้นสีขาว เมื่อหันมามองสองมือและสองเท้าของตนที่กำลัง
สั่นเทาเพราะความเหนื่อยล้าสะสมมานาน ชายหนุ่มย้อนคิดไปถึงสมรภูมิ
ต่างๆ ที่เคยผ่านมามากอดหนึ่งวันหนึ่งคืน

หากให้นับว่าฆ่าศัตรูไปเท่าไร เขาคงบอกได้แค่ว่าเกือบเหยียบหนึ่งหมื่น
แต่ถ้าถามเขาว่าอยากจะทำต่อไปอีกไหม หากมีทางเลือกได้ เขาคงขอหยุดพัก
ทว่าพอมองไปยังอัสตรีและพรรคพวกที่กำลังสู้รบอยู่รอบข้าง ชายหนุ่มก็
ได้แต่ฝืนใจตนเองอีกครั้งและอีกครั้ง

“ลัลล้า...” จูๆ คาวากิก็ร้องเพลงด้วยส้อมเสียงไฟเพราะเพราะพริ้ง มัน
เป็นเพลงที่ทั้งอบอุ่นและอ่อนโยน เหมือนเธอกำลังพยายามปลอบโยนเขา
ผ่านบทเพลงที่บางท่อนอ่อนหวาน บางท่อนก็แข็งกร้าว ทว่าทั้งหมดกลับ
ลงตัวเมื่อเป็นเสียงที่ร้องออกจากริมฝีปากสีชมพูอ่อนของเธอ

ดาบคาตานะรีโวถูกเรียกออกจากไวต์ริง มันถูกโยนมาอยู่ในมือขวา
ของชายหนุ่ม ตามด้วยดาบเขี้ยวทมิฬที่ถูกเรียกออกมาที่หลัง เพียงชั่ว
พริบตาแสงสีแดงก็ฉาบไปทั่วทั้งฝ่ามือทั้งสองเล่ม พวกมันพุ่งออกไปใส่

เหล่าหน่วยราชองครักษ์เบื้องหน้า ทว่านี่มิใช่การปล่อยให้มันพุ่งทะยานไป เพื่อเข้าประหารศัตรูตามปกติ สองเท้าของชายหนุ่มพาร่างขึ้นไปยืนอยู่บนฝักดาบคู่นี้

ตุบ!!! เท้าซ้ายเหยียบบนฝักดาบสีดำ เท้าขวาเหยียบบนฝักดาบสีขาว “เพลงดาบบาทาไรเงาแห่งตระกูลหวง” เสียงตื้นตกใจจากศัตรูคนหนึ่ง อาเรสมิได้คิดมากอีกต่อไป เขาเพียงเคลื่อนไหวทั้งเท้าและมือไปมา ปล่อยให้ฝักดาบกระทุ้งและทุบตีศัตรูให้ตกตาย ส่วนดาบพาดฟันและทิ่มทะลวงทุกสิ่งที่ยาวงหน้าเกิดเสียงฉีก! ฉัวะ! เปรี๊ยะง! ดั่งขี้นมีขาดสาย

พอรู้สึกตัวอีกครั้ง สองเท้าของอาเรสที่มีฝักดาบติดอยู่ก็เตะลงสู่พื้น เมื่อหันมองไปมาโดยรอบก็พบว่าเขายืนอยู่ด้านหลังของศัตรูทั้งหมด พวกมันส่วนใหญ่ล้วนล้มตาย ที่เหลืออยู่ประปรายก็กำลังถูกพวกวีร่าเคลื่อนกำลังเข้าสังหาร

ทันทีที่บทเพลงของพริตตี้ควีนจบลง ดาบในมือทั้งสองเล่มของชายหนุ่มก็ถูกโยนขึ้นไปเบื้องบน ฝักดาบซึ่งถูกเหยียบไว้มีแสงสีแดงฉาบมันเคลื่อนไหวขึ้นไปเก็บดาบเข้าใส่ฝัก ก่อนจะเคลื่อนกลับมาอยู่ในสองมือของเขา ชายหนุ่มปักพวกมันลงบนพื้นสีขาว เกิดเสียงดังฉีก!

“แฮกๆๆ” อาเรสทอพอายใจถี่ว หัวใจเต้นดังจนเหมือนจะระเบิดออกมา

ตาขวาจับจ้องไปยังพระราชวังสีขาวเบื้องบน ความสวยงามของมันยากจะพรรณนาออกมา แต่กำแพงพระราชวังที่สะท้อนแสงตะวันเปล่งประกายระยิบระยับดูจุกจุกเลอค่า ประตูประราชวังที่ทำจากเพชรน้ำงาม ก็บ่งบอกถึงความอลังการของสถานที่ที่อยู่ด้านหลังของมัน ส่วนเน็ตไอดอลสาวที่พริ้มตาหลับอยู่มีสีหน้าเหนื่อยล้า

อาเรสกวาดตามองไปรอบข้าง เพราะเขาสัมผัสได้ถึงความรู้สึกผิดแปลกบางอย่าง ทั้งจากหน้าบ้านหลังซ้ายมือและขวามือ ลางสังหรณ์ของเขายกบอกว่าสมควรรีบเคลื่อนไหวออกไปจากจุดที่ยืนอยู่โดยด่วน ทว่าก่อนที่เขาจะทันก้าวเดิน ลูกธนูหลายสิบลูกก็พุ่งมาปักใส่อากาศธาตุแถว

นั่นจนเกิดเสียงดังจึก! เผยให้เห็นร่างของพวกหน่วยราชวงศ์ที่หลบซ่อนตัวอยู่ด้วยสายพลังไร้จิต

เมื่อเขาหันขวากลับไปมองก็เห็นเซลที่ทำหน้าบูดบึ้งอยู่พร้อมกับลูกสาวบนคอของเธอ สองเท้าของอิสตรีผู้แสนน่ารักก้าวย่ำบนกองโลหิตมหาหาเขาอย่างเร่งรีบ มือซ้ายของเธอถือคันธนูสีน้ำตาล ตรงด้ามจับมีรอยชูดขีดมากมายซึ่งน่าจะเกิดจากการเข้าปะทะเมื่อครู่ ต้นแขนขวาของเธอมีรอยแผลบางๆ หลายสิบเส้น มือขวาที่จับลูกธนูไว้แน่นมีแสงสีแดงฉาบไว้ เธอแกว่งมือข้างนั้นเสียบใส่อากาศธาตุด้านขวามือ เกิดเสียงดังจึก! เผยให้เห็นร่างของศัตรูในผ้าคลุมสีดำ กึ่งกลางหน้าผากของอีกฝ่ายมีลูกธนูปักอยู่ ก่อนที่ศพนั่นจะตกลงกระแทกพื้นเสียงดังบึ๊ก! เซลที่เดินมาถึงเบื้องหน้าของเขา

“ที่รัก อย่าฝันบุกมาคนเดียวแบบนี้สิ” นัยน์ตาสีเขียวมรกตทอแหวนห่วงใย

ใบหน้าของเธอมียาดเหงื่อไหลซึมลงมาเช่นเดียวกับลำคอชาวผ่องเนื้อผ้าของเธอชุ่มซึกไปด้วยเหงื่อ ทำให้ขับเน้นเรือนร่างมากกว่าปกติ ทำเอาเขี้ยวของเขารู้สึกอยากฝังเขี้ยวตำแหน่งประจำ อิสตรีผมสีขากก็เหมือนรู้ใจเธอเอียงศีรษะไปทางขวาเล็กน้อย ส่วนลูกสาวก็เลื่อนลงไปเกาะอยู่ตรงแผ่นหลังของเธอ เอาหน้าน้อยๆ ชูกลงเช็ดบนผ้าคลุมสีดำที่ถูกรวบไว้ด้านหลัง

“รีบดื่มเลือดเพื่อเพิ่มพลังสิคะ” คำเชิญชวนด้วยสัมผัสเสียงอ่อนโยนของเซลที่ทำให้เอาสติของเขาแทบหลุดออกจากการควบคุม ทว่ามือทั้งสองของเขามีอาจเลื่อนไปแตะสัมผัสอีกฝ่ายได้ เพราะมันเปราะละเอียดนคราบโลหิตของศัตรูดาบสีดำในมือซ้ายและดาบสีขาวในมือขวายังคงถูกกำไว้แน่น “พักผ่อนบ้างเถอะ หากที่รักฝันร่างกายมากกว่านี้ จะป่วยหนักอีกนะ”

มือขวาของอิสตรีผมสีขาหยิบกระຈกทรงกลมขอบโลหะสีเหลืองขึ้นมา อาเรสเห็นใบหน้าของตงสะท่อนอยู่ในนั้น สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า รอยแผลบนแก้มซ้ายและขวาจากการต่อสู้แบบตะลุมบอนเมื่อครู่ยังคงมิได้หายไป แต่ชายหนุ่มจะพักในตอนนี้ไม่ได้ เพราะหากเขายอมพักตามที่เธอขอ เขาจะต้องอดอ่อนอิสตรีเบื้องหน้ามากกว่าที่เธอจะทนรับ

ไหวอย่างแน่นนอน

“ขอบคุณนะเซลฟี ไว้เรื่องทุกอย่างจบลงแล้วผมจะพัก” อาเรสตอบ พลังมองไปยังพรรคพวกของตน ซึ่งบัดนี้ปราบศัตรูกลุ่มเมื่อครู่จนหมดสิ้น

คุณหนูแวมไพร์วิ่งมาด้วยสีหน้าอ่อนล้า แล้วหยุดยืนอยู่ด้านขวามือของเซลฟี หลังจากวางมือซ้ายไว้บนไหล่ของเพื่อนสาวเพื่อพยุงร่างของตนแล้ว เธอก็เอนกายมาเบื่องหน้าเล็กน้อย หอบหายใจหนักหน่วงจนหน้าอกสะท้อนขึ้นลง

“ยัยบ้า! บอกแล้วว่าให้มาด้วยกัน” เรนเน่พูดเสียงดุและจ้องด้วยสายตาขุ่นเขี้ยว “คูลี ได้รับบาดเจ็บเยอะแยะเลย”

“ก็...” อีสตรีมมส์ซาโต้แย้งเสียงอ่อย

“ไม่ต้องพูด ไร่บ้านนี้ไม่ตายเพราะพวกดักซุ่มหรอก” แวมไพร์สาวจ้องมองเขาด้วยแววตาโกรธ เธอโผล่มาต่อ “จะทำอะไรก็หัดห่วงคนอื่นบ้าง หากที่รักตายไปจะมีอีกกี่คนที่ต้องตายตาม”

บรรยากาศกดดันเข้าครอบงำสถานที่นี้อีกครั้ง มันมิใช่เพราะศัตรูที่กำลังบุกลงมา แต่เกิดจากเหล่าอีสตรีที่เขารู้จัก พวกเขาทั้งสามมองมาด้วยแววตาโกรธเคือง

เมื่อมองผ่านหลังพวกเขาไปก็เห็นแววตาไม่พอใจของลีโอน่า สองเท้าของเธอกำลังก้าวย่างมาอย่างแหล่ซ้า มือซ้ายที่ถือกระบี่ควีนไรสไว้สะบัดโลหิตให้กระเซ็นลงพื้น ส่วนมือขวายังคงโบกสะบัดไปมาเพื่อคุมกลุ่มลูกน้องของเซฟีน่า ข้างซ้ายมือของเธอมีวีรากับเหล่าอัศวินเอลฟ์หญิงและอัศวินเอลฟ์ชายที่เพิ่มจำนวนขึ้นมาตลอดทาง

ด้านหลังสุดของกองทัพบัดนี้มีคณะเดินทางของเจ้าหญิงเอลฟาเรีย ด้านข้างของเธอยังคงมีอัศวินเอลฟ์หญิงฝ่าแผ่นดินนางคอยปกป้อง ทว่าที่เพิ่มมาคงเป็นบุรุษร่างสูงกว่าสามเมตรผู้เป็นลูกน้องคนสนิทของเซฟีน่า เขาแบกร่างของคุณหนูสามแห่งตระกูลคราสไว้บนไหล่ขวา ส่วนมือซ้ายถือดาบขนาดใหญ่สีดำเอาไว้ เขายังคงสวมผ้าคลุมสีดำและสวมหน้ากากจิ้งจอกสีขาวปิดบังใบหน้าไว้เช่นเดิม

“นี่!!! ที่รักฟังฉันพูดอยู่หรือเปล่า” เสียงไม่พอใจของเรนเน่เรียกให้เขากลับมามองเธออีกครั้ง แวมไพร์สาวเริ่มบ่นต่อไปเรื่อยๆ จนเขารู้สึกชอบคุณในความเป็นห่วง แต่ชายหนุ่มไม่คิดจะเปลี่ยนเส้นทางที่เลือกเดินในเวลานี้ จึงหันกลับไปมองเหล่าศัตรูในผ้าคลุมสีแดง หน้ากากสีแดง คุณหนูแวมไพร์เดินเข้ามาทอดเขาจากด้านหลังอย่างแนบแน่น “อย่าตายนะ ที่รักยังมีสัญญาไปตามหาแม่และแต่งงานกับฉันอยู่”

เขามองไปยังศัตรูเบื้องหน้า หากผ่านพวกมันไปก็จะเข้าสู่เขตต้นไม้สีทอง ซึ่งเป็นสถานที่สุดท้ายก่อนจะเข้าไปยังพระราชวังสีขาว ถึงจะรู้สึกเหนื่อยอ่อนอยู่บ้าง ลมหายใจจะยังไม่เข้าที่เข้าทาง ทว่าสองมือของชายหนุ่มไม่เคยหลุดออกจากด้ามดาบแม้แตวินาทีเดียว

พลังชีวิตและพลังพิเศษที่ฟื้นฟูกลับมาได้แค่อย่างละ 5 หัวใจของ บ่งบอกให้เขารู้ว่าอาจต้องตั้งพลังจากสต็อกซาโดว์มาใช้งาน แต่ก่อนที่เขาจะลงมือทำอะไร...

“ลูกศิษย์รอก่อน พวกเราจะสู้แบบกองทัพ” เสียงตะโกนของลีโอนาดังขึ้นด้วยภาษาเอลดิช เธอเดินมายืนอยู่ด้านซ้ายมือของชายหนุ่ม พูชาที่มีชื่อกับบ๊อบอยู่บนไหล่เดินตามติดด้านหลังของเธอ ส่วนเหมยฮั่วเดินมายืนอยู่ด้านขวามือของเซลฟี สาวใช้เลื่อนมือทั้งสองข้างไปช่วยพยุงนายหญิงของตน แขนขวาของอาจารย์สาวชูขึ้นสูง “แปรชบวนชัยชนะ”

อัศวินเอลฟ์ชายและหญิงเดินผ่านเขาไป พวกนั้นล้วนยืนเรียงแถวหน้ากระดานอย่างเป็นระเบียบ อัศวินเอลฟ์ชายที่อยู่เบื้องหน้าถือโล่สีทองทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวเกือบหนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตรไว้ในมือซ้าย ส่วนมือขวาถือดาบทองคำยาวเกือบหกฟุต พวกอัศวินเอลฟ์หญิงด้านหลังก็ถืออาวุธแบบเดียวกัน

ติก!!! แแรงกระแทกเท้าทำเอาพื้นดินถึงกับสั่นไหว

ถึงศัตรูที่บุกมาจากเบื้องบนดูเหมือนจะได้เปรียบ ทว่าพวกมันกลับต้องหยุดชะงัก พวกผ้าคลุมสีแดงเปลี่ยนจากดาบสีแดงในมือกลายเป็นคันธนูสีแดง ลูกธนูถูกขึ้นสายจนตึง เพียงแสงสีแดงฉาบจดหัวธนู มันก็ถูกปล่อย

ออกอย่างฉับไว

พี่ว้า!!! เสียงแหวกอากาศของลูกธนูเหล่านั้น

แว็บ!! โลโก้ทองมีแสงสีขาวอาบจนทั่ว เหล่าอัศวินเอลฟ์ชายที่ยืนอยู่เบื้องหน้ายกโล่ขึ้นตั้งรับจนเกิดเสียงเค็ง! แกร็ง! ดังก็ก้องไปโดยรอบ ทว่าเสียงเหล่านั้นถูกกลบโดยเสียงย่ำเท้าดังตึกๆ ของอัศวินเอลฟ์ในบัดดล

เมื่อพวกเขาเข้าถึงระยะปะทะกับศัตรู โล่ในมือซ้ายถูกรวากันไว้อย่างเป็นระเบียบ ดาบในมือขวาที่มีแสงสีแดงถูกพุ่งออกไปเบื้องหน้าดุจหอกแหลม ทำให้ศัตรูที่กำลังพุ่งมาล้มตายลงอย่างฉับพลัน แต่ยังไม่จบสิ้นแค่นั้น เพราะเหล่าอัศวินเอลฟ์หญิงที่เคยถือโล่และดาบได้เปลี่ยนไปถือคันธนู สองเท้าของพวกเธอเหยียบร่างของอัศวินเอลฟ์ชายเบื้องหน้าขึ้นไปยังธนูอย่างต่อเนื่อง เพียงแค่ไม่ถึงห้านาที ศัตรูส่วนใหญ่ก็ล้วนตกตายไปจนหมดสิ้น

“ลูกศิษย์ นี่คือพลังของกองทัพ” เสียงหนักแน่นของลีโอน่า เธอหันไปมองด้านซ้าย “หัวหน้าอัศวิน ข้าขอบใจมากที่ได้เยี่ยมคนของท่าน”

“ไม่เป็นไร” วีร่าตอบกลับมาด้วยแววตาครุ่นคิด

ความอึดกุมรูปร่างของอาเรสให้ถามด้วยภาษาบนซารัง “คิดอะไรอยู่หรือ”

“ฉันแค่นึกถึงอดีต ไว้เสร็จศึกนี้จะเริ่มเล่าให้ฟัง” ไวต์ควีนเงยบลง

“ว้าว! มีแฟนที่ไม่เคยบอกมาก่อน” พริตตี้ควีนแซว

“ยัยบ้า! ฉันไม่เคยมีแฟนยะ” วีร่าหันมาส่งสายตาดู ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสายตาลนลาน “ท่านปรมาจารย์น้อยอย่าเข้าใจผิดนะ ฉันยังไม่เคยมีแฟนจริงๆ”

“อะแฮ่ม!” เสียงกระแอมไอของลีโอน่าที่ยืนคั่นกลางอยู่ เธอหันมาส่งยิ้มหวาน “จะจีบกันก็ไม่ว่าหรอกนะ แต่ช่วยดูด้วยว่าตอนนี้พวกเรากำลังทำอะไรอยู่”

“อาจารย์ พวกเราไม่ได้จีบกันเลยนะ” อาเรสตอบ

อาจารย์สาวมองด้วยแววตาเฉยชา แล้วเอ่ยเสียงจริงจัง “ถึงอาจารย์จะฟังภาษาที่พวกเธอคุยกันไม่รู้เรื่อง แต่สายตาทรงใจของหัวหน้าอัศวิน

และท่าที่เขินอายก็อธิบายทุกอย่างแล้ว”

สองแถมของวีร่าแดงปลั่ง เธอส่ายหน้าไปมา “ท่านคงเข้าใจผิด เราไม่เคย...”

“พอเออะหัวหน้าอัศวิน ผู้หญิงด้วยกันปิดกันไม่มีมิตรหาก” ลีโอน่าหันไปมองวีร่าอยู่พักหนึ่ง แล้วกล่าวต่อ “หากเสรีจลินศึกนี้ ข้าจะให้ท่านเด็ดกับลูกศิษย์ของข้าอย่างแน่นอน แต่ตอนนี้ต้องตั้งใจต่อสู้ก่อนนะ”

“เอ่ แล้วความคิดของผมละ” อาเรสถามด้วยความสงสัย วีร่าหันมามองด้วยสีหน้าปวดร้าว ทำให้เขาต้องรีบพูด “ถ้าหากวีร่าว่าง พวกเราไปเที่ยวด้วยกันสักครั้งก็ได้”

เอลฟ์สาวมีรอยยิ้มยินดีวูบหนึ่ง ก่อนจะยกมือขวาขึ้นมาปิดปากกระแอมไออย่างสุขุม “อะแถม ในเมื่อท่านอาเรสต้องการให้ข้าพหามาสถานที่ข้าจะขอเป็นผู้ต้อนรับขับสู้ท่านเอง”

เรนเนซึ่งกอดแผ่นหลังของเขาอยู่คลายแขนทั้งสองข้างออก เธอเดินมาเบื้องหน้าพร้อมกับใช้สองมือจับฝักดาบเขี้ยวทมิฬที่ปักอยู่บนพื้น จากนั้นดิ่งมันขึ้นไปถือไว้ทันที

“ฉันจะช่วยที่รักตัวเอง” เสียงกล้าหาญดังออกจากปากของแวมไพร์สาว ทำให้มือซ้ายของเขาผลอเลื้อนไปจับแก้มขวาของเธอเบาๆ ทว่าโลหิตที่เปียกชุ่มอยู่ทำให้ใบหน้าขาวผ่องของอิสตรีผมสีแดงแปรอะเบือนไป

ชายหนุ่มรีบชักมือข้างนั้นกลับ แต่มือขวาของหญิงสาวก็คลายออกจากฝักดาบ แล้วเลื่อนขึ้นมาจับมือของเขาให้ตะแถมของเธอไว้ตามเดิม

“แปรอะแค่นี้ ผู้ฝึกวิชาสายแบล็กการ์ดเดียนแบบฉันไม่ถึงสาหรอก” ประโยคที่เธอเอ่ยทิ้งท้ายมาทำให้อาเรสคิดถึงวันวานตอนยังอยู่ในป่ามาลูซา

คืนนั้น ขณะที่เขามัวแต่อายุว่าตนจะไปนั่งเบียดกับเธอบนรถมาราคัสได้อย่างไร อิสตรีผมสีแดงก็พูดประโยคใกล้เคียงกันนี้ขึ้นมา ทำให้ชายหนุ่มต้องอมยิ้ม

“นี่ แอบทำอะไรฉัน” เรนเนมีสีหน้าไม่พอใจ

“เปล่า แค่คิดถึงตอนอยู่ที่ป่ามาลูซา” ลีน่าวาจามาจากใจจริง แวมไพร์

สาวก็ส่งยิ้มละไมกลับมาให้

ชายหนุ่มเมยหน้าขึ้นไปมองพระราชวังสีขาวที่อยู่บนสุดของยอดเขามันยังคงดูสงบผิดปกติดูอยู่เช่นเดิม พอไล่สายตาลงมาเล็กน้อย ก็เห็นกลุ่มอัศวินเอลฟ์ซึ่งบุกขึ้นหน้าได้จัดการศัตรูไปจนเกือบหมดทั้งบริเวณต้นไม้สีทองที่ถูกปลุกเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ ต้นไม้เหล่านี้ถูกปลุกห่างกันประมาณสิบเมตร แต่ละต้นจะมีหินสีทองวางล้อมไว้เป็นวงกลมห่างจากโคนต้นประมาณสี่เมตร

“พวกนั่นคือโฮลลิ์ทรี” เสียงกังวานของไตรภพดังขึ้นจากด้านหลังอาเรสหันไปมองก็พบว่าอีกฝ่ายมีราชาเอลฟ์เรียดยืนอยู่ด้านขวามือ ทั้งสองยังคงมีใบหน้าแจ่มใส เทพโลหะเอ่ยต่อ “ข้ามีอยู่ต้นหนึ่ง ท่านหัวหน้ากิลด์จะเข้าไปพักเลยไหม”

“เฮ้ย! จะพักข้าไม่ว่า แต่ช่วยสู้กับพวกกบฏก่อน” เสียงเคร่งเครียดของราชาเอลฟ์หนุ่ม นุรุษผู้ทรงอำนาจเดินไปยืนอยู่ด้านซ้ายมือของวีร่า “มีผู้อาวุโสในสภาเอลฟ์หลบหนีออกมาบ้างหรือไม่”

“ไม่มีสักคนเลยคะท่านราชา” เสียงอ่อนน้อมของวีร่า

“เจ้ามีความคิดเห็นอย่างไรบ้างต่อเรื่องนี้ จงรีบบอกออกมา” ราชาเอลฟ์เรียดหันมามองด้วยสายตาห้าวหาญ “ไม่ต้องพูดถววนอ้อมค้อม พูดแต่ความจริงที่จำเป็น”

“มีแค่สองความเป็นไปได้ หนึ่งพวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นคนของกบฏ” หัวหน้าอัศวินกัมศิระชะลง ก่อนจะเอ่ยต่อ “อีกหนึ่งคือพวกที่ไม่ได้เข้าร่วมกับกบฏล้วนตกตายจนหมดสิ้น”

“แล้วกองกำลังเคลื่อนที่ไว้อีกสองล่ะ พวกเขาอยู่ไหน” ราชาเอลฟ์หนุ่มถามกลับมา

“นักศึกษาเตรียมอัศวินชั้นปีสามที่ลู่อยู่เบื้องหน้ารายงานว่ามีคำสั่งของพระราชินีให้กององครักษ์พิทักษ์ไพร่ออกไปดูแลชายป่า” เสียงเหนื่อยใจของวีร่า เธอรีบไปหาวินาทีจึงกล่าวต่อ “ส่วนกองร้อยชนะถูกสั่งให้ไปอยู่ที่วิทยาลัยเตรียมอัศวินห้ามออกมาจนกว่าจะวันจะตกดิน”

“คำสั่งแบบนี้ข้าไม่เห็นจะเคยได้อ่านผ่านตาสักครั้ง” เสียงไม่พอใจของราชาเอลฟาเรีย เท้าขวาของเขาระที่บลงพื้นเสียงดังตึก! ปากเอ่ยอย่างเคียดแค้น “หากข้าจับหัวหน้ากบฏได้ ข้าควรทรมานมันสักหนึ่งร้อยปีก่อนจะประหารหรือไม่”

“ข้าว่าหากทางชนะมันให้ได้ก่อนดีกว่า” เสียงเคร่งขรึมของไตรภพเทพโลหะฐมีมือขวาที่มีกระบี่เกรตสมิธชี้ไปยังพระราชวังสีขาว “หากเป็นเจ้าเห็นกองทัพของตนกำลังแตกพ่าย จะนั่งใจเย็นรออยู่ในนั้นหรือไม่”

“ไม่!” เสียงหนักแน่นของราชาเอลฟาเรีย เจ้าของเมืองภูเขาแห่งนี้เดินไปเบื้องหน้าสามก้าว “ต่อให้มันกล้าแกร่งขนาดไหน ข้าก็จะล้มมันให้ได้เพื่อความสุขของประชาชน”

“เพราะแบบนี้แหละ ข้าถึงเลือกเจ้ามาเป็นพระราชา” ไตรภพยิ้มแฉ่งพลางเก็บกระบี่ จากนั้นจึงเอ่ยต่ออย่างร่าเริง “แต่สิ่งแรกที่ควรทำคือการพักผ่อน”

ทั้งหมดล้วนหันไปมองเทพโลหะด้วยแวตาศีรษะ เมอกุสเอ่ยอย่างจริงจัง “เฮ้ย! ดูหัวหน้ากิลด์ข้าก่อนสิ สภาพมันทรอมอย่างกับผ้าขี้ริ้ว ชี้นัยงผลิผลามไปสู่อีก มันคงไม่ตายตอนแก่แน่ๆ”

“ผมยังไม่ไหวอยู่” อาเรสตอบด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

เทพโลหะส่ายหน้าไปมา สองเท้าก้าวเดินมาหยุดยืนอยู่ห่างเขาเพียงแค่ครึ่งฟุต มือขวาที่มีแสงสีรุ้งเลื่อนมาจับไหล่ซ้ายของอาเรส ทันทีที่แสงสีรุ้งปกคลุมไปทั่วร่าง ความรู้สึกเหนื่อยล้าก็ค่อยๆ มลายหายไป ทว่าใบหน้าของไตรภพกลับเริ่มซีดเซียว

“ข้าคงช่วยได้แค่นี้แหละ” ลีนวาจา แสงสีรุ้งก็ดับลง บุรุษแสนปีเลื่อนมือขวากลับไปวางข้างลำตัว ก่อนจะบ่นออกมา “เฮ้อ! เหนื่อยเหลือเกิน”

“หัตถ์เทวะของท่านสามารถดูกลิ่นความเหนื่อยล้าไปได้ด้วยหรือ” เสียงสงสัยของวีร่า

“ข้าอยู่มาปุนนี้ ต่อให้โง่ดักดานขนาดไหน ก็ต้องได้วิชาดีๆ ติดตัวมาบ้างแหละ” เสียงเหนื่อยล้าของไตรภพ เขาทิ้งร่างลงนั่งกับพื้น สะบัดมือซ้าย

ก่อนจะพูดอย่างรำคาญ “ไปซะ เจ้าพวกบ้าสงคราม ข้าจะอยู่เฝ้าประชาชน ด้านหลังให้เอง”

“ขอบคุณนะไตรภพ” อาเรสพูดด้วยความยินดีในสิ่งที่อีกฝ่ายทำให้
ตน

“ฮ่าๆๆ ถึงจะเป็นคำซ้ำๆ ที่ซ้ำได้ยืนมาตลอดชั่วชีวิต แต่เสียงของ
หัวหน้ากิลด์นั้นช่างจริงใจจริงๆ” บรูซแสนปีเอนหลังลงไปนอนกับพื้น

วู้ง!!! มือขวาของเทพโลหะที่มีแสงสีเงินตบพื้นข้างตัวเกิดเสียงดังตึบ!
พื้นที่รองรับร่างพลันกลายเป็นโซฟาสีขาว ส่วนพื้นด้านขวามีर्मกันแดงสีขาว
โผล่ขึ้นมาพร้อมกับโต๊ะเตี้ยสีขาวตัวหนึ่ง สองมือของไตรภพหยิบขวดสุรา
สีเขียวลึบกว่าขวดและกับแกล้มหลายจานขึ้นไปวางบนโต๊ะอย่างคล่องแคล่ว

“อ้าว! พวกเจ้ายังไม่ไปอีกหรือ” ไตรภพหันหน้ามามองพวกเขาด้วย
สีหน้าประหลาดใจ

“ไอ้แก่! นี่แกมีแรงหรือหมดแรงกันแน่” เสียงตะคอกของทูซา

“ข้าก็หมดแรงไป ถึงมานั่งพักแบบนี้ ง่าย” มือขวาของเทพโลหะเริ่ม
หยิบกับแกล้มเข้าปากเคี้ยวอย่างมูมมาม ส่วนมือซ้ายหยิบขวดสุราขึ้น
กระดกจนหมดขวด หลังจากเธอเสียดัง สองตาของเขาก็เบิกกว้างและ
กลอกไปซ้ายทีขวาที ก่อนจะพูดอย่างเสียใจ “เอ่อ...ข้าไม่ได้เก็บมาเมื่อ คงไม่
พอแบ่งพวกเจ้าหรอกนะ”

อาเรสมองไปยังกลุ่มลูกน้องของเซฟีน่าที่เดินไปอยู่ท้ายชบวน พวกเขา
กำลังยืนเป็นวงกลมตั้งแนวป้องกันให้แก่เจ้าหญิงเซฟีน่าซึ่งอยู่บนไหล่ขวา
ของลูกน้องคนสนิท จึงทำให้เจ้าหญิงเอลฟาเรียที่มีอัศวินเอลฟ์หญิงผ่าแฝด
ทั้งสามคอยปกป้องได้รับการคุ้มครองไปด้วย

“ข้าจะเฝ้าตรงนี้ให้เอง” เสียงตะโกนจากบรูซร่างสูงกว่าสามเมตร
ด้วยภาษาทาร์ดิซ

อาเรสหันมองทุกคนก่อนจะเอ่ยขึ้น “พวกเราไปกันเถอะ”

ชายหนุ่มหันกลับไปมองพระราชวังสีขาวซึ่งถูกเรียกว่าภูเขาบาริสทูล์
มือขวาเลื่อนไปจับดาบคาตานะริโวที่ฝังอยู่บนพื้นขึ้นมาถือไว้ เบนเนซึ่งยืนอยู่

เบื้องหน้าแทรกร่างมายืนอยู่ขวามือของเขา เธอหันไปมองเซลฟีและเหมยฮั่วที่ยืนอยู่ด้านขวา ชายหนุ่มหันไปอีกด้านเพื่อมองลีโอน่า วีร่า และราชาเอลฟาเรีย ส่วนเบื้องหลังของลีโอน่ามีทูซายืนอยู่ มือขวาของพ่อบ้านกำด้ามดาบบัตเลอร์เคลย์มอร์เอาไว้

พอเขาก้าวเท้าเดินไปเบื้องหน้า คนด้านข้างก็เดินตามไปด้วย มันเป็นทางเดินที่เรียบง่าย เพราะนักศึกษาเตรียมอัครวินชั้นปีสามได้กำจัดเหล่าศัตรูจนหมดสิ้น ดังนั้นเขาจึงสามารถเดินผ่านขึ้นไปได้เรื่อยๆ จนถึงหน้าพระราชวังพฤกษาบริสุทธิ์

กำแพงสีขาวสูงประมาณสิบเมตรของพระราชวังแห่งนี้ เมื่อมามองในระยะใกล้สามารถเห็นเงาสะทอนร่างกายของตนได้ชัดเจน ประตูทางเข้าที่ทำจากเพชรถูกเปิดออกโดยนักศึกษาเตรียมอัครวินชั้นปีสาม พวกเขาเหล่านั้นล้วนเดินเข้าไปภายในพระราชวังจนหมดสิ้น

ราชาเอลฟาเรียเดินตรงเข้าไปทันที ทำให้วีร่า ทูซาย และลีโอน่า ต้องรีบติดตามไปเพื่อช่วยคุ้มครอง อาเรสได้แต่ตามหลังพวกเขาเข้าไป โดยมีเรนเน่เปลี่ยนมาเดินอยู่ด้านซ้ายมือ สองมือของเธอยังคงจับดาบเขี้ยวทมิฬไว้แน่น ส่วนเซลฟีที่แบกเบลนาเทียอยู่ด้านขวามือ มือซ้ายของหญิงสาวยังคงถือคันธนูสีน้ำตาลเอาไว้ สาวใช้คอยเฝ้าระวังด้านหลังให้แทน

ก่อนจะเดินเข้าไป ชายหนุ่มหันไปมองด้านหลัง ตาขวาของเขาไหลลงไปเรื่อยๆ จนถึงเชิงเขา ภาพบ้านเมืองที่มองจากมุมนี้ทำให้เขารู้สึกถึงความสวยงามของสถาปัตยกรรมที่ถูกสร้างขึ้น ทั้งบ้านเรือนที่ลดหลั่นลงไปตามลำดับชั้น หากได้มองในยามราตรี เห็นแสงไฟเรืองรองส่องประกายออกมาเป็นชั้นๆ คงเป็นภาพที่สวยงามสุดจะพรรณนา

ทว่ายามนี้มีใช้เวลาคิดผ่าน ชายหนุ่มหันหน้ากลับไปมองยังประตูทางเข้า สองเท้าของเขาพาร่างเข้าไปภายในเขตพระราชวัง ห่างจากจุดที่เขายืนอยู่ประมาณหนึ่งร้อยเมตร มีพระราชวังพฤกษาบริสุทธิ์อันงดงามตระการตา ด้านหลังของพระราชวังมีต้นไม้สีทองหนึ่งต้นซึ่งสูงประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบเมตร

ถึงพระราชวังหลังนี้จะมีแค่สามชั้น แต่ทุกชั้นล้วนสูงประมาณสิบเมตร ตัวอาคารจัดทำจากเนื้อไม้สีขาวบริสุทธิ์สะท้อนแสงตะวันระยิบระยับ เขามองไปยังประตูทางเข้าเบื้องหน้า มันเป็นประตูเลื่อนคู่มีความสูงเกือบสิบเมตร บานประตูทั้งสองข้างเป็นสีขาวถูกแกะสลักภาพวาดของพระราชวังพุกษาบริสุทธิ์ ซึ่งมีมุมมองเดียวกับที่เขาเฝ้ามองอยู่ในตอนนี้ จึงเป็นภาพต้นไม้อยู่เบื้องหลังพระราชวัง

ราชาเอลฟาเรียกเดินนำไปก่อน จากนั้นหยุดอยู่หน้าประตูดังกล่าว มีอัศวินเอลฟ์หญิงของวีร่าสามสิบเอ็ดนางยืนตั้งแถวอย่างเป็นระเบียบรออยู่ทางด้านขวามือ ส่วนพวกนักศึกษาเตรียมอัศวินชั้นปีสามถูกแบ่งออกเป็นสิบกลุ่ม ให้เดินไปเฝ้าตามจุดต่างๆ โดยมีอัศวินเอลฟ์หญิงหน่วยพุกษาศักดิ์สิทธิ์หนึ่งนางทำหน้าที่ดูแลหนึ่งกลุ่ม

อาเรสเดินมาถึงด้านหลังของราชาเอลฟ์หนุ่มขณะเขายกมือขวาขึ้นและสั่ง “จงเปิดประตู”

สองอัศวินเอลฟ์หญิงเดินไปใช้มือเลื่อนประตูออกด้านข้าง เกิดเสียงดังครืด ภายใไม่มีแต่กองซากศพของทั้งพวกสาวใช้และพ่อบ้าน รวมถึงคนในชุดคลุมสีเขียวที่มีสัญลักษณ์ต้นไม้สีทองอยู่บนชุด กลิ่นโลหิตเหม็นๆ ไชยออกมามีขนาดสาย ทำให้อาเรสอยากคืนร่างเป็นมนุษย์

“ไอ้สารเลวตัวไหนมันตำข้าขนาดนี้” เสียงตะโกนของราชาเอลฟาเรียกทำทั้งสองข้างของราชาเอลฟ์หนุ่มพาร่างเดินเหยียบอากาศเข้าไปภายในพระราชวังอย่างรวดเร็ว โดยมีเหล่าอัศวินเอลฟ์ติดตามไปด้วยอย่างรีบเร่ง ส่วนลิโอน่าและทูซายืนรอเขาอยู่

“ตั้งแต่อาจารย์เกิดมาจนถึงตอนนี้ ยังไม่เคยเห็นอะไรเลวร้ายขนาดนี้มาก่อน” เสียงหุดหู่ของอาจารย์สาว เธอเดินถอยมาจนหลังพิงเขา “นี่ไม่ใช่สิ่งที่ผู้มีสามัญสำนึกจะทำได้”

“ແມ່คะ เรายึดตามราชาไปเถอะ” เสียงร้อนใจของเรนเน่

“ไอ้” เซลฟ์ซึ่งอยู่ทางขวาพูดสนับสนุน

ทว่าชื่อที่อยู่บนไหล่ซ้ายของทูซากลบกระโดดลงบนพื้น มันใช้หางงู

จิ้มแฉ่งโลหิตด้านข้าง แล้ววัดใส่พื้นไปมาเกิดอักษรภาษาแวมดิซว่า พวกเราอยู่เรื่องคนอื่นเลย ทำซ้ำของแวมไพร์สาวเหยียบลงบนลำตัวของมัน

“เจ้ามาลูชาชี้ขี้ลาด หากเราไม่จัดการพวกนี้ให้จบ พวกเราจะอยู่ที่นี้ ยังไงตลอดห้าปี หา!!!” หลังเสียงดุของเรนเน่ หางงูของมันก็ตัวโตไปมาบนพื้นเป็นคำว่า เข้าป่า ใบหน้าของแวมไพร์สาวเปลี่ยนเป็นหน้ายักษ์ทันควัน “อดอาหารครึ่งปี!”

มาลูชาตัวน้อยใช้หางงูเขียนอีกครั้ง ครึ่งเดือนก็ตายแล้วนายหญิง หลังจากมันเขียนเสร็จก็คลานออกจากฝาเท้าของคุณหนูแวมไพร์ แล้วกระโดดกลับไปนอนพาดอยู่บนไหล่ซ้ายของพ่อบ้านซึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าคอยเฝ้าระวังให้

“พวกเราเข้าไปกันเถอะ” อาเรสพูดจบก็เดินนำขบวนไปทันที

ภายในพระราชวังพฤกษาริสุทรีมีศพนอนเกลื่อนกลาด ผนังรอบด้านที่ควรมีแต่สีเขียวกลับเปรอะเปื้อนคราบโลหิตและมีรอยดาบฟัน ทำให้ผนังไม้ชั้นดีเกิดรอยแยกออกเป็นร่องยาวหลายร้อยแห่ง

ชายหนุ่มจับจ้องไปยังท้ายขบวนของราชาเอลฟาเรีย เขารีบตามไปในบัดดล เมื่อเดินไปได้สักพัก ขบวนของราชาก็หยุดลงหน้าห้องที่มีประตูสีทองบนห้องมีป้ายสีเหลี่ยมผืนผ้าสีขาว สลักอักษรภาษาเอลดิซสีทองเขียนไว้ว่า สภาเอลฟ์ เหล่าอัศวินเอลฟ์และราชาเอลฟ์หนุ่มต่างเดินไปอยู่ด้านขวามือของประตู

ลีโอน่าที่อยู่ด้านหลังใช้มือขวาจับแขนซ้ายของเขาให้หลบไปด้านซ้ายมือของประตูพร้อมกับเธอ เอยเสียงแผ่วเบา “ระวังตัวไว้ เผื่อมีกับดักซ่อนอยู่หลังประตูบานนั้น”

อัศวินเอลฟ์หญิงนางหนึ่งเดินไปใช้มือขวาหยิบหอกสีเขียวยื่นมาจากพื้น เธอใช้ปลายหอกแหลมคมเลื่อนบานประตูให้เปิดออกจนสุด อาเรสจับจ้องเข้าไปภายในก็เห็นเพียงศพของผู้สวมเสื้อคลุมยาวสีเขียวซึ่งมีสัญลักษณ์ต้นไม้สีทองทั้งด้านหน้าและหลัง นอนเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น

พรมสีขาวที่ปูอยู่บนพื้นเต็มไปด้วยแฉ่งโลหิตที่ไหลออกจากศพ พอ

เลื่อนสายตาไปจนถึงด้านในสุดก็เห็นบัลลังก์สีทอง มันถูกจัดวางอยู่บนพื้นที่ ยกสูงประมาณหนึ่งเมตร บนบัลลังก์มีเอลฟ์ตนหนึ่งนั่งทำคางด้วยแขนขวา ชุดที่มันสวมไม่แตกต่างกับราชาเอลฟ์าเรีย ใบหน้าของอีกฝ่ายก็ใกล้เคียงกัน

“น้องพี่ ทำไม่ต้องทำแบบนี้” ราชาเอลฟ์หนุ่มเดินเข้าไปก่อนทุกคน แล้วเอ่ยอย่างจริงจัง “หากน้องอยากได้ตำแหน่งราชา พี่ก็พร้อมมอบให้เสมอ โปรดบอกพี่มาที่ว่าทำแบบนี้ไปทำไม”

“เฮ้อ! เบื่อพวกตัวละครประกอบจากจริง” ศัตรูพูดด้วยภาษาบน ชารัง มันลุกขึ้นจากบัลลังก์ มือขวามีรูปปั้นเทพนักรบสององค์ ส่วนมือซ้าย มีหนึ่งองค์ มันร้องตะโกนก้อง “ไอ้วินเซนต์นักแทงหลังรีบออกมาซะ ข้า ก๊อดออฟเฮลล์อยู่ที่นี่แล้ว ถ้าอยากได้หัวของข้าก็จงสายกันออกมา”

“มีใครดักซุ่มมั๊ย” ลีโอน่าหันไปถามเบลนาเทีย เด็กสาวแวมไพร์ซึ่ง ปิดตาอยู่ฝ่ายหน้าไปมา อาจารย์สาวจึงปล่อยแขนของเธอให้เป็นอิสระ “อย่า ผีนั่นอีกนะ”

อาเรสเดินไปยืนอยู่ด้านซ้ายมือของราชาเอลฟ์าเรีย เขามองไปทาง ศัตรูที่ยังมิได้ใช้รูปปั้นเทพนักรบในมือเสียที ดาบในมือขวาของชายหนุ่มถูก เลื่อนมาอยู่ในมือซ้าย มือขวาเคลื่อนไปจับด้ามดาบให้อยู่ในท่าเพลงดาบ สายฟ้าคำรน

“ขอโทษ ผมไม่ใช่วินเซนต์” ชายหนุ่มตอบกลับไป

“ฮ่าๆๆ จะเป็นใครก็ช่าง ทริปเปิลโซล” เสียงตะโกนจากปากของ ก๊อดออฟเฮลล์ สองมือของมันบีบรูปปั้นทั้งสามแตกออกเป็นละอองสีดำเข้า ปกคลุมร่าง

ดับ!!! สองเท้าของอาเรสซึ่งมีคลื่นไส้มุนนวลสองชั้นก้าวไปข้างหน้า ด้วยความเร็วสูงสุด

เป้าหมายของชายหนุ่มมีเพียงแค่นั้นเดียว นั่นคือการฆ่าอีกฝ่ายก่อน จะแปลงร่างสำเร็จ ระยะเวลานับร้อยเมตรหมดลงภายในเวลาแค่หนึ่งวินาที ทว่าละอองสีดำได้ปกคลุมไปทั่วทั้งร่างของมัน

ซুম!!! สายลมพัดกระจะายออกไปโดยรอบ

แรงอัดอากาศที่กระแทกออกมาทำให้ทั่วร่างของอาเรสรู้สึกเจ็บปวดรอบร่างของศัตรูมีคลื่นในสมองแบบเดียวกับเหยียบเมฆมาได้เท่าของชายหนุ่ม พื้นที่รอบร่างของอีกฝ่ายในรัศมีหนึ่งเมตรกำลังถูกฉีกกระชากอย่างรุนแรง ขนาดบัลลังก์ทองคำซึ่งอยู่เบื้องหลังยังสลายกลายเป็นผงทองพื้นที่มันยื่นเกิดหลุมขนาดใหญ่ขึ้นที่ละนิด ทั้งโลหิตและเศษฝุ่นถูกดูดเข้าไปฉับพลัน

เมื่อของหลายสิ่งหลายอย่างถูกพัดให้ขึ้นไปหมุนวนรอบร่างของอีกฝ่าย ชายหนุ่มจึงไม่สามารถมองเห็นร่างของศัตรูได้อีกต่อไป เขาจึงใช้มือขวาสะบัดผ้าคลุมริโวขึ้นมาปกคลุมร่างพร้อมกับรีบเลือกคำสั่งซ่อมแซมมัน จากนั้นใช้กระสุนติดตามฉาบไปบนผ้าคลุม สองเท้าทะยานร่างไปข้างหน้า ผสานกับความคิดให้พุ่งผ่านเข้าไปกลางวงพายุ

ฉีก!!! ผงทองคำบางส่วนทะลวงผ่านผ้าคลุมเข้ามาปักสี่ข้างด้านซ้าย ความเจ็บปวดที่แล่นไปทั่วสรรพางค์กายทำให้เขารีบใช้ประจุกขั้นสูงสุดเข้าตั้งรับ พวกมันพุ่งผ่านผ้าคลุมริโวของเขาจนเกิดรูนับร้อยนับพัน

อาเรสผีนเข้ามาจนถึงด้านในสุดของพายุ มองเห็นศัตรูอยู่ท่ามกลางคลื่นในใจ สองมือของมันกำลังเลื้อนไปยังกึ่งกลางหน้าอกอย่างยากลำบาก จากแขนที่สั่นเทาบ่งบอกว่าอีกฝ่ายยังไม่สามารถควบคุมระดับทริปเปิดไซลได้ตั้งใจคิด ชายหนุ่มรีบเลื้อนมือขวาไปจับด้ามดาบเอาไว้แน่น เขารีบคิดถึงท่าโจมตีที่ใช้ปราบเอลเลนอร์ซึ่งอยู่ในร่างผู้หวนคืน

‘ประจุกต้องรวบรวมไปที่ใบดาบตามด้วยกระสุนติดตาม’ พันท์ที่จดจำวิธีการแบบในครั้งนั้นได้ ชายหนุ่มก็ชักดาบคาตานะริโวออกมาแล้วชี้ขึ้นเบื้องบน แสงสีทองที่เคยคุ้มกันร่างเลื้อนขึ้นไปรวมกันยังใบดาบ เมื่อปราศจากประจุกคุ้มครอง ร่างของเขาคงต้องโดนทั้งละอองทองและเศษโลหะขนาดเล็กพุ่งเข้ามาปัก

หากไม่ได้อยู่ในร่างแวมไพร์ ป่านนี้ชายหนุ่มคงต้องตายไปแล้ว พลังชีวิตลดลงอย่างต่อเนื่อง ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นทำให้สติของเขาแทบหมดสิ้น ชายหนุ่มกัดฟันจนเลือดไหลลงคอ แสงสีแดงฉานปรากฏขึ้นรอบร่างก่อนจะ

ไหลไปรวมที่ใบดาบ เพียงชั่วพริบตาก็ก่อเกิดใบดาบสีดำทมิฬ

“ฮ่าก!!!” เสียงตะโกนดังออกจากปากของอาเรส

มือขวาที่กุมด้ามดาบไว้ พาดฟันใบดาบสีดำนั้นในสัปดาห์ของฟอสเฟลล์ เบื้องหน้า ใบดาบสีดำพุ่งออกไปปะทะคลื่นใสของศัตรูจนยุบลงไปเกือบหนึ่ง ฟุต ทว่าอีกฝ่ายมิใช่พวกอ่อนหัด มันจึงเลื่อนมือซ้ายขึ้นมากันไว้ ทำให้ ใบดาบสีดำสามารถตัดผ่านคลื่นใสลงไปได้ ส่วนมือขวาของศัตรูกำลัง พยายามเลื่อนไปยังกึ่งกลางแผ่นอกของตน

‘ใช้พลังของอันลิส’ เสียงตะโกนของคาวาอิ ‘ลัลล้า’

เธอร้องเพลงที่ทำให้เขารู้สึกถึงความหวัง เลือดลมภายในกายร้อน ระอุดุจอัคคี ชายหนุ่มมีบดิ่งพลังจากสติอกซาโตร์ออกมาจนเกือบหมดสิ้น ทำให้พลังชีวิตของเขากลับมาเต็ม ส่วนพลังพิเศษที่ในฟลูจิดในสิบส่วน

อาเรสรีบสร้างคลื่นทมิฬอีกครั้งด้วยพลังพิเศษที่มีอยู่ทั้งหมด แล้ว พาดฟันมันลงไปทันที ใบดาบสีดำเล่มที่สองเพียงแค่ว่าปะทะถูกคลื่นใสเบื้อง หน้า มือซ้ายของศัตรูที่ดันอยู่ค่อยๆ งอกลับไปด้านหลัง ทว่ามันกลับเลื่อน มือขวาขึ้นมากันไว้ทันทีที่ทำให้คลื่นใสกำลังดันใบดาบสีดำทั้งสองกลับมา

ชายหนุ่มจ้องมองไปยังค่าพลังชีวิตของตนที่กำลังลดลงเพราะอาการ บาดเจ็บ ถึงเขาจะเรียกใช้ยาฟื้นฟูพลังแบบหายากอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่มี อะไรรับประกันว่าพลังชีวิตจะไม่หมดลงก่อนที่ศัตรูเบื้องหน้าจะตาย

ขณะที่พลังชีวิตเหลือแค่นี้ในห้าส่วน เสียงเพลงของคาวาอิดังเพิ่มขึ้น เหมือนเธอต้องการสื่อว่า จงตัดสินใจแบบที่เคยทำมา อาเรสจึงสร้าง คลื่นทมิฬที่ใบดาบอีกครั้งอย่างรวดเร็ว ครั้งนี้แตกต่างกับทุกที เพราะเขา สามารถใช้ประจุกเทพพร้อมกับกระสุนติดตามให้เกิดบนใบดาบสีดำได้เลย

ทว่าการใช้คลื่นทมิฬถึงครั้งที่สามก็ทำให้ร่างกายของเขาแทบหมดสิ้น หัวใจเต้นระรัวจนเหมือนมันจะระเบิดออก แต่จะหายใจเข้าออกตามปกติยัง รู้สึกเหมือนไม่มีแรงที่จะทำ มือขวาจึงได้แต่ขยับปลายดาบเล็กน้อย ปล่อยให้ ใบดาบสีดำใบที่สามพุ่งลงไปหาศัตรูเบื้องหน้า

ชั่วพริบตาที่ใบดาบสีดำเข้าปะทะกับคลื่นใส ใบดาบสองใบแรกก็

หลอมรวมกับมันจนกลายเป็นใบดาบสีทอง ฟุ้งตัดผ่านทุกสรรพสิ่งให้ขาด สะบั้น

ตูม!!! ลมหมุนวนสุดท้ายสงบลง

อาเรสหมดแรงจึงเลิกใช้เทวาล่อง ปล่อยให้สองเท้าเหยียบลงบนพื้นที่เป็นหลุมขรุขระ ดาบคาตานะรีโวในมือขวาถูกเลื่อนเก็บลงในฝักดาบอย่างคล่องแคล่ว ปลายฝักดาบถูกกระแทกลงพื้นเบื้องล่าง เขาใช้มันต่างไม้เท้าเพื่อพยุงกายให้ยืนอยู่ได้

ซาโดว์สาวบนจอภาพนอนหลับตาสลบไปด้วยสีหน้าซีดเซียว ทั่วร่างของเขาในตอนนี้อยู่ไร้วัย แต่เขายังต้องตั้งสติเพื่อจับจ้องกลุ่มละอองแสงสีด้าสามสายเบื้องหน้า ซึ่งกำลังรวมตัวเป็นสามรูปปั้นเทพนกรบออยู่กลางอากาศ พวกมันค่อยๆ ลอยลงมาวางอยู่บนพื้นอย่างนุ่มนวล

ตูบ!!! สองเข้าของอาเรสกระแทกลงพื้นอย่างหนักหน่วง ก่อนที่ชายหนุ่มจะกลิ้งลงไปในหลุมข้างหน้า ร่างของเขาก็ถูกสวมกอดด้วยอิสตรีนางหนึ่ง แม้มันจะลึกลับจะคลั่งคลุ้ม แต่กลิ่นกายและขนาดหน้าอกของเธอที่ดันเข้ามาทำให้เขาจำได้ทันที

“บอกแล้วไงว่าอย่าผลีผลาม ไม่ฟังที่อาจารย์เตือนเลยนะ” เสียงดุของลีโอน่า เธอสวมกอดเขาแน่นขึ้นขณะเอ่ยเบาๆ “อ้อ ที่แท้อยากถูกลงโทษหนักๆ เลยละสิ ดิกๆ”

“อาจารย์ครับ ทุกอย่างจบแล้วใช่ไหม” ชายหนุ่มถามออกไปท่ามกลางความรู้สึกมึนงง เหมือนสมองของเขากำลังตีบตัน ถึงจะพยายามคิดอะไรก็คิดไม่ค่อยออก

“พักระ ที่เหลือพวกอาจารย์จะจัดการเอง” วาจาอ่อนโยนของอิสตรีทำให้เขารู้สึกอบอุ่น

อาเรสพริ้มตาขวา มือซ้ายที่กุมดาบคาตานะรีโวไว้เก็บมันลงไปไว้ตริง แล้วทิ้งแขนทั้งสองข้างลงข้างตัว ส่วนศีรษะเอนลงไปสัมผัสความนุ่มนวลของอาจารย์สาวผู้แสนใจดี เพื่อปลดปล่อยให้ตนเองได้ดื่มด่ำกับความสุขแห่งการนอนหลับ

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ร่างกายของผู้เล่นอยู่ในภาวะขาดน้ำ ขาดสารอาหาร และขาดการนอนหลับพักผ่อนให้เพียงพอมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ระบบจะขอสู่มอาการเจ็บป่วย...ผู้เล่นได้รับอาการเจ้าชายนิทราเป็นเวลา 1 ปี

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผลจากสนับขนหยินหยางจะทำให้อาการเจ้าชายนิทราหายภายใน 36 นาที

ลีโอน่าจ้องมองบุรุษหนุ่มผมสีทองในอ้อมกอด แผลตามร่างกายของเขากำลังสมานอย่างรวดเร็ว เศษละอองทองคำและศิลาที่ฝังตามผิวหนังกำลังโดนดันออก แล้วปรากฏเกล็ดแบบอนาคอร์นขึ้นมาทดแทน พอมันลอกออกก็เผยให้เห็นผิวหนังสีขาวเนียนนุ่มไร้รอยแผลเป็น

ทว่าลมหายใจที่ติดขัดและความร้อนตามผิวหนังที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เธอตัดสินใจใช้หัตถ์เพื่อบรรเทาอาการเจ็บปวดของอีกฝ่ายให้ได้มากที่สุด แสงสีรุ้งถูกปล่อยออกจากร่างของอาจารย์สาว แล้วมันก็เลื่อนไปปกคลุมร่างของชายหนุ่มในอ้อมกอด

วู้ง!!! แสงสีรุ้งกลับมามีสามารถซึมเข้าไปได้ เหมือนว่าร่างกายของเขากำลังต่อต้านพลังของเธอ

สองมือของลีโอน่าหมุนร่างของชายหนุ่มมา เธอพบเห็นสัญลักษณ์หยินหยางปรากฏขึ้นกลางหน้าผากของเขา มันกำลังหมุนวนตามเข็มนาฬิกา ตรงใจกลางมีตัวเลขอักษรภาษาเวมดิสสีทองเขียนว่า 2,058/2,160 ทุกวินาทีที่วิ่งผ่านไป ตัวเลขเบื้องหน้าจะลดลงเรื่อยๆ ทำให้เธอมั่นใจทันทีว่า ลูกศิษย์หนุ่มจะต้องหายภายในเวลาไม่เกินสี่สิบนาที

“ทุกคน ข้าอนุญาตให้พักได้” เสียงตะโกนของราชาเอลฟาเรียดังขึ้นทางเบื้องหลัง

อาจารย์สาวหันกลับไปมอง เธอเห็นเหล่าอัศวินเอลฟ์หญิงทั้งหลายวิ่งเข้าไปสวมกอดศพของผู้อาวุโสในสภาเอลฟ์อย่างเร่งรีบ ใบหน้าของเหล่าเอลฟ์สาวอาบด้วยน้ำตาที่ไหลรินจากนัยน์ตาสีมรกต

“คุณปู่ ฮือๆ” เสียงคร่ำไคร้ของอัศวินเอลฟ์หญิงนางหนึ่งจากด้านซ้ายมือ

“ท่านแม่” เสียงสั้นเรื่อของอัศวินเอลฟ์หญิงนางหนึ่งจากด้านขวามือ ท่ามกลางเสียงระอื้นไห้ คันธนูสีทองในมือของราชาเอลฟาเรียแปรเปลี่ยนเป็นคทาสีทองซึ่งมีความยาวประมาณสองฟุต บนหัวคทามีลูกแก้วสีเขียวเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณห้านิ้ว อีกฝ่ายชูมือข้างนั้นขึ้นสู่มือเบื้องบนจู่ๆ แสงสีเขียวก็สาดส่องออกมา

ทันทีที่แสงจากลูกแก้วกระทบถูกรอบด้าน ผนัง เพดาน และพื้นก็เริ่มส่องแสงสีขาว ไม่ว่าจะป็นรอยแตก รูโหว่ ครอบโลहित ล้วนหายไปจนหมดสิ้น ส่วนศพทั้งหลายก็มิใช่ไม้สีทองขนาดใหญ่ขึ้นมาห่อร่างไว้อย่างสวยงาม เห็นเพียงใบหน้ายิ้มแย้มอย่างมีความสุข

เหล่าอัศวินเอลฟ์หญิงทุกคนงที่ร่ำไห้อยู่ ต่างลุกขึ้นมาแล้วหันไปมองราชาเอลฟ์หนุ่มกลางห้อง ถึงใบหน้าจะมีคราบน้ำตาไหลริน ทว่าทุกคนล้วนยืนตัวตรงอย่างเป็นระเบียบ

“คืนนี้ เราจะให้ลูกสาวจัดพิธีกรรมปลอบโยนดวงวิญญาณใต้ดินเอลฟ์ที่รี” ราชาเอลฟ์หนุ่มกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน จากนั้นหันมองไปมารอบด้านเที่ยวหนึ่งแล้วจึงเอ่ยต่อ “ผู้อาวุโสในสภาเอลฟ์ทุกคนจะได้ทำพิธีศพเยี่ยงราชา”

ดับ!!! อัศวินเอลฟ์หญิงทุกคนต่างคุกเข่าซ้ายลงกับพื้น ราชาเอลฟาเรียเดินออกไปยังประตูทางออกจากสภาเอลฟ์ เขาปล่อยให้แสงสีเขียวจากหัวคทาทำความสะอาดสถานที่แห่งนี้อยู่ชั่วอึดใจ ราชาเอลฟ์หนุ่มร้องเพลงที่ชวนให้คิดถึงการจากลาของพวกเขาฟัง โดยมีวีร่าเดินตามไปอยู่ด้านหลังขวามือ

เหล่าอัศวินเอลฟ์หญิงใช้สองมือแตะศพที่มีใบไม้สีทองห่อไว้ พอเกิดแสงสีแดงฉาบ พวกเธอก็ควบคุมให้มันลอยตามไปอย่างแช่มช้า เมื่อศพทั้งหมดถูกนำออกไป สถานที่แห่งนี้จึงเหลือเพียงกลุ่มของอารเอส

เซลฟ์ซึ่งมีเบลนาเทียขี่คออยู่เดินมาจากด้านขวามือ ใบหน้าของ

พวกเขาเชิดเชียวไม่แพ้กับเรนเนที่กำลังเดินตามมาติดๆ ส่วนพู่ซาและเหมยฮั่ว
ซึ่งเก็บอาวุธเรียบร้อยแล้วก็เดินมาหยุดยืนอยู่ด้านหลังของกลุ่ม

“แม่ ที่รักของหนูปลอดภัยดีมีyce” เสียงห่วงใยของลูกสาวคนรอง

“ไม่เป็นไรมากหรอก แต่คงต้องให้นอนพักสักครู่” ลีโอน่าตอบด้วย
เสียงยินดี

เด็กสาวแวมไพร์กระโดดลงจากคอของเซลฟี่อย่างกะทันหัน สองขา
สั้นเท้าพาร่างเดินผ่านเธอลงไปในกลุ่มด้านหลังที่มีความลึกประมาณหนึ่ง
เมตร ลีโอน่ามองดูเบลนาเทียใช้สองมือน้อยๆ เก็บรูปปั้นทั้งสามใส่ลงในช่อง
เก็บของก่อนจะกระโดดกลับขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้ม

“หนูขอหลับก่อนนะแม่” ลีโนวจา เด็กสาวแวมไพร์ก็เอนหลังลงมา
พิงขาขวาของเธอ ไม่นานก็มีเสียงพื้เบาๆ ดังมา

ก่อนที่ลูกสาวตัวน้อยจะเอนราบกับพื้น เหมยฮั่วก็เดินเข้ามาใช้สอง
แขนซ้อนร่างของเบลนาเทียขึ้นไปอุ้มไว้อย่างนุ่มนวล ส่วนพ่อบ้านเดินเข้ามา
ทางซ้าย มือทั้งสองข้างของเขายื่นมาเบื้องหน้า ทว่าลีโอน่าเพียงส่ายหน้า
ทำให้พู่ซาเดินถอยหลังไปพร้อมกับโค้งศีรษะลง

“พวกเราไปกันเถอะ” ลีโอน่าพูดอย่างจริงจัง

สองเท้าพาร่างเดินนำกลุ่มของเธอออกไปจากสภาเอลฟ์ พอเดิน
ออกจากห้องได้เพียงหนึ่งก้าว จึงพบเห็นใบไม้สีทองขนาดใหญ่ที่ห่อศพไว้
มากมาย เหล่าญาติของพวกเขางานส่วนทยอยเข้ามารับออกไป เซลฟี่ซึ่งยืน
อยู่ด้านซ้ายมือมีสีหน้าสลด ส่วนเรนเนที่อยู่ขวามือก็ม่นหน้าลง

“อย่าคิดมากเลย พวกเราพยายามทำดีที่สุดแล้ว” อาจารย์สาวเอ่ย
ขึ้นให้คนรอบข้างได้ยิน

เธอเดินพากลุ่มของตนออกจากสถานที่แห่งนี้ไปอย่างว่องไว จน
กระทั่งมาถึงประตูทางออกจากเขตพระราชวังพฤกษารบิสุทธิ์ มองลงไป
บริเวณเชิงเขาเห็นชาวเอลฟ์นับล้านตนยืนออกกันอยู่อย่างเป็นระเบียบ มีเพียง
บางส่วนเท่านั้นที่ได้รับสิทธิ์ให้เข้ามาก่อน คนพวกนี้พอเดินผ่านบ้านหลังใดก็
จะใช้สองมือเปล่งแสงสีเงินเข้าซ่อมแซมบ้านเรือนหลังนั้นๆ ส่วนอีกกลุ่มช่วย

กันเก็บศพและทำความสะอาดพื้นอย่างรวดเร็ว

“เฮ้!!! ข้าอยู่ที่นี่” เสียงตะโกนของไตรภพดังมาจากด้านซ้าย พอหันไปก็เห็นเขาเงยหน้าขึ้น ขวดสุราสีขาวยามือซ้ายและสีแดงในมือขวากำลังถูกกรอกเข้าปากของเขามิขาดสาย แก้มสองข้างของเทพโลหะค่อยๆ ปองขึ้นที่ละนิด จนเหล้าในขวดหมดลง เขาจึงดึงขวดออกจากปาก ส่ายหน้าไปมาก่อนจะกลืนลงไป “เอ๊ก! สุตรนี่กำลังดี”

พิว!!! สายลมพัดพากลืนเหล้าเหม็นหึ่งออกจากร่างของเขา

“มีเรื่องอะไรหรือท่าน” อาจารย์สาวถามด้วยเสียงนอบน้อม

“จ้ะ! ไม่ต้องเรียกข้าว่าท่านหรอก แค่ว่าจะมาเชิญพวกเจ้าไปพักผ่อนที่โฮลิตี้ของข้าเท่านั้นเอง” เมื่อเอ่ยจบเทพโลหะมิได้รอคำตอบ ไตรภพหันหลังพาเดินตรงไปยังต้นไม้สีทองที่มีความสูงเกือบหนึ่งร้อยเมตร

สถานที่แห่งนี้อยู่ห่างจากกำแพงพระราชวังแค่สองร้อยเมตร จัดว่าเป็นต้นไม้สีทองซึ่งอยู่ใกล้พระราชวังทุกขบาริสุทธิ์มากที่สุด เมื่อมองขึ้นไปเบื้องบน เห็นกิ่งก้านสาขาแผ่กระจายออกไปรอบด้าน แต่ส่วนใหญ่จะซ้อนทับกับต้นไม้ข้างๆ แสงตะวันที่สาดส่องจากทิศตะวันตกมีอาจผ่านลงมาได้ จึงเกิดเป็นร่มเงาขนาดใหญ่

ควับ!!! ใบไม้สีทองใบหนึ่งขนาดเท่าฝ่ามือ ร่วงลงมาบนใบหน้าของลีโอน่า เธอสัมผัสได้ถึงกลิ่นหอมของธรรมชาติ มันช่วยทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายจากความตึงเครียดที่มีมานาน

มือขวาของเทพโลหะแตะลงไปยังโคนต้นไม้ขนาดใหญ่ วินาทีนั้นทั้งต้นเกิดแสงสว่างเรืองรองขึ้นมา เสียงของไตรภพดังขึ้น “โฮลิตี้จริงเย็นเย็น ตัวตนของข้า...อ๊าก!!!”

วู้ง!!! แสงสีทองสาดกระจายมายังร่างของมันที่ข้าสั่นพับๆ

“วิธีการเข้ามาน้อยในข้อสัญญาด้วยเหอเอ ไอ้มีดสั้นวาจาสัตย์เฮงชวย!” มือซ้ายที่ว่างเปล่าของบุรุษแสนปีปรากฎไวด์พรออีกหนึ่งขึ้นซึ่งกำลังแตกสลายไป “เฮ้อ! ดินะมีตุณเยอะ มิเช่นนั้นข้าคงถูกมันแปลงเพศแน่ๆ”

ใบหน้าของลีโอน่าร้อนผ่าวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ เธอหันไปมองดู

ลูกสาวที่เดินตามมา พวกเธอต่างก้มหน้าอันแดงก่ำลงไป พูซาซึ่งยืนอยู่ด้านหลังเดินไปใช้มือขวาทาบศีรษะของไตรภพเสียงดังโป๊ก!

“โอ้แก! มีมารยาทบ้าง นี้อยู่ต่อหน้านายหญิงของข้านะ” เสียงดุของพ่อบ้าน

“มาให้ข้าตัดของเจ้าดูบ้างไหมล่ะ” เทพโลหะหันซ้ายไปถาม พูซาเดินถอยหลังไปสี่ก้าว เหมยฮัวซึ่งหน้าแดงเล็กน้อยก้าวมาบังร่างของคู่มั่นไว้ ไตรภพแค้นเสียงเย็นชา “เฮอะ! แค่นี้ก็ยังไม่กลัว แล้วดันทำเป็นหัวมาห้ามข้าไม่ให้ร้อง”

พ่อบ้านมิได้โต้แย้ง ลีโอน่ารีบขัด “ไตรภพ ช่วยนำทางพวกเราไปพักผ่อนทีเถอะ”

“รอสักครู่ นี่มันโฮลิตรีรุ่นเก่า จึงต้องเสียเวลาเปิดโปรแกรมก่อน” มือขวาของเทพโลหะกดลงที่โคนต้นอีกครั้ง เกิดแสงสีเหลี่ยมจัตุรัสสีทองลอยอยู่ด้านซ้ายมือของไตรภพ แฉดงกล่าวมีความยาวประมาณหนึ่งฟุต เพียงเมอกุสวางมือซ้ายลงบนแสงนั้น ไปไม้สีทองที่ส่องแสงเจิดจ้าก็ไวก็ลอยลงมาจากเบื้องบน “ปล่อยให้รีจิสเตอร์สีฟุ้งเข้าใส่ศีรษะ จะได้มีสิทธิ์เข้าโฮลิตรีของข้า”

พืว!!! หนึ่งในเก้าใบฟุ้งเข้าใส่กลางหน้าผากของเธอ

ทันใดนั้น ดวงตาขวาเห็นโฮลิตรีเบื้องหน้าเปลี่ยนไป มันมิใช่ต้นไม้สีทองเหมือนที่เธอคิด แต่เป็นประตูสีทองบานหนึ่งซึ่งมีแสงระยิบระยับ ไตรภพที่ยืนอยู่เบื้องหน้ามิได้หันมา แต่ยกสองมือขึ้นสูงแล้วบิดขี้เกียจเล็กน้อย ก่อนจะสาวเท้าผ่านประตูเข้าไปอย่างรวดเร็ว ลีโอน่าซึ่งใช้สองมือแบกร่างอาเรสไว้จึงตามเข้าไป เพียงปลายเท้าสัมผัสบานประตู ร่างกายก็ถูกกระซอกให้เข้าไปยังอีกด้าน

แม้เธอจะปิดตาอยู่แต่ก็รับรู้ได้ถึงสายลมอบอุ่นกำลังลูบไล้ผิวกายกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่มาพร้อมสายลมทำให้สัมผัสถึงความงดงามของดอกไม้หลากสีล้วน เมื่อเปิดตาขึ้นจึงเห็นทุ่งดอกไม้ตามธรรมชาติหลากหลายชนิดเบื้องหน้าห่างไปประมาณหนึ่งกิโลเมตร มีภูเขาสูงจนพนัก้อนเมฆ ดวงตะวัน

บนท้องฟ้าอยู่ในระดับเดียวกับภายนอก

ด้านซ้ายมือเป็นแปลงเกษตรขนาดใหญ่ แต่แปลงถูกคันด้วยเนินดิน ส่วนด้านขวามือมีบ้านไม้สี่เหลี่ยมขนาดใหญ่สามชั้นหนึ่งหลัง ไม่มีกำแพง ล้อมบ้านหรือสิ่งใดกั้นขวางแม้แต่บ่อย ไตรภพซึ่งเข้ามาก่อนกำลังเดินไปยังโดมสี่เหลี่ยมข้างบ้าน

“พวกเจ้านอนบ้านใหญ่ที่ข้าไม่เคยใช้ไปละกัน ส่วนข้าจะนอนในห้องทำงานประจำของข้าเอง” เทพโลหะหันหน้ามาโบกมือขวาสามครั้ง แล้วเอ่ยต่ออย่างขบขัน “ไม่ต้องห่วงนะ ในบ้านโล่งสุดๆ เพราะข้าไม่เคยเข้าไปเหยียบ อยากทำอะไรก็เชิญ”

ลึนวาจา เขาก็เดินถอยหลังผ่านผนังโดมสี่เหลี่ยมเข้าไปอย่างง่ายดาย เสียงคลื่นซัดฝั่งทำให้อาจารย์สาวหันกลับไปมองด้านหลัง นอกจากโฮลิตี้ซึ่งมีประตูสีทองประดับไว้ เบื้องหลังเป็นผืนป่าสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่ลาดลงไปตามเนิน ห่างออกไปประมาณหนึ่งกิโลเมตรเป็นชายหาดกว้าง มีชายหาดอยู่ด้านซ้ายมือและขวามือ

พิ้ว!!! สายลมพัดผ่านทำให้เธอหันกลับมามองด้านหลังซึ่งมีร่างของลูกสาวทั้งสอง

“ราชาเอลฟาเรียกบอกว่า ให้พวกเราไปเข้าร่วมพิธีตอนเที่ยงคืนด้วย ส่วนกลุ่มของเจ้าหญิงเซฟีน่าถูกเชิญไปเป็นแขกบ้านแขกเมือง” เสียงของเรนเน่ดังขึ้นด้านซ้ายมือ อีกฝ่ายเปิดหน้าจอกิลด์อาเพรสแล้วใช้มือขวาเลื่อนไปมา “แม่คะ ภารกิจเปลี่ยนสถานที่ให้ด้วย”

ภารกิจประเภท เงิน ชื่อภารกิจ เข้าร่วมพิธีกรรมปลดปล่อยดวงวิญญาณ สถานที่ เมืองเอลลูส ระยะเวลา 1 วัน ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้ 0 กิลด์ คะแนนกิลด์ 300,000 หยดน้ำ รางวัลพิเศษ อนุภรณ์ชาวสวน 1 ชุด

“ไปหาที่พักกันก่อนเถอะ ไร่ตื่นขึ้นมาค่อยว่ากันอีกที” ลีโอน่าพูดด้วยเสียงเหนื่อยล้า

“แม่...” เซลที่เรียกแล้วเจียบไป อาจารย์สาวจึงมองไปทางขวา เห็น

ลูกสาวคนรองมีสีหน้าแปลกๆ อีสตรีผมสีชาหันซ้ายขวาวอย่างกระวนกระวาย
“พอจะมีวิธีแก้ไขข้อผูกมัดระหว่างมาสด้ากับวานมัยคะ”

“อยากยกเลิกสัญญาหรือ” ลีโอน่าถาม

“ขึ้นหนูทำแบบนั้น แบล็กพรอคงฆ่าหนูนะสิ” เซลที่ก้มหน้าลงพร้อม
กับเลื่อนนิ้วชี้สองข้างมาหมุนอยู่เบื้องหน้าในระดับอก แล้วเอ่ยเสียงสั้นเครือ
“นับวันเขายังเติบโตไวขึ้น หนูกลัวว่าถ้าเราสองคนเจอกันทุกวัน หนูคงไม่รอด
ถึงวันแต่งงานแน่เลย”

“ที่แท้ก็ไม่อยากจับบ่อยนี้เอง วิธีแก้ก็มีอยู่ แต่ลูกคงไม่ยอมทำนะ”
เสียงเหน้อยใจของอาจารย์สาว ดวงตาของเซลที่เต็มไปด้วยประกายแห่ง
ความหวัง ริมฝีปากของลูกสาวคนรองกำลังจะอำขึ้น ลีโอน่ารีบพูดขึ้นก่อน
“ลูกกับเขาต้องมีเพศสัมพันธ์แบบผู้ใหญ่กันเดือนละหนึ่งครั้ง”

“นั่นยิ่งแก้ยิ่งแยะนี่คะ” อีสตรีผมสีชาก้มหน้าที่แดงก่ำลง เรนเน่เดิน
เข้าไปปอบเซลที่ ลูกสาวคนรองจึงหันหน้าไปถามลูกสาวคนโตด้วยเสียง
หวาดกลัว “แล้วตอนอยู่ในโรงศพ เขาทำอะไรเธอบ้าง”

“ก็ไม่มีไรมาก แค่ว่าจับกอด” ใบหน้าของแวมไพร์สาวแดงระเรื่อ เธอ
ยกสองมือขึ้นสวมกอดเซลที่พร้อมกับพูดปอบโยน “อย่าคิดมากเลย หาก
เขาต้องการจริงๆ ฉันจะรับแทนเธอให้เอง”

“แล้วถ้าเกิดเขาไม่พอใจกับหน้าอกเล็ก ๆ ของเธอล่ะ” เสียงหวาดกลัว
ของลูกสาวคนรอง

“ยัยเด็กบ้า!” สองมือของเรนเน่ที่เคยโอบกอด เปลี่ยนเป็นจับคอของ
เซลที่เขย่าไปมาอย่างแรง “ปากดีแบบนี้ ฉันไม่ช่วยแล้ว ชี!”

คุณหนูแวมไพร์ปล่อยมือออกจากลำคอของเซลที่ แล้วหันซ้ายที่ขวาที่
อาจารย์สาวจึงเลื่อนมือขวาออกจากแผ่นหลังของอาเรสแล้วชี้ไปยังบ้านไม้
สีเขียว ลูกสาวคนโตหันไปมองด้านนั้น แล้วสองเท้าก็ก้าวเดินไปอย่างรวดเร็ว

“ว้าย! เรนเน่อย่าทิ้งฉันไว้สิ” ลูกสาวคนรองรีบวิ่งตามไปคล้องแขน
ซ้ายของแวมไพร์สาว เพื่อเอ่ยขอโทษเป็นการใหญ่ ซึ่งเพียงแวบเดียวทั้งสองก็
กลับมาหัวเราะต่อกระซิกตามปกติ

ลีโอนารู้สึกเหมือนเห็นลูกสาวทั้งสองกลับไปอยู่ในช่วงเป็นนักศึกษาอีกครั้ง แม้มันจะผ่านมาหลายสิบปีแล้วก็ตาม แต่เธอไม่เคยลืมเลือนช่วงเวลานั้นเลย เพราะเด็กสาวทั้งสองมีเรื่องวุ่นวายให้เธอต้องตามไปจัดการแก้ไขอยู่ทุกวัน

“อ้อๆ ไม่ว่าจะปี คุ่นี้ก็ไม่เปลี่ยนแปลงเลยแฮะ” แชนวาลื่อนกลับมาโอบกอดชายหนุ่มแน่นขึ้น ปากพูดด้วยเสียงเอียงอาย “ขอให้พวกเราได้แต่งงานกันไวๆ นะ แล้วพวกเราจะได้มีลูกน่ารักๆ เพิ่มขึ้นเยอะๆ”

ลีนวจาสุดท้าย สายลมวูบหนึ่งพัดผ่านไป เผยให้เห็นพ่อบ้านและสาวใช้ ทั้งสองคนแบกวัตถุติบทำอาหารเข้ามามากมาย โบน้าเห็นอย่าล้าของทั้งคู่บ่งบอกว่ากำลังฝันร้ายของตนอยู่ ส่วนลูกมาลูซาทั้งสองตัวที่มีร่างแยกของบื้ออีกหกร่าง กำลังช่วยกันแบกร่างของเบลนาเหยียดไปหาเรนเน่

“จัดของเข้าที่ให้เรียบร้อย แล้วไปนอนพักสักหกชั่วโมงค่อยตื่นมาทำงาน” ลีโอน่าสั่งการอย่างคล่องแคล่ว ทั้งสองคนโค้งศีรษะลงเล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองชายชรา อาจารย์สาวจึงมีมือขวาไปยังบ้านไม้สี่เหลี่ยมอีกครั้ง พวกเขารีบเดินตามหลังเรนเน่ผ่านประตูไม้สี่เหลี่ยมที่สูงเกือบสามเมตรเข้าไปภายในบ้าน เมื่อเห็นทุกคนเข้าไปแล้ว เธอจึงเอ่ยขึ้น “พวกเรา ก็ไปนอนพักกันเถอะ”

เธอเดินไปเรื่อยๆ แล้วหยุดอยู่หน้าบ้าน ถึงจะเป็นบ้านไม้สูงสามชั้น ทว่าแต่ละชั้นล้วนสูงประมาณห้าเมตร จากเนตรใจของเธอที่มองเห็นในรัศมีเกือบสองร้อยเมตร ทำให้เห็นโครงสร้างบ้านคร่าวๆ และพบว่าภายในบ้านหลังนี้ไม่มีเฟอร์นิเจอร์แม้แต่ชิ้นเดียว

ชั้นล่างสุดมีห้องขนาดใหญ่อยู่ติดกับประตูทางเข้าหนึ่งห้อง ในสายตาของเธอ ห้องนี้ในอนาคตจะจัดให้เป็นห้องรับแขกและห้องนั่งเล่นไปในตัว ส่วนห้องถัดไปที่มีประตูขวางกันไว้ จากโครงสร้างน่าจะใช้เป็นห้องอาหารได้ เพราะด้านหลังมีส่วนยื่นออกไปเหมือนต้องการให้ใช้เป็นห้องครัว ทูซาและเหมยฮัวก็กำลังวางอาหารไว้ตรงบาร์ ส่วนชื้อกับบื้อกำลังคลอเคลียขาของคนทั้งสองอยู่